Decembrie, luna marilor rupturi

Ion HALMAGHI

Luna Decembrie este o lună plină de mistere, de semnificaţii şi de rezonanţe emotive, care au un caracter metafizic, mai profund decât celelalte luni calendaristice ale anului. Decembrie este o lună de sfârşit, de acumulări, ca o cutie a Pandorei, de emoţii şi decizii "angajante", care au un caracter imperativ. Acum trebue să dăm socoteala, să cerem socoteala şi să facem marea ruptură de "ce a fost înainte", să ne legăm cu juruinţă pentru o direcţie nouă, să "alta" decât cea de până acum.

Decembrie este luna interiorizărilor, a privirilor în profunzime, în lumea tainelor. E luna reîntoarcerilor acasă. După îndelungi peregrinări, prin desişul faptelor din cursul anului, în care am fost implicaţi, cu voie sau fără voie, în ţesătura istoriei. Emoţiile pe care le încercăm în luna Decembrie sunt "totalitare", afectează întregul suflet, toată structura noastră psihică, dela procesele de cunoaştere şi gândire, până la formele cele mai delicate ale sensibilităţii şi voinţei noastre. Este vremea revizuirilor, a îndreptărilor morale şi a deschiderilor ideative spre viitor. Imaginaţia este fecundă şi luciditatea ne obligă la definirea propriei noastre personalităţi, căci ne întâlnim cu noi înşine, mai mult decât în alte ocazii, şi ne face să ieşim din apatie, din frământări, din incertitudini, şi să ne clădim o altă modalitate, o altă formă de viaţă, mai aproape de noi, de eul personalităţii noastre, datorită variatelor experienţe pe care le-am încercat, sau care ne-au încercat pe noi. Luna Decembrie are o semnificaţie de natură "apocaliptică", a unui final pe dimensiuni reduse, atât ca intensitate, cât şi ca semnificaţie pentru destinul omului.

Cu această viziune ne apropriem, anul acesta, de luna Decembrie, care şi pentru fiecare dintre noi are o însemnătate deosebită, dar şi pentru comunitatea naţională a poporului român, din care ne tragem cu toţii, acei din "exilul" românesc.

Azi, este un moment de mare vitregie naţională, pentru acei din România, căci încă n'au ieşit din iobăgia, nu numai fizică, dar mai ales cea morală. Asta este moştenirea marxismului, care a dominat ideologic ţara şi poporul român, din 1945 şi până astăzi. Românii sunt încă ostatici marxismului şi felului de a concepe existenţa naţională. Rămăşiţele acestui marxism împiedică poporul român să iasă la suprafaţa istoriei contemporane şi să se angajeze într'o confruntare cu toate problemele, oricât de aspre şi încercate apar acestea. Să se confrunte cu el însuşi, cu istoria lui, cu idealurile şi valorile stabilite şi create de acest popor, dela început şi până astăzi. Caci istoria nu s'a terminat cu marxismul, cu căderea şi dispariţia lui, şi incertitudinile şi necunoscutele viitorului nu pot îngrijora un popor, în aşa fel încât să-i anuleze voinţa de a trăi şi de a se manifesta. Dimpotrivă, orice piedici îi vor apărea în cale, un popor trebue să le înfrângă şi să-şi realizeze idealurile morale, care fac parte din însăşi vocaţia lui de fiinţare. Acest lucru s'a demonstrat în multe din momentele vieţii naţionale, în cursul devenirii româneşti.

Continuare în pag.3

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Valeriu C. NEŞTIAN	pagina 2
Gh. I. OLBOJAN	pagina 6
Dan Emilian ROŞCA	pagina 6
Prof. Radu ŞERBAN	pagina 7
A. GRIGOROPOL	pagina 8
Dr. Ionel ZEANA	pagina 11
C-tin A. DRAGOMIR	pagina 11
Ştefan TUBURUG	pagina 11
Gicu PĂZITORU	pagina 11
Gh. Popescu-VÂLCEA	pagina 11
Prof. M. S. DERDENA	pagina 13
Arh. Cleopa NANU	pagina 16
Vadim PIROGAN	pagina 18
Prof. N. CIACHIR	pagina 19

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 19 Nr. 211 - DECEMBRIE 1993 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

CORUPŢIA ZÂMBEŞTE

Eugen BÂRSAN

Ea zâmbeşte ca şi Dl. Iliescu, pentrucă are de ce. Intr'o lume românească, care se vrea să fie a dreptăţii, Puterea statală s'a solidarizat cu corupţia.

Patronată de solidarizarea Puterii cu ea, nu-i deloc de mirare că nelegiuirea corupţiei şi a nedreptăţii creşte, pe zi ce trece, tot mai mult în marea zbuciumată a societăţii româneşti. Dezvoltarea ei, a dus la situaţia: corupţia este una dintre cele mai mari realităţi ale României postdecembriste. În special în 1993, ea a făcut cap de afiş în actualitatea românească. Un lucru care, fără îndoială, expune putreziciunea păturii conducătoare şi arată că în ţară nu conduce un partid, ci o mafie. Dar nu una gen sicilian, ci una gen pecerist.

A fost o sesiune extraordinară a Parlamentului privind corupţia. Şi cu ce s'a ales ţara? În loc de procese, ea s'a ales cu scoaterea de sub acuzaţie a unor corupţi oficiali dovediţi. În al doilea rând, ea s'a mai ales şi cu sentimentul de triumf al corupţilor că ei au câştigat o victorie în contra societăţii româneşti acuzatoare. Criticile oficialilor în contra acestei societăţi, nu mai contenesc. Ele sunt sortite să protejeze pe activiştii şi securiştii convertiţi la economia de piaţă, care, din posturile publice cheie pe care le deţin, jefuiesc cât pot averea publică.

Ce se întâmplă în România pare a fi un destin implacabil. Corupţia adânceşte catastrofa morală şi economică în care ţara este împotmolită până peste cap. Pe cât ţara e mai distrusă, pe atât corupţia devine şi mai mare. Iar zâmbetul corupţiei nu e numai sfidător, el mai este şi cinic, pentrucă însultă mizeria. Mizeria în faţa căreia, guvernul nu întreprinde nimic pentru dezamorsarea corupţiei dela cap. Dimpotrivă, el face totul pentru a o ţine sub tăcere. Pentrucă corupţia este mama puterii. Dacă Puterea are putere comunistă emanată dela tata Lenin, ea vrea să aibă şi putere capitalistă emanată dela mama corupţie. Numai aşa unşii în comunismul transformat în democraţie "originală", devin tot mai siguri pe ei până la punctul că nici măcar sentiment de jenă nu mai au.

Numai aşa se poate explica faptul că guvernanţii

Continuare în pag.3

IISUS

Naştere şi cunoaştere

Nichifor CRAINIC

Naşterea Domnului nostru Iisus Hrîstos e cel mai mare eveniment din istoria omenirii. Atât de mare încât a devenit centrul istoriei universale. Dela el încoace se numără anii, veacurile şi miile de ani. Şi tot astfel, dela el încoace, spre începutul lumii. Orice încercări s'au făcut de a schimba centrul istoric al omenirii s'au dovedit zadarnice. Şi orice încercări se fac şi s'ar mai face de a-l înlocui cu altul şi de a da o nouă numărătoare timpului, toate vor fi izbite de zădărnicie. Niciodată neamurile nu s'au lăsat şi nu se vor lăsa convinse că poate fi un eveniment mai mare sau că poate fi un alt eveniment egal în istorie cu naşterea Domnului nostru Iisus Hristos. Omenirea a dat filosofi de mărime uriaşă, omenirea a dat genii strălucitoare în toate artele şi ştiinţele; a dat eroi gigantici care au acoperit cu umbra lor trecătoare unul, două sau chiar trei continente într'o scurtă viaţă de om. Şi cu toate acestea, care dintre aceşti filosofi, care dintre aceste genii a putut să detroneze pe Iisus Hristos şi să ajungă centrul istoriei în locul lui? Sute şi sute de învăţaţi, îndrăciţi în spiritul lor, au scris mii şi mii de cărţi ca să detroneze pe Iisus din inima istoriei şi din inima omului. Mai mult decât atâta: urmaşe ale cruntului Irod şi ale sângeroşilor împăraţi romani, două state revoluţionare au încercat prin violenţă nemaipomenită să desrădăcineze pe Iisus din suflete: statul revoluţiei franceze dela 1789 şi statul revoluţiei ruse din 1917. Şi cu toate acestea, nici sinistra încercare bolşevică nu va izbuti, precum nici sinistra încercare franceză n'a izbutit.

Iisus Hristos rămâne centrul istoriei universale.

Iisus Hristos rămâne centrul inimii omeneşti.

El luptă cu vrăjmaşii binecuvântându-i; el întâmpină violenţa cu zâmbetul copilului născut în iesle.

Această biruinţă continuă, fără sânge, fără victime, fără trâmbiţe şi fără parăzi, a lui Iisus împotriva vrăjmaşilor săi, e minune din minunea petrecută la Betleem. Chiar dacă n'am şti că cel care biruie astfel e Fiul lui Dumnezeu, socotindu-i sumedeniile de vrăjmaşi înfrânţi, ar trebui să ne încredinţăm că nu putere omenească e puterea lui. Fiindcă noi ştim cu toţii că nu există putere omenească să nu fie înfrântă de altă putere omenească. Cine s'a potrivit cu Alexandru cel Mare? Cine s'a egalat cu Iuliu Cezar? Cine s'a măsurat cu Napoleon Bonaparte? Şi totuşi, aceste supreme puteri omeneşti au fost doborâte de alte puteri omeneşti. Dacă Iisus Hristos n'ar fi decât o putere omenească în luptă cu gro-

Continuare în pag.4

EDITORIAL

DIFERENŢIERI ESENŢIALE: FASCISM, NAŢIONAL-SOCIALISM ŞI LEGIONARISM

După prăbuşirea statelor supuse unui regim politic comunist, încă nu s'au limpezit apele şi nu s'a ajuns la formule ideologice, care să satisfacă cerinţele naţionale ale diferitelor popoare şi organizaţii statale. Ideologia marxistă a lăsat peste tot un val de confuzii şi încă nu s'au luminat conducătorii naţiunilor. Mulţi jurnalişti, care au datoria de a lumina pe alţii, ca şi intelectualii, nu se pot lumina pe ei înşişi. Şi nu s'au desprins de ciudăţeniile marxiste.

Aşa se face că cei mai mulţi intelectuali formaţi în climatul marxismului confundă noţiunile cu care operează, în vorbe sau în scris şi încurcă sensurile: când fascismul este subordonat şi inclus în naţional-socialism, când naţional-socialismul este fascist; la fel şi Mişcarea Legionară este etichetată când "fascistă", când "nazistă" şi în fapt nici unul dintre aceia care procedează aşa nu au nici o noţiune clară şi nu ştiu (sau nu vor să ştie) ce spun. Istoric, atât marxismul, cât şi fascismul şi naţional-socialismul au apărut după Primul Război Mondial, ca o reacţiune la criza care s'a abătut asupra Europei, la terminarea războiului.

Fascismul italian a reprezentat o formulă ideologică de refacere a statului italian, care a fost înfrânt în conflagraţia din 1914-1918. Sistemul parlamentar italian nu mai corespundea nevoilor naţionale şi Mussolini a promovat ideologia fascistă, fondată pe ideea şi imaginea "statului roman", care a avut o structură de ordine, de stabilitate şi de fondare juridică şi morală. În cadrul unui stat "corporatist" după modelul "statului roman", clasele sociale ieşeau din conflictul istoric de până atunci şi erau încadrate în armonia generală a unei societăţi care nu era bazată pe un contract, ci pe temeiul unei viziuni unificatoare naţionale şi ideologice. Morala fascismului era laică. În această concepţie a fost educat tineretul italian. Legăturile cu valorile spirituale erau bazate pe un simplu formalism.

Naţional-socialismul german era o reînviere a mitologiei străvechi germane, cu ideea superiorităţii rasei ariene, în special germanice. Morala era din sursa laică şi în ostilitate cu valorile creştinismului. Din această viziune globală, venea şi conceptul de forţă, în politică, precum şi în celelalte domenii de manifestare.

Atât fascismul iatalian cât şi naţional-socialismul german, au ajuns în final la extremism, cu consecinţele cunoscute.

Mişcarea Legionară e o creaţiune originală a pământului şi sufletului românesc. Mişcarea are o ideologie specifică românească şi cu deschidere spre universal. Legionarismul a însemnat o refacere a tradiţiilor străvechi şi a valorilor permanente ale neamului românesc. Acelea care i-au asigurat supravieţuirea, continuitatea şi creativitatea în cultură şi civilizaţie. Dar mai ales, care au format, de-a lungul veacurilor, omul "român", credincios, de bun simţ, modest, loial şi plin de "omenie". Pentru a reînvia aceste tradiţii şi valori naţionale, era nevoie de o rupere de moravurile politicienilor timpului, care au falsificat omul "român". De aici, ideea de a forma "omul nou", omul "legionar", care să întruchipeze toate virtuţile româneşti, care erau potrivite firii şi vieţii lui spirituale şi istorice.

Legionarismul nu pune accentul pe "politic" şi nici nu se călăuzeşte de principiile unei morale laice. Ceea ce primează în legionarism este spiritualul, credinţa creştină cu toate valorile şi tradiţiile ei moştenite dela începutul formării poporului român. Ideea de bază a concepţiei şi viziunii legionare nu era statul, politica, forma de guvernământ sau partidele politice, ci formarea unui om nou, care să fie în stare să clădească o societate, nu bazată pe un contract social, ci o comunitate morală, întemeiată pe credinţa şi dragostea creştină, căci numai pe această direcţie şi în acest mod, neamurile îşi câştigă, în interior, o stare de "iluminaţie" pe care Corneliu Codreanu o chema stare de "ecumenicitate naţională". În felul acesta, numai, se poate ajunge la "eternitate". Pe baza acestei spiritualităţi se întrevedea necesitatea unei organizări administrative de care să se bucure toate straturile sociale.

Acesta este idealul suprem al unei naţiuni. Istoria înseamnă numai o trecere prin timp, înspre eternitate. În felul acesta viaţa naţiunilor îşi capătă un sens, până în cele mai mici activităţi ale vieţii publice, altfel este zadarnic. Legionarismul a fost cea mai înaltă încercare de a scoate poporul român din starea de zădărnicie şi de a-i oferi ocazia să clădească "o ţară ca soarele sfânt de pe cer".

Fascismul şi naţional-socialismul au fost formule politice, iscodite în climatul specific al ţărilor lor. Legionarismul este o mişcare spirituală născută din nevoile româneşti de împlinire a misiunii care revine neamului românesc.

George BĂLAŞU

O PORUNCĂ A VREMII: DESPOLITICIZAREA ŢĂRII

Valeriu C. NEŞTIAN

"Omul comun" de astăzi trăieşte politizat şi se comportă, chipurile, ca un politician. E, mai de grabă însă, un pseudopolitician, cu riscul de a se rata profesional şi de a sucomba din punct de vedre moral. N'are cum fi altfel; ca şi ferigile sau brontozaurii care n'au avut de ales. Erau urmarea unei animite temperaturi a scoarţei pământului.

Aceasta ni se pare, de-aci dela faţa locului, dilema scenei publice actuale: degradarea conceptului de politică, coborârea nivelului intelectual şi etic al interesului pentru soarta Cetăţii. Mai toţi avem ambiţia să ne tutuim cu principiile politice; cu problematica "perioadei de tranziţie" (de fapt de restaurare a comuniştilor); cu lozincile prioritare pe care le-a avut societatea civilă din Decembrie 1989 încoace. Chiar oameni cu experienţă; cu ridicări şi căderi în nu importă care ierarhie de partid (şi, la noi, toate partidele sunt "naţionale", "democrate", anti-extremiste"; vezi drăguliţă Doamne! nu neapărat anticomuniste, ci numaidecât xenofile!); cu devotament convertit în supărare, manifestă îndeobşte un curaj de larg consum, "de piaţă": aproape totul se termină prin satisfacerea unui interes personal, prin "dregerea unei nedreptăţi" ori ţintirea de beneficii proprii. Un uşor aer plângăreţ al omului de stradă, mereu nemulţumit şi totdeauna pasiv, lipsit de voinţă şi ideal, adoarme o lume întreagă. Atât de politizat este el, încât se limitează la scrâşnetul din dinţi, la ţipătul şi protestul inconsistent pe marginea unor revendicări individuale şi strict materiale. Aşa-zisele "drepturi" îl fac să şteargă (egoist) cu buretele sacrele datorii faţă de Naţiunea întreagă.

Or, asupra societăţii noastre trebue aprins un reflector puternic! Ca măcar dintr'un unghi s'o vezi bine şi să-ţi îngădui să-ţi exprimi o viziune corectă şi realistă asupra ei. Pentru a fi luptător al unei cauze cuvinese să deţii o vedere de ansamblu sau să crezi în dreptatea unei singure părţi, aceea pentru care combaţi? Acţionezi cu şansa de a pierde, ori cu marele risc de câştiga? Pledează, majoritatea politicienilor români, pentru vreo cauză altruistă sau aproape totul se reduce la un patriotism retoric, la anticomunism declamatoriu, "zeamă lungă să ne-ajungă", şi lupta de culise? De aici universul politic al cetăţeanului, cu problemele lui mari şi mici; univers ameninţat cu părăginirea şi anularea, sufocat de formele "salvatoare", scheme "programatice", sloganuri populiste, promisiuni demagogice de cea mai dubioasă extracţie; lene de gândire şi ideologie preluată după ureche. De aici şi îndoiala, ce exclude adeziunea conştientă şi sinceră faţă de politică. De aici tendinţa anumitor intelectuali de izolare orgolioasă...

În general, poporul nu iubeşte partidele politice. Acesta este un fapt actual precis! Partidele sunt, în marea lor majoritate, rezultatul unor combinaţii şi improvizaţii de diletant politic. Un organism născut mort. N'au puterea de convingere. Nici autoritatea morală. Şi nici forţa de acţiune. **Inexistentă - voinţa de educare** (şi de instruire politică) a membrilor lor. Sunt nişte motoraşe care, deşi consumă enorm, funcţionează în gol: SCOP ÎN SINE. Între democraţie şi voinţa Neamului s'a căscat astfel un vid imens, o prăpastie aproape de netrecut.

Nu'ncape îndoială, politicianismul, indiferent de coloratură, tinde să infecteze viaţa naţională. S'o facă irespirabilă ("Hai să înfiinţăm alt partid sau fracţiune, să mai scoatem un ziar şi să deschidem încă o dugheană!" - e o frază ce frizează ridicolul, dar care circulă ca monedă curentă). E adevărat, nu de ieri de azi, ci cam dela Primul Război Mondial. Poate şi mai înainte. Coborârea infecţiei spre sufletele curate ale poporului înseamnă nimicirea noastră şi victoria deplină a forţelor întunericului. În perioada interbelică - istoria se repetă! - CINEVA făcea observaţia, pe bună dreptate, că teoria după care e nevoie să ne înscriem toţi în partide, pentru a le face mai bune, e falsă teorie. Intraţi în cloaca politicianistă, se ridică pericolul unei vătămări cvasigenerale: mărul putred strică şi pe cel sănătos de alături!

Simptomatic e şi faptul că, cu rare excepţii, prin împingerea pe planul întâi a ideii de partid - şi fiecare partid se erijează în a fi SINGURUL "luptător pentru binele poporului" (sic!), inclusiv cel comunist! - se încearcă slăbirea potenţialului spiritual al Naţiunii şi rarefierea sentimentului patriotic. În locul unei realizări VERTICALE, purtătoare de înălţare şi împlinire moral-spirituală= **individ - naţiune-Dumnezeu**, cercurile politicianiste propun şi cultivă o extindere orizontală, lipsită însă de un orizont deschis: individ-clasă (grup social)-partid.

Soluţia practică în faţa dezastrului ce ameninţă fiinţa naţională? **Izolarea politicianismului şi despoliticianizarea Ţării.** Evident, democraţia pluralistă supraviețuieşte partizanatului sectar, pentrucă nu e grevată de conţinut ideologic. Prin mijlocirea ei se pot exprima cele mai felurite opinii politice sau crezuri sociale. Dar democraţia pe plan spiritual mai înseamnă respectul persoanei umane. Toţi oamenii sunt făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu; şi în sensul acesta înseşi principiile de libertate, egalitate şi fraternitate capătă conotaţii creştine. Expansiunea poporului nostru în domeniul spiritului şi al culturii ar fi, astfel, realmente **salvatoare.** Tăgăduim interesului capacitatea de a fi arbitru necontestat al destinului Românilor, de a disciplina, de a fixa limite, de a realiza armonia politică, economică şi socială, cum pretind marxiştizanţii. Împletirea de destin între individ şi colectivitatea naţională n'o poate înfăptui, la modul concret, decât elementul regulator de esenţă superioară interesului, care este **dragostea lucrătoare, jertfelnică.** Promovarea iubirii, redresarea morală, e imperativul categoric azi în România, nu fetişizarea partidelor! Partidolatria, dimpotrivă, este vădit pernicioasă. Experienţa ultimelor decenii rămâne o lecţie dură, pe care nu toţi bărbaţii politici au învăţato cum trebue.

Partidele apar, dispar, reapar, după nevoile predominante ale istoriei într'un moment dat. Numai Naţiunea e eternă; în vreme ce formaţiunile politice îndeplinesc funcţiuni trecătoare în evoluţia lor. Partea nu poate devansa întregul. Dar politicianismul, netrecut prin **şcoala faptei creatoare**, căzut la examenul corectitudinii, al bărbăţiei şi al credinţei, îşi fixează obiective disociate de acelea ale Neamului. Nu răspunde apelului istoric; nu ştie (nu vrea?) să se facă instrument al destinului naţional. De aceea nu corespunde, în genere, voinţei populare.

Credulitatea omului e nemărginită. Însă şi obrăznicia multor partide şi partiduleţe nu este mai prejos! Analiza comparativă a programelor lor, bunăoară, stă martoră. Nu numai minciuna şi înşelarea bunei credinţe a individului e permanentă, dar asemănarea lor este atât de mare, încât ai impresia că sunt alcătuite de acelaşi "colectiv". În faţa primejdiei politicianiste, ce urmăreşte îmbogăţirea materială personală: ÎNARMARE MORALĂ PENTRU BIRUINŢA SPIRITULUI!

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Cu adâncă durere, anunţăm trista veste a morţii, la 26 Octombrie 1993, în Germania, a

Prof. Dr. Constantin Nagacevschi

Trăind cea mai mare parte a vieţii în exil, el a luptat pentru cauza naţionalistă, dedicându-şi viaţa întreagă binelui Ţării şi Neamului Românesc.

Dumnezeu să-l odihnească!

Vom reveni cu amănunte

REDACŢIA

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

"CARITAS",

O AFACERE A GUVERNULUI?

Mihaela MOISIN

Din surse de încredere române din Canada, precum şi din informaţii produse de ziarele New York Times, Globe and Mail etc., de agenţia Reuter şi arhiva Cuvântului Românesc, aflăm ceea ce deja bănuiam, că Dl. Ion Stoica, fondatorul aşa-zisului "Caritas", este o simplă unealtă a conducerii României de azi - Dl. Iliescu şi S.R.I.

Ideea de bază a acestui "joc" a fost îmbogăţirea în timp record a unor V.I.P. (persoane foarte importante) din conducerea actuală a României, pentru ca la nevoie, adică la o eventuală schimbare de conducere, să poată fi justificate averile unora şi aceloraşi comunişti şi securişti de ieri şi de azi.

Numai faptul că primii investitori şi unii "jucători" permanenţi - vezi Dl. Funar - şi-au înoptit banii depuşi, chiar înainte de termen, reinvestindu-i din nou de mai multe ori, demonstrează acest lucru.

Dl. Stoica, datorită bunelor relaţii cu conducerea, este pregătit de plecare, fiind în posesia unui paşaport pentru Occident, a unui bilet de drum, "one way ticket", precum şi a unei sume de $40 milioane cu care-şi poate asigura o bătrâneţe liniştită. "După mine, potopul" - şi Dl. Stoica într'adevăr lasă în urmă un mare potop, cu toate urmările lui tragice. Aceasta, dacă va fi suficient de iute de picior şi va părăsi ţara înainte de răzbunarea minerilor de pe Valea Jiului şi a ţiganilor dela Strehaia.

În acest moment, Guvernul nu este în situaţia de a întrerupe acest joc, de frica unor turbulenţe ce ar putea apare, deoarece ar fi afectaţi ultimii depunători, acei ţărani, muncitori şi mineri, care cu greu au agonisit sume minime pentru "Caritas", dar imense ca valoare, pentru posibilităţile lor materiale.

Marţi, 16 Noembrie 1993, la secţia "Ştiri internaţionale" a ziarului "The Globe and Mail", care apare în Toronto, sub titlul lung: "Schema 'Piramida' - cu visuri de frigidere, maşini de spălat şi chiar vacanţe în străinătate dansând în mintea lor, ei au investit. Acum banii şi visurile lor se pare că s'au dus. Românii au sentimentul că au fost jefuiţi", Jane Perlez dela New York Times Service, descrie lumii întregi tragedia poporului român. Câteva extrase din acest articol sunt revelatoare: **"Efectele falimentului schemei** (Piramida - Caritas, N.R.) **este posibil să fie deosebit de serioase, spun economiştii, pentrucă acestea apar când Guvernul român se pregăteşte să semneze un acord cu Fondul Monetar Internaţional"... "În cadrul acestui acord, România va primi $300 milioane în împrumuturi dela IMF** (Fondul Monetar Internaţional, N.R.), **plus $200 milioane din alte părţi. În schimb, însă, ţara va fi obligată să ia măsuri austere care ar putea rezulta în creşterea preţurilor la combustibili şi la alimente pe scurt timp".** Câtă mărire va mai putea suporta omul de rând, salariatul, pensionarul, muncitorul sau studentul? **"Bancherii români şi occidentali au atras atenţia că prăbuşirea schemei** (Caritas, N.R.), **care a fost lăsată să se extindă în afara oricărui control de către guvernul neo-comunist, prevesteşte consecinţe grave sociale şi economice pentru ţară"... "Unele oficialităţi române spun că se tem de o revenire violentă a minerilor, al căror nestatornic lider, Miron Cosma, inexplicabil, a îmbrăţişat această schemă, în timpul ultimelor ei zvâcniri, cu câteva săptămâni în urmă." "Cum această schemă ... a luat asemenea proporţii, pare să fie o poveste a cruduităţii forţelor politice..."**

Există o posibilitate ca, gravele consecinţe ale falimentării "Caritas"-ului, combinate cu saturarea până la refuz a populaţiei de "binefacerile" aduse de guvernul şi preşedintele "ales", urmată de seria de greve şi demonstraţii ce au avut şi vor avea loc continuu în timpul lunii Decembrie, cu iarna grea şi lipsurile crescânde, să ducă la plecarea cu bilet "numai dus", nu numai a D-lui Stoica, dar şi a celor ce sunt în spatele lui : Dl. Iliescu & Comp. Vom vedea.

CORUPŢIA ZÂMBEŞTE

Urmare din pag.1

scos şi scot basma curată pe toţi marii corupţi ai lor, fiindcă nu trebue să existe corupţi care să blameze regimul. Şi ei sunt hotărâţi să nu facă nici un pas înapoi, în ciuda faptului că răspunderea morală şi cea politică ar trebui să fie pentru guvernanţi o chestiune primordială. Făcând ca în toate pe de-a'ndoaselea, primordialitatea aplicată de criptocomunişti constă în a ridiculiza pe oricine ridică problema corupţiilor săvârşite de oficiali.

Stagnarea într'o asemenea stare, este tot mai apăsătoare şi imorală. În realitate, ea atinge tragicul, considerând consecinţele pe care democraţia românească cea "originală" a zilelor de azi, dominată până în străfundurile ei de valori marxisto-leniniste şi mafiotojefuitoare, le provoacă societăţii şi ţării.

Strategia din sfera vieţii economice a ţării, este cea a îmbogăţirii nomenclaturii. Adică a transferării masive a proprietăţii de stat şi de partid unor societăţi zise particulare, în spatele cărora se află corifeii Puterii. De remarcat că puternicii de azi înseamnă aceiaşi corupători veniţi din trecutul comunist.

Corupţia poate să zâmbească în tihnă pentrucă scandalul ei, cu descoperiri ajunse la un maximum de senzaţie în vârful verii, între timp s'a diminuat. Campania oficială de dezamorsare şi minimalizare a ei cu desfăşurarea întregului apanaj al regimului, a lucrat foarte eficace. Chiar şi procuratura a negat evidenţele. Prin aceste acoperiri că cei vinovaţi nu sunt vinovaţi, guvernul a demonstrat solidarizarea lui cu corupţia remnantă. Adică cu cea a unor oameni prin definiţie corupţi, păstraţi în funcţii. Se poate deci corupe mai departe în linişte.

Corupţia de sus poate să zâmbească. Pentrucă, prin inactivitatea oficială, traficul de influenţă al remnanţilor, mita şi escrocheria au rămas active şi prospere pe picior mare. Într'un sistem patologic care a nimicit personalitatea şi condiţia umană, jaful organizat din sectorul de stat, simetric cu impostura doctrinară a sistemului comunist, a sindromului colectivist, este acasă la el.

Marii mafioţi ai marilor corupţii, speriaţi de perspectiva de a fi descoperiţi şi daţi în urmărire penală îşi folosesc funcţiile pentru blocarea şi stingerea urmăririlor. Iar intervenţiile lor sunt salvatoare pentrucă la nivelul celor investiţi să guverneze nu există conştiinţă publică. Se închid ochii. Iar ochii închişi protejează tagma jefuitorilor.

Scandalul corupţiei a atins o fază care nu mai admite prevalarea nici unui fel de scuze. Dar cine să ia taurul de coarne când, în conceptul de autoritate al subteranei nomenclaturiste, justiţia trebue să ţină seama nu de legi, ci de funcţii.

Astfel, până când nu vor dispărea etatismul şi cei care îl susţin, pentru a face loc restaurării criteriilor morale, corupţia va rămâne în floare. Din simplul motiv că lupta contra ei e o luptă inegală. Procuratura îşi axează cercetările contra celor ce acuză. Apoi totul se glisează, totul se înmormântează şi aşa în România absurdul devine firesc. Până la punctul mult ruşinoasei imagini: România fără corupţii e ca Statele Unite fără Statuia Libertăţii.

În chip sigur, ceea ce asigură imunitatea corupţiei, imunitatea răufăcătorilor este sindromul de natură dictatorială al nomenclaturii conducătoare, care cultivă aşa ceva ca reciproc avantajos.

Cu toate cele spuse, nu este deloc cazul să vedem în starea de corupţie o fatalitate în faţa căreia ţara ar trebui să se resemneze. Dimpotrivă, în loc de resemnare, trebue luptat cu consecvenţă pentru aducerea ţării la normalitate, prin eliminarea sindromului comunist dela conducerea ţării. Numai aşa şi atunci, corupţia nu va mai zâmbi.

Eugen BÂRSAN

SUNTEM EXCEPŢIONALI

În ţarcul satelit, guvernele ce-au înlocuit regimurile impuse de Moscova au fost alcătuite din cei ce-au luptat şi suferit pentru biruinţa libertăţii.

România face excepţie: este singura ţară unde aceiaşi comunişti de ieri reprezintă azi pe cei care au luptat şi murit ca să înlăture comunismul.

În ţările eliberate n'a fost asasinat ori condamnat la moarte nici un comunist, în contrast cu soarta naziştilor spânzuraţi, împuşcaţi şi pe care poţi să-i vânezi în toate sezoanele.

România face excepţie: e singura ţară unde echipa de rezervă în câteva ore a judecat, condamnat şi şi-a executat îndrumătorul. Această justiţie în viteză, cu "teroriştii" angajaţi să tragă în vânt ca să sperie lumea, s'a înscenat pentru a pune capăt comunismului ori pentru protejarea şi reînvierea lui sub altă mască?

Răspunsul ni-l dă însuşi Dl. Preşedinte Iliescu:

Până azi n'a început încă procesul comunismului.

Cei ce-au terorizat şi ucis au fost transferaţi, avansaţi, aleşi să ne reprezinte ţara etc. Colonelul Eftimie Călin, omul care a condamnat la moarte pe luptătorii anticomunişti din munţi, a fost recent avansat: acum e domnul general maior Eftimie Călin.

Dintre cei cărora li s'au deschis dosarele: Drăghici e în Ungaria, iar pe Nicolski îl aşteaptă la graniţă un mandat de arestare; actualmente acuzatul a plecat să-l viziteze pe Gheorghiu-Dej.

Dl. preşedinte a interzis ancheta detectivilor specialişti canadieni care dibuiseră firul ce ducea la băncile unde Ceauşescu îşi depozitase dolarii furaţi cu sudoarea frunţii.

Neamurile perechii sacrificate continuă să se lăfăiască în averile moştenite dela tătucul Andruţă din Scorniceşti.

Nicu, eliberat în baza unui certificat medical, este sănătos şi zburdă. Doctorul, după ce i-a luat presiunea sângelui dela sticla cu Scotch de pe noptieră, i-a pus diagnosticul de "cirozã uscată".

E lege originală: dacă ai colaborat vârtos la înfăptuirea "Epocii de Aur" scapi de puşcărie pe motivul că te doare dantura şi ţi-ai numărat trei fire de păr alb în barbă.

Întru cârpirea memoriei vechiului regim şi cu intenţii bine planificate avem inflaţie, jaf, sărăcie şi haos, iar un tov al D-lui Iliescu a cerut în Parlament ca, pentru "Apărarea Democraţiei" să se suprime "Libertatea presei". D-lui Iliescu i-a zburat musca de pe căciulă.

Strategia ideologică: "Doi paşi hăis şi unul cea" a silit căruţa Cotrocenilor s'o scârţâie alene către Vest.

După aproape patru ani s'a înfăptuit încă una din condiţiile impuse: "Serviciul Român de Informaţie" (S.R.I.), mai exact vechea Securitate, după paravanul unui nume nou, trebue să-şi justifice activitatea în faţa "Comisiei Parlamentare" unde marea majoritate o formează tovii d-lui preşedinte; totuşi, avem speranţe: după alţi patru ani (cam prin 1997, N.R.) s'ar putea ca Parchetul General (Vechea "Procuratură" proaspăt botezată, N.R.) să înainteze tribunalului dosarul unui terorist, iar în mileniul următor (cam prin 2000, N.R.) Biserica Unită să-şi recapete averea furată prin decret în 1948.

Stroe MOLDOVANU

Sărbători Fericite!

Decembrie, luna marilor rupturi

Urmare din pag.1

Chiar în luna Decembrie (la 1 Decembrie, 1918) s'a înfăptuit marele vis al Unirii Naţionale care a călăuzit pe Românii din toate provinciile despărţite până la data aceea.

Astăzi, când sărbătorim, 1 Decembrie, Marea Unire din 1918, este bine să ne aducem aminte de toate acestea ca să putem găsi un sprijin moral în mijlocul debandadei pe care o trăieşte poporul român, care încă n'a scăpat de vătămăturile ideologiei comuniste. Azi este nevoie de ceea ce ardelenii au avut întotdeauna din moştenirea latină, ideea de ordine şi aşezare - cheagul stabilităţii. Un stat nu se poate clădi şi consolida decât pe ideea de ordine, în toate planurile: moral, juridic, economic, politic, social şi spiritual.

La 10 Decembrie 1922, studenţimea română s'a ridicat impetuoasă, cu conştiinţa de a fi o generaţie nouă, reprezentativă şi pregătită să participe la regenerarea românească, în toate domeniile de viaţă socială şi spirituală. Şi a dominat viaţa românească, până astăzi.

Tot în luna Decembrie, prăznuim Sfânta Naştere a Domnului, prin care ni s'a revelat fiinţa divină a Fiului lui Dumnezeu, care a luat chip omenesc ca să ne mântuiască, adică să ne ajute să ne cucerim eternitatea, pe care o pierdusem prin păcatul lui Adam. Este un prilej de meditaţie, de întâlnire cu adevărurile şi valorile spirituale ale Românilor, în care, noi cei de aici, şi ei, acei din ţara oropsită, ne regăsim în albia aceloraşi credinţe, măcar pentru un moment, în care să ştim că nu suntem pierduţi, atâta timp cât avem în patrimoniul culturii şi spiritualităţii naţionale, valori şi îndemnuri sănătoase de refacere, de ieşire din apăsarea vremurilor, ca să ne clădim destinul nostru după vrerea noastră, care trebue să fie vrerea celor ce au fost părtaşi la formarea acestui popor şi au ridicat idealurile prin care să se împlinească măsura existenţei sale istorice. Vom birui toate nevoile şi necazurile şi toate amărăciunile.

Ion HALMAGHI

Reflexii spirituale

Pr. Dr. Petre POPESCU

A sosit vremea ca în locul spiritualității de rezistență și de conservatorism, să se dezvolte o spiritualitate de inițiativă, de acțiune harismatică, ceva nou care să pună în mișcare imaginația, dorința sacră de angajare și de abandonare, pentru dăruire jertfelnică.

Ar trebui găsit acel ethos harismatic, care să aprindă focuri călăuză și flacăra necesității mântuirii. Viața omului, pentru a răspunde la chemarea divină trebue purificată și îndumnezeită.

Fără această acțiune viața nu va putea fi liberată de limită și de non sens.

Spiritualitatea de inițiativă cere ruptură radicală de păcat, salvare din balta fărădelegilor, a corupției, a vanității, a ipocriziei și a indiferenței.

Întunericul de azi, în care se zbate universul, nu poate fi înlăturat decât cu efort personal, printr'o eliberare de umanitatea negativă a omului.

Dacă păcatul epocii noastre este haosul, plăcerea, desfrâul și nebunia, sfințenia izvorâtă din valorile eterne, este salvarea omului și a societății, este evenimentul harismatic și personal, este exemplu de strălucire dumnezeiască, care mai poate produce situații și relații omenești noi.

Mulți se plâng astăzi, că Dumnezeu nu se mai face cunoscut în viața omului. Este adevărat acest lucru.

Dumnezeu nu se face cunoscut în viața haotică, ci în viața imaculată a omului, în bunătatea lui, în faptele lui de milostenie, de credință, de respect față de aproapele și în atașamentul lui incoruptibil față de exigențele divine.

În ură, în răzbunare, în gelozie, și în denunț, Dumnezeu nu este prezent. El se face cunoscut în privirea blândă a omului, în gesturile lui pline de noblețe, în manifestările lui interioare și exterioare, care ating divinitatea.

Dumnezeu se recunoaște viu în apostolatul omului, în originalitatea lui sufletească, în izvoarele lui de inspirație autohtonă. Dumnezeu se recunoaște numai în concepția de viață în care omul simte că merită să trăiască, să muncească și să se jertfească.

Numai de aici se poate înainta torențial spre forme noi de viață, spre forme organice, spre piscuri de cugetare și de frumusețe, spre o viață în continuă creație, în continuă creștere.

Cu toată opacitatea de azi, a sosit vremea ca Biserica să ia riscul să se deschidă și să facă încredere omului în care aceste valori și virtuți stau sub spuză și să se facă încredere libertății lui creatoare. Să fie primit în laboratoriul său spiritual, acolo unde clocotesc ideile și inițiativele și unde se iau decizii.

Un dialog cu savanții, cu artiștii, cu economiștii, cu sociologii etc. ar constitui un act de curaj evanghelic din partea Bisericii. A sosit vremea ca Biserica să spună răspicat: credința și viața în Iisus Hristos nu respinge, ba din contră, purifică și face să rodească inteligența și puterea de creație a omului. Dialogul cu savanții i-ar putea ridica atât de sus, încât le-ar da ocazia fericită să vadă din poziție divină valoarea intrinsecă a actului lor de creație.

S'ar putea forma o uzină de idei, unde s'ar putea făuri idealurile obștești cele mai curate, credințele care să le hrănească și voințele care să le facă reale pentru binele și progresul omului și al omenirii.

Libertatea este poarta prin care omul lasă dragostea Mântuitorului Hristos să ajungă până la el și cu ea să domine sclavia, pasiunile, ura, minciuna și denunțul.

Libertatea înalță, înnobilează pe om și faptele lui, îl eliberează din lanțurile păcatului, îl face stăpân și responsabil de actele lui.

Nimeni nu trebue să aibă frică de libertate. Libertății trebue să i se dea un conținut de dragoste responsabilă și creatoare.

Biserica trebue să spună clar: Creștinismul nu este o ideologie, nici un sistem moral, sau politic, el nu este nici chiar un compartiment al culturii.

Creștinismul este o chemare. Creștinmsul este o mișcare continuă a omului către Dumnezeu, în așa fel să ajungă să-și recapete chipul și asemănarea cu Creatorul.

Creștinismul este un angajament liber și permanent la care credincioșii sunt chemați să trăiască viață spirituală intensă, încălzită de dragoste.

Pentru a atinge aceste piscuri de viață și lumină, Biserica pune la dispoziția credincioșilor mijloace: Sfintele Taine, Sfintele Slujbe, învățătura venită nemijlocit dela Mântuitorul Hristos, și un cadru moral și spiritual unic. Aici este loc imens de inițiative, de aspirații nobile, de o spiritualitate deschisă spre orizonturi noi.

IISUS

Naștere și cunoaștere

Urmare din pag.1

zavele puteri omenești ce-i stau împotrivă, atunci el ar fi fost de multă vreme înfrânt, iar azi n'ar fi decât un nume omenesc ca Alexandru cel Mare, ca Iuliu Cezar sau ca Napoleon Bonaparte. Dar dacă Iisus Hristos biruie totdeauna împotriva tuturor vrăjmașilor, puterea care se desface din el nu poate să fie putere omenească. Cine luptă împotriva lui, luptă împotriva imposibilului, împotriva nemărginitului, împotriva veșniciei. Cu cât cineva izbește mai violent în Iisus Hristos, cu atât îl apucă groaza mai adâncă în fața infinitului pe care îl crede adversar. Împăratul Iulian Apostatul, care voia să detroneze pe Iisus, a murit strigând: "Ai învins, Galileene!" Împăratul Nero, care frigea pe creștini în flăcări, a murit nebun. Filosoful anticreștin Auguste Comte a murit smintit. Filosoful Friedrich Nietzsche, care se credea Anticrist, a murit nebun. Lenin, țarul roșu, care a declarat ultimul război violent împotriva lui Hristos a murit de asemenea nebun. Cine izbește în Iisus Hristos nu lovește pe Iisus Hristos, ci se izbește pe sine însuși. Orice adversar al creștinismului se aseamănă cu musca prinsă între două geamuri, care crezând că se luptă cu ele, se izbește când într'o parte, când în cealaltă, până cade turmentată și istovită. Privind toate aceste fapte și altele asemenea lor, creștinul adevărat, oricât ar fi el de simplu, trebue să aibă o milă imensă pentru acești împărați, pentru acești filosofi, pentru acești savanți și oameni politici care cred, în nebunia lor că se iau la trântă cu Dumnezeu însuși.

Dar noi? Noi aceștia, care stăm și ascultăm în clipa de față cuvinte despre minunata naștere a lui Iisus Hristos, ce facem noi oare decât să participăm la această minune, fie că ne dăm seama, fie că nu ne dăm seama; fie că vrem cu toată inima, fie că vrem numai pe jumătate?

Iată azi e a 1938-a zi de când omenirea sărbătorește nașterea Domnului nostru Iisus Hristos! Astăzi omenirea suntem noi. Ieri au fost părinții și strămoșii noștri. Mâine vor fi copiii și strănepoții noștri. Cei dinaintea noastră au trecut. Noi cei de azi, ca mâine nu vom mai fi, iar cei care încă nu s'au născut ne vor lua locul. Și cu toate acestea, în mijlocul nostru e nașterea Domnului. Ea e centrul istoriei universale fiindcă e centrul vieții noastre; vibrează în noi nu știu ce bucurii negrăite de care nu ne dăm seama bine. E incontestabil că ziua de azi nu seamănă cu celelalte zile din an. Și toți cei care au trăit înaintea noastră, toți cei care au avut sub soare norocul să spună: "astăzi trăim", precum îl avem noi cei prezenți, au trăit aceleași bucurii luminoase pe care le trăim noi azi. Și toți care vor avea norocul să spună după noi: "astăzi trăim", vor simți aceleași bucurii pe care le gustăm noi astăzi. Nașterea Domnului e izvorul mereu proaspăt și mereu actual de lumină și de bucurie sufletească fiindcă e un izvor care vine din eternitate. Ce fapt mai minunat și mai extraordinar voim noi decât această sărbătoare pe care o trăim de 1938 de ani, cu toate vrăjmășiile sângeroase ale împăraților, ale filosofilor, ale savanților și oamenilor politici, care au voit cu tot dinadinsul s'o șteargă de pe fața pământului?

Minunile lui Dumnezeu sunt simple. Minunile lui Dumnezeu nu sunt complicate și nu izbesc ochiul ca minunile diavolului sau ca minunile omului întovărășit cu el. Minunile lui Dumnezeu sunt mai simple decât cele mai simple lucruri din lume. Minunile lui Dumnezeu sunt uneori atât de simple încât ochiul nostru, deprins cu spectacolele grandioase, nu le mai poate observa. Trebue ochiul cel dinlăuntru, al sufletului, ca să le poți lămuri. Ce minune mai simplă și ce minune mai dumnezeiască decât aceasta ca, după 1938 de ani, să luăm parte cu sufletul la nașterea Fiului lui Dumnezeu în ieslea săracă dela Betleem? Și ce minune mai simplă voiți decât nașterea lui Dumnezeu ca prunc din sânul pururea fecioralnic al Mariei în cumplita smerenie a unui staul de ciobani?

Și totuși în forma aceasta umilă, în noaptea aceasta cu creștetul de stea și cu văzduhul înghirlandat de îngeri, s'a petrecut cel mai mare eveniment al istoriei omenești, s'a petrecut a doua creațiune a omului, s'au pus temeliile morale ale lumii celei noi. Căci Dumnezeu însuși s'a întrupat în om pentru ca omul să se poată ridica până la Dumnezeu... Eu știu cât e de greu ca mintea noastră modernă să creadă în adevărul zguduitor al acestei minuni dumnezeești.

Mintea noastră modernă crede că pământul se învârtește în jurul soarelui, fiindcă aceasta i-a spus-o un om, deși ochiul nostru vede că soarele se mișcă împrejurul pământului. Mintea noastră modernă crede că există eterul fiindcă i-a spus-o un om, deși nimeni n'a văzut eterul. Mintea noastră crede că există oameni pe planeta Marte, fiindcă i-a spus-o un om, deși nimeni n'a văzut presupusele viețuitoare de pe Marte.

Mintea noastră modernă crede că omul se trage din maimuță fiindcă i-a spus-o un om, deși nimeni n'a văzut vreodată maimuță transformată în om. Dar aceeași minte modernă, care crede toate acestea, pregetă să creadă că Dumnezeu însuși s'a născut în chip de om, deși Iisus Hristos a trăit pe pământ în carne și oase. Oricât de absurde ar fi ipotezele științifice ele sunt la mintea omului fiindcă sunt formulate de om.

Dar nașterea Domnului e un adevăr dumnezeesc și tot ce este dumnezeesc e mai presus de mintea omului. Minunea nașterii covârșește puterea de înțelegere a minții noastre. Nimeni nu va putea vreodată să demonstreze în mod științific nașterea miraculoasă din Fecioară, fiindcă această naștere e mai presus de natura omenească. Pentru mintea noastră modernă ea pare o absurditate. Dar măreția fără asemănare a minunii acesteia stă tocmai în covârșitoarea ei absurditate. In fața ei mintea rămâne uluită.

Te-ai întrebat însă d-ta vreodată dacă mintea d-tale poate să priceapă totul? Luați unul și același lucru. D-ta îl vezi într'un fel, iar prietenii d-tale într'un fel cu totul contrar. Îl discutați zile întregi și nu ajungeți la nici un acord. Iar dacă, Doamne ferește, lucrul cu pricina e o idee politică, d-ta o vezi ca partidul în care activezi, iar prietenul d-tale o vede ca partidul său.

Discuția se înverșunează, rupeți prietenia și deveniți dușmani pe toată viața, dar de acord nu mai ajungeți. Gândește-te la lumea filosofilor. Acolo se petrece exact ca în lumea d-tale politică. Ce zice un filosof că e alb, alt filosof zice că e negru. Nicăieri nu există o mai adâncă neînțelegere ca între filosofi, care sunt totuși cele mai alese minți ale omenirii. Dar dacă te-ai lua pe d-ta însuți, crezi că te înțelegi perfect în tot ceea ce ești, în tot ceea ce poți și în tot ceea ce vrei? Nu ți s'a întâmplat niciodată să faci un act de care nici nu bănuiai că ești capabil? Dacă actul e frumos, îți pari mai mare de cum te credeai. Dacă actul e mârșav, îți pari mai mic decât îți plăcea să te închipuiești. Ai un suflet în d-ta. Doctrina creștină te învață că acest suflet e nemuritor. Și parcă nu-ți vine să crezi. Fiindcă mintea d-tale constată că după moartea fiecărui om nu mai rămâne decât un pumn de oase. Dar dacă îți întrebi în taină inima, vei descoperi în ea o dorință nețărmurită ca sufletul să fie nemuritor. Și niciodată nu ești mai încântat decât atunci când, asistând la o ședință de spiritism, pleci dela această experiență vulgară cu iluzia că sufletul trăiește și după moarte.

Iată dar cât de relativă e mintea noastră. Cât de mărginite sunt puterile ei de înțelegere, chiar atunci când o credem foarte modernă, adică foarte științifică. Eu am curajul să afirm că niciodată oamenii nu s'au certat mai barbar între ei și nu s'au sfâșiat mai bestial decât în epoca noastră de mentalitate științifică și modernă. Nimeni dintre muritori nu se dovedește capabil să ne dea un adevăr asupra căruia să fim toți de acord și să-l acceptăm ca normă de conducere în viață. Dar omenirea nu poate trăi acest adevăr absolut. Toată ființa ei, turburată ca un ocean în bătaia uraganului, țipă după acest adevăr absolut în care să creadă că se poate mântui. În viața omenirii de azi e un rău adânc și imens care o înveninează și ne face pe toți nefericiți. Mintea noastră constată prezența acestui rău, dar e incapabilă să-i găsească leacul.

Ei bine, Biserica creștină numește răul acesta păcat, și ne învață că păcatul e cauza tragicei babilonii în care se zdrumică lumea noastră modernă.

De ce s'a întrupat Fiul lui Dumnezeu în chip de om? Ca să mântuie omenirea de răul acesta, de păcatul acesta care ne orbește mințile, care ne face să nu ne înțelegem între noi, care ne face să ne sfășiem unii pe alții mai sălbatic decât fiarele. Nașterea lui Dumnezeu între noi e descoperirea adevărului definitiv și absolut, pe care nici o minte omenească nu e capabilă să ni-l dea. Dacă suntem atenți la cântecul bisericesc al Crăciunului , descoperim acolo care e înțelesul minunii fără asemănare pe care o sărbătorim: "Nașterea ta, Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinții..." Și tot în acel cântec Hristos care se naște e preamărit ca "soarele dreptății" și "răsăritul cel de sus". Cum soarele revarsă lumina asupra pământului, Hristos cel născut în chip de om revarsă lumina cunoașterii asupra minții noastre, care caută adevărul vieții, descoperit prin Iisus Hristos. Neputându-ne pune de acord nici măcar cu prietenii noștri, fiecare putem să ne punem de acord cu Hristos Mântuitorul, îmbrățișând cu toată ființa noastră adevărul pe care ni l-a descoperit el. Dar când fiecare dintre noi va fi în desăvârșit acord cu Iisus Hristos ne vom regăsi totdeodată de acord unii cu alții. O mare înțelegere între oameni, imposibil de obținut prin filosofia sau prin știința omenească, devine posibilă prin lumina lui Iisus Hristos cel născut în iesle. Adevărul acesta se vestește din adâncul cerului în fiecare noapte sfântă a nașterii Domnului: "Mărire întru cel de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire"!

Nichifor CRAINIC

ADNOTĂRI TRISTE DE VIZITATORI ÎN ROMÂNIA

Radu DUNĂREANU

Duminica trecută am găsit în faţa casei un căţel de rasă, rătăcit. Înregistrat, cu număr la gât, nu avea telefonul stăpânilor.

Conform obiceiului canadian am telefonat la serviciul de rigoare al municipiului şi, deşi era Duminică, un întreg mecanism s'a pus în mişcare. Într'o oră cineva a venit şi l-a luat, au cercetat codul de pe zgardă şi de pe tatuajul din ureche, au găsit stăpânul şi peste o jumătate de oră mi s'a telefonat că totul s'a rezolvat şi căţelul e din nou la stăpâni.

Deşi trăiesc în această ţară de atâţia ani nu am încetat să am un respect deosebit faţă de grija ce se arată aici animalelor, care este o urmare firească a respectului faţă de fiinţa umană.

Vorbind despre acelaşi aspect, atunci când vizitezi România, la trei ani aproape dela "revoluţia de palat" eşti şocat de tragedia umană care se desfăşoară sub ochii nepăsători ai localnicilor, poate obişnuiţi cu tragedia într'o aşa măsură, că nici nu o mai văd.

În Gara de Nord, copii dorm pe beton. Nu sunt copii fugiţi de acasă, haimanale, delicvenţi. Sunt orfani care părăsesc aşa-zisele "orfelinate" - sau cum se numesc - pentrucă viaţa pe stradă e mai umană decât ceea ce le oferă neocomunismul.

Privind în perspectivă, aşa cum se prezintă peisajul uman în faţa vizitatorului, România începe să arate mai rău decât un oraş cu o anumită savoare exotică.

Capitala de azi, ca şi orice alt oraş mai mare al ţării, trăieşte rezultatul tragic al unei prostii civice fără egal, potentaţii de ieri, neodemocraţii de azi, ordonând construcţii fără noimă şi fără a se calcula dacă oraşul are destulă sursă de apă şi capaciatate de canalizare.

De aceea oamenii sunt, ca să fim deschişi, amărâţi - apa caldă este o raritate, iar cea rece nu are presiune. Celebrele blocuri arată ca cele din Tripoli, după un bombardament, slinoase şi insalubre. Majoritatea, dacă nu toate, nu au lumină pe casa scărilor, că ţi-e şi frică să intri. Gunoaiele nu se ridică şi putrezesc în nişte lăzi metalice, pestilenţiale, dintre blocuri.

Datorită lipsei de căldură unii şi-au montat sobe în apartamente şi scot coşul de fum printr'o gaură făcută în peretele exterior de beton.

Străzile mişună de câini şi pisici abandonate, cu miile, care fac ca decorul general să fie şi mai deprimant.

"Specialiştii" care planifică şi coordonau România sunt şi azi aceiaşi, pe aceleaşi scaune călduţe. Majoritatea sunt din generaţia de aşa-zişi "intelectuali pe puncte", trecuţi prin facultăţi din graţia partidului şi a unor "pile" consistente.

Ce s'a schimbat în bine dela "revoluţie"?

Anumite aparenţe înşelătoare. Sunt unele magazine particulare în care găseşti produse vestice, la preţuri uriaşe pentru omul de rând. Dar structura economică de bază e tot aceeaşi, controlată de statul totalitar, care se cramponează de magazinele alimentare şi produse industriale, goale, murdare, cu salariaţi care sunt tot la fel de prost crescuţi şi impertinenţi şi care îşi iau leafa cu gândul la bişniţa particulară.

Hotelurile sunt sub orice limită decentă de curăţenie şi a rămas acelaşi principiu al "verificării" buletinelor, aşa încât un turist străin plăteşte de trei ori preţul autohton.

Pentru un cetăţean vestic sună ca o glumă proastă, dar la hotel în România, salariata dela recepţie îţi dă cam 30 cm de hârtie igienică atunci când plăteşti camera!

Datorită faptului că ceva pământ este acum proprietate privată, produse alimentare se găsesc mai cu uşurinţă. Însă structura economică a agriculturii e mai puţin decât primitivă, datorită faptului că cel mai bun pământ încă este controlat de "stat" iar maşini unelte sunt o raritate, iar cele existente sunt tot în mâna statului neocomunist.

Datorită pseudoingineriilor, încă nu se vede nici o măsură de reducerea poluării, iar apa de băut prezintă pentru un turist aceeaşi primejdie ca şi cea din Cairo sau Delhi, cu singura deosebire că în acele oraşe eşti avertizat să nu foloseşti apa indigenă, ceea ce autorităţile din ţară omit să o facă.

Cred însă că situaţia cea mai disperată o au oamenii bătrâni, pensionarii. Şi nu mă refer numai la faptul că inflaţia le decimează puterea de cumpărare, acesta fiind numai un aspect. Marea tragedie este situaţia sistemului medical complet decăzut şi pervertit.

Nu a fost un secret că doctorii, ca să te trateze cumva mai uman, cereau mită grasă în bani sau produse. Să nu uităm "gloriosa epocă" în care doctorii cooperau din plin cu procuratura în verificarea femeilor pentru a le obliga să fie însărcinate, deşi pentru un preţ "corect" un avort nu era o mare problemă. Acum însă este o goană nebună pentru lei şi valută. Mi se povestea cazul unui chirurg care a lăsat pacientul sub anestezie, pe masă, ca să stoarcă ceva în plus, tatăl pacientului fiind un "vestic".

Moartea bătrânilor poate strica statistica spitalelor. De aceea trimit bătrânii pe moarte să moară acasă. Noaptea, în multe spitale nu sunt asistente medicale. Ai o operaţie şi nu ai o rudă să stea cu tine, poţi să zici adio dela viaţă.

Am văzut o mică operaţie la un picior, rezultat al unei infecţii locale. Bătrânul era dela ţară şi în plus avea 71 de ani. Pentru vindecarea rănii "doctorul" (ce rang o fi avut în partid?) i-a dat pilule de vitamina A şi E !!! Norocul omului că fata lui, "vestică" şi ea, i-a adus penicilină şi pansamente, că altfel ar fi pierdut piciorul.

Dacă eu, un simplu laic, am putut constata şi verifica aceste aspecte, nici nu mă mir că aici cei dela Asociaţia Medicilor sunt foarte circumspecţi în acceptarea diplomelor medicale româneşti.

Ce se întâmplă cu noua generaţie?

Un bun prieten a predat recent cursuri la Universitatea din Bucureşti. Tinerii sunt doritori de a şti, dar din nenorocire va trebui să aşteptăm ca o nouă generaţie de "profesori" limitaţi de ideologia şi metodele la care au aderat ca să ajungă la catedră, va dispărea.

Un prorector îmi scria nu de mult, plin de emfază, că da, suntem mult înapoiaţi din punct de vedere tehnologic, dar suntem mândri de calitatea ştiinţifică a universităţilor noastre.

Păcat că cei din ţară, dela cârma învăţământului, nu reuşesc să vadă contradicţia din această afirmaţie şi încă se umflă în pene şi încă am auzit expresii ca "şcoala românească de..."

Care şcoală? După 50 de ani de idioţenie comunistă, totul ar trebui luat de unde a rămas acum 50 de ani, cu modestie şi umilinţă.

Ţările Baltice sunt un exemplu: şi-au chemat conaţionalii imigranţi, cu experienţe variate vestice să vină şi să-i înveţe cum să pornească la un drum nou.

România se cramponează de o mândrie nejustificată, menţinută de cei care nu vor să-şi piardă fotoliile din care au dirijat pieirea unei naţiuni.

De aceea noua generaţie e descumpănită şi cine are posibilitatea, pleacă spre unde vede cu ochii. Comunismul a ucis generaţii de intelectuali, iar neocomunismul crează un drenaj spre Vest a tot ceea ce România ar putea avea mai bun.

Am crezut că poate eu nu sunt obiectiv şi sunt orbit de patimă contra celor care au distrus Ţara şi încă o distrug.

Am cerut părerea unui bun prieten, de o cu totul altă naţionalitate care, prin natura profesiei, a putut călători şi prin România, de două ori, anul acesta. A rămas stupefiat de ridicolul şi mizeria "arhitecturii" din timpul comunismului, de murdăria ce domină în mod general peste tot şi totodată a mărturisit că a putut observa că Bucureştiul a fost un oraş minunat, după puţinele clădiri vechi încă nedistruse.

E adevărat că multe lăcaşuri bisericeşti sunt refăcute sau construite, numai din grija şi dragostea enoriaşilor care au făcut şi fac sacrificii financiare. Biserica însă, ca instituţie, încă nu s'a curăţit de buruienile cooperării cu ateismul comunist. De aceea nu e de mirare că sate întregi se convertesc la diferite forme de protestantism. Biserica noastră naţională, ca instituţie a rămas în urma transformărilor sociale şi încă nu vrea să înţeleagă că, în conjunctura în care mulţi intelectuali au fost ucişi, populaţia are nevoie de conducători, cum se spune în limbaj vechi, de "înaintemergători". Din nenorocire feţele bisericeşti se cam târăsc în coada evenimentelor, iar unele feţe proeminente nu vor să demisioneze ca să lase aerul curat după colaborarea lor ceauşistă.

Un alt aspect trist este că oamenii, în general, sunt apatici din punct de vedre politic. Euforia şi militantismul de după execuţia lui Ceauşescu sunt înlocuite cu o resemnare dictată în bună parte de grija pentru supravieţuire.

Parlamentarii neocomunişti latră pe dealul Mitropoliei, discută vorbe şi... fac nimic. Populaţia de rând încă mai este intoxicată de gogorita comunistă că oricine e împotriva "democraţiei de azi" e fascist, legionar.

Majoritatea populaţiei, dela ţară, este apolitizată şi nu dă un ban pe ce "domnii dela oraş" discută.

Cu excepţia unei minorităţi care a început să înţeleagă că mult huliţii legionari aveau dreptate când vedeau salvarea României într'o renaştere morală, restul vieţii politice seamănă cu activitatea Sinodului dela Constantinopol, înainte de căderea Bizanţului, care discuta câţi îngeri încap pe vârful unui ac.

Idealul economic al unei pieţe libere, pentru mulţi Români, este cel dela Turci: puţină slujbă ici şi colo, de preferinţă la stat, iar în rest bişniţa particulară.

Cei care pot avea afaceri particulare şi să vândă marfă din Vest, evident nu pot cumpăra această marfă decât pe valută. Şi cum valuta nu a avut-o Ion şi Vasile de pe stradă, ci "elita clasei muncitoare", este normal să concludem că

Continuare în pag.8

Bradul de Crăciun

Adrian BUŢUMAN

Au trecut patru ani dela marele furt al Revoluţiei noastre; speranţele noastre, întru Libertate şi Adevăr, cu care ne împodobisem, atunci, bradul de Crăciun, ne-au fost risipite.

Armele care au tras, atunci, ucigaş, în noi, au amuţit, aşa cum, tăcuţi pentru veşnicie sunt şi cei care au consimţit, modest, să moară pentru cauza noastră.

Ucigaşii din acele zile se mişcă încă, nestingheriţi, printre noi, sau ne vorbesc din balcoanele puterii, cu aceeaşi nepăsare cu care neau însângerat Crăciunul. O faună ridicolă de trepăduşi populează coridoarele Puterii, cerşind îndesatelor burdihane tovărăşeşti, fotolii de corupţie, drept răsplată pentru trădarea şi umilinţa lor.

Cocoţată în jilţul preaînalt, marea paiaţă îşi rostogoleşte rânjetele sfidătoare peste noi, Simplii Cetăţeni, pe care Marele gânditor ne-a sortat - precum cartofii iarna - în proşti şi mai puţin proşti...

Scribi paranoici, ce au lins, până mai ieri, tălpile cârpaciului, şi-au vopsit în grabă, cerneala linguşitoare, pentru a unge cu ea, noile excrescenţe ale Puterii...

Prin mascarade preelectorale, codoşii zilei îşi strâng mâinile pătate de sânge, ca în satanice legăminte ale trădării.

Şi, în timp ce, noi saltimbaci politici fac giumbuşlucuri, pe scena ţării, noi, revoluţionarii de ieri am devenit rătăcitorii de astăzi...; ne reconstituim, treptat, Piaţa Universităţii, în pieţele din Bonn, Viena sau Madrid, cu sentimentul că, lumea liberă este o lume, încă, interzisă nouă.

Occidentul şi-a dărâmat propriile ziduri ale ruşinii, dar s'a grăbit să-şi ridice altele de teama vântului de sărăcie, ce bate dinspre Răsărit.

Bătrânii noştri şi-au reluat locurile la cozile umilinţei, pentru raţia zilnică de supravieţuire; glasul protestatar al străzii a obosit, după cum istovit zace şi spatele contestatarului vehement, în care bastoanele puterii au săpat, original, prima lecţie de democraţie.

Murim încet, calculat, metodic... Din când în când, la bolboroselile penibile ale marei paiaţe, forţe ale întunericului ies din adâncuri să calce, cu bocanci norioşi şi grei, altarele sacre ale culturii şi civilizaţiei noastre.

Întristat, marele duhovnic, Occidentul, şi-a întors privirea dela icoana "democraţiei" noastre, atât de stropită cu sânge...

Cârpaciul tiran îşi poate dormi, fericit somnul de veci, căci fantoma sa, plutind prin anticamerele Puterii, înviază mumiile celor ce ne guvernează.

Şi totuşi, lumânările dela căpătâiul eroilor noştri ard, ca pentru a ne lumina veşnic, drumul spre adevăr şi dreptate, pe care ei, prin jertfa lor, ni le-au deschis, în acel sublim Ajun de Crăciun.

Pentru ei şi pentru jertfa lor, mi-am împodobit, şi în acest an cu speranţe, bradul de Crăciun...

25 DECEMBRIE 1989

De-atâta sânge revărsat în noi
Nu pot cuvintele s'adun
Să spun, la Judecata de apoi,
Nu-l îngropaţi pe Moş Crăciun!

De ziua Ta cadouri ne vei face
Moş bun şi alb, ne învaţă să fim
Priveşte la soldatul care tace
Şi'ntreabă-i pe copii de când albim

Colindu-şi cheamă morţii din izvoare
Se'nalţă'n obârşii tot ce e bun
Totul se naşte. Nimic nu mai moare,
Să nu-l împuşcaţi pe Moş Crăciun!

Pr. Cezar STERPU

MĂRTURII CARE AU TĂCUT 50 DE ANI

Serviciul Special de Informaţii, fond EDART, dosar II, filele 1-4, Bucureşti

Transcriere şi adaptare

——Gh. Ionescu OLBOJAN——

Prezentăm - în premieră - cititorilor noştri o relatare a evenimentelor dela 23 August 1944 făcută de reputatul savant german, prof. E. Gamillacheg - autorul mai multor studii despre România (**Uber die Herkunft der Rumänen** - de exemplu). În timpul derulării acţiunilor politice şi militare dela 23 August 1944, profesorul E.G. se afla în Bucureşti ca reprezentant oficial al guvernului german şi ca agent secret. Dincolo de unele aprecieri subiective sau de percepereа incompletă a unor date şi fapte, raportul înaintat guvernului german de către profesorul E.G. - la doar câteva zile dela schimbarea de front a României în cel de-al Doilea Război Mondial, conţine informaţii preţioase pentru întregirea unei imagini cât mai complete despre 23 August 1944.

"RĂSTURNAREA DELA 23 AUGUST 1944 DIN ROMÂNIA. PREMISE ŞI DESFĂŞURARE.

Conform unui memoriu al unui fost diplomat român, care s'a pus la dispoziţia Germaniei pentru a lupta împotriva bolşevismului, reuşita loviturii de stat dela 23 August 1944 s'ar explica prin următoarele: 1) lipsa unui partid naţional care să se fi putut opune celorlalte partide democratice ce acţionau în slujba Angliei, a Marii Puteri Mondiale, împotriva politicii Germaniei; 2) lipsa în România a unor prieteni adevăraţi ai Germaniei; 3) ura înrădăcinată dintre Ungaria şi România şi problema Transilvaniei; 4) lipsa de popularitate a campaniei din Rusia; 5) carenţele vigilenţei germane.

1. Ce fel de partid naţional lipsea Românilor?

Printr'un decret regal din Iulie 1938 a fost interzisă activitatea tuturor partidelor politice din România. Practic, prin această măsură, au fost lovite numai trei partide: Garda de Fier, împotriva căreia fusese în primul rând îndreptat decretul regal, Partidul Naţional Ţărănesc al lui Maniu şi Partidul Liberal, în care se concentraseră, în două grupuri, cercurile conducătoare ale economiei şi ale afacerilor de nivel internaţional.

După cum am mai spus, această interdicţie a urmărit - în primul rând - curmarea activităţii Gărzii de Fier. La sfârşitul anului 1937, când se încheia legislatura periodică de patru ani, a fost însărcinat să efectueze noile alegeri şeful Partidului Liberal, Tătărescu. Pentru prima dată în istoria partidelor politice româneşti, partidul de guvernământ n'a reuşit să obţină această majoritate absolută a voturilor. Regele Carol al II-lea nu a însărcinat însă pe nici unul din cei doi câştigători în lupta electorală, Codreanu şi Maniu, cu formarea noului guvern, ci a chemat la conducere pe Octavian Goga - şeful unui partid neînsemnat, Partidul Naţional Creştin, flancat însă de Armand Călinescu în calitate de ministru de Interne, care să asigure controlul regelui şi să slujească, ca element dizolvant. Acesta fusese membru al Partidului Naţional Ţărănesc; în unele privinţe, el poate fi considerat ca predecesor al lui Mihai Antonescu pe tărâmul intrigilor româneşti.

Inaugurarea politicii antisemite a noului preşedinte al Consiliului de Miniştri, Goga, a dus - după numai trei luni - la căderea guvernului, spre marea mulţumire a regelui, care l-a numit pe Călinescu în fruntea noului guvern (de fapt, preşedinte al noului guvern a fost numit Patriarhul României, Miron Cristea. Armand Călinescu a devenit preşedinte al Consiliului de Miniştri abia la 7 Martie 1939 - n.n.). Acest moment a constituit semnalul începerii unei lupte de exterminare a Gărzii de Fier care a fost nevoită să dispară, pentrucă avea în programul său o politică externă care să fie dusă alături de Germania, iar în politica internă, lupta împotriva corupţiei, etc. Pe baza unei legi de stat, emise ad-hoc, Codreanu a fost arestat şi condamnat la moarte pentru înaltă trădare. Ulterior, i s'a comutat pedeapsa în muncă silnică pe viaţă pentru ca, în cele din urmă, să fie împuşcat împreună cu principalii conducători ai Gărzii de Fier, chipurile pentru încercare de evadare. Numeroşi legionari şi alte personalităţi simpatizante au fost internaţi în lagăre de concentrare.

La 21 Septembrie 1939, Călinescu a fost împuşcat de legionari, după care a urmat un nou val de persecuţii - mii de legionari şi-au găsit moartea, 10.000 au fost condamnaţi la muncă silnică. A fost creat Frontul Renaşterii naţionale, ca o replică "patriotică" a Gărzii de Fier, şi Tătărescu a fost iar însărcinat cu formarea guvernului. Guvernarea lui a durat dela 24 Noembrie 1939 până la 4 Iulie 1940. Între timp, s'a prăbuşit Polonia, urmată de Franţa. Pentru a face faţă noii situaţii politice şi militare - regele a numit de urgenţă un cabinet format din persoane considerate filogermane; marele industriaş, inginerul Gigurtu, a preluat preşedinţia, economistul Mihai Manolescu - Ministerul de Externe, istoricul literar Caracosta Ministerul Instrucţiunii etc. Arbitrajul dela Viena - prin care Nordul Transilvaniei a revenit Ungariei, pierderea Basarabiei şi Bucovinei de Nord trecute Rusiei şi cedarea părţii sudice a Dobrogei, încorporate Bulgariei, au constituit o povară prea grea pentru acest regim de tranziţie şi, în final, pentru dinastie. Generalul Antonescu, sprijinit de Garda de Fier, a reuşit să-l determine pe rege să renunţe la tron în favoarea fiului său Mihai. S'a constituit un guvern Antonescu-Horia Sima.

Sprijinindu-l pe Antonescu împotriva Gărzii de Fier, cel de-al treilea Reich a lucrat, în România, pentru perfidul Albion.

A venit la putere unicul partid mai însemnat filogerman din România, demn de consideraţie. Nu este de datoria mea să prezint greşelile tânărului guvern, greşeli care au avut ca urmare că simpatia - cu care 80% din populaţie a salutat venirea la putere a legionarilor - s'a transformat atât de repede în contrariul său.

Fapt este că însăşi concepţia despre lume a Gărzii de Fier corespundea, în esenţă, cu aceea a naţional-socialismului şi, în scurtă vreme, la cererea guvernului Antonescu-Horia Sima, au venit în România trupe germane, iniţial ca trupe de instrucţie, pentru ca apoi ele să folosească România ca spaţiu de desfăşurare împotriva Balcanilor. S'au auzit presupuneri, de altminteri având o bază substanţială, că această evoluţie a evenimentelor n'a avut loc chiar fără voia Angliei care, dimpotrivă, a canalizat tocmai astfel cursul lucrurilor prin liberalii şi francmasonii ce o slujesc ca mânuitori de marionete. Într'adevăr, într'o Românie aliată Germaniei, interesele engleze au fost mult mai bine garantate decât dacă ţara ar fi fost ocupată de Germania. Elementele engleze, ca rezervă pentru timpul când Anglia va pătrunde din nou în Est. Trebuia numai să se evite ca Garda de Fier - aşa cum s'a întâmplat şi în perioada Goga - să obţină timpul necesar pentru realizarea programului său de guvernare.

Mişcarea trebuia să fie îndeajuns de discreditată pentru ca, în felul acesta, toţi adevăraţii prieteni ai Axei şi adversari ai Puterii Mondiale să dispară. Politica engleză a obţinut un adevărat succes în această privinţă, iar noi am contribuit la realizarea lui. Când s'a ajuns la conflictul dintre mareşal şi Horia Sima, ne-am situat alături de general, din motive pe care, ca unul ce am stat la o parte, nu le cunosc, considerându-l drept presupus garant al ordinii şi i-am lăsat pe legionari în voia sorţii. Din Februarie 1941 n'a mai conţinut prigoana împotriva Gărzii de Fier. Mii de tineri devotaţi, au plătit cu viaţa convingerile lor. Chiar şi acum, după trădarea ce a avut loc, ura bolşevică este îndreptată în primul rând împotriva legionarilor rămaşi în România, care - conform unor rapoarte mai recente - sunt arestaţi cu miile. În ciuda oricărei prigoane, ideologia Gărzii de Fier n'a dispărut din rândurile populaţiei ci, dimpotrivă, inexplicabila mizerie care a cuprins România după trădarea dela 23 August 1944 a făcut ca numeroşi indiferenţi sau foşti adversari să-şi îndrepte privirile spre legionari, al căror program de politică externă poate fi considerat ca fiind unica soluţie de salvare a naţiunii române. Greşelile din 1940-1941 au fost uitate în clipa în care la orizont au apărut primele semne ale unei cotituri de ordin militar.

În ţară lipseau prietenii "adevăraţi" ai Reichului de 1000 de ani.

Al doilea motiv care - după părerea memorialului amintit - a dus la succesul trădării dela 23 August este "lipsa din România a unor prieteni ai Germaniei". În ultimă instanţă, acest aspect este identic cu primul. El poate fi astfel formulat: menajarea adversarilor înveteraţi ai Germaniei în întărirea sistematică a acestei adversităţi. Nu se poate afirma că Germania n'a avut prieteni în România. Nu numai persoane din fostele provincii austro-ungare, ci şi numeroase personalităţi din domeniul ştiinţei şi industriei care studiaseră în Germania erau - în genere - prietenii noştri convinşi. Dar ei nu reprezentau - în măsura în care nu făceau parte din Garda dde Fier - o putere politică organizată. Înainte de 1940 şi, îndeosebi după trecătoarea cucerire a puterii realizată de legionari, ei au fost împinşi mereu pe planul al doilea şi nu s'a găsit nimeni care să se pună în calea acestei deliberate excluderi a persoanelor de acest gen din viaţa statală şi politică. România Mareşalului Antonescu a trecut oficial de partea Axei, iar la 22 Iunie 1941 ea a declarat război Rusiei şi a participat la campanie până la Stalingrad, dar nu pentrucă se situase de partea Germaniei, ci pentrucă cercurile conducătoare erau convinse că în trei luni Rusia va fi la pământ şi, prin participarea la campanie vor putea fi recâştigate provinciile răsăritene pierdute. Acest vis nu s'a împlinit şi, cu cât se retrăgeau mai mult trupele germane şi române din Est, cu atât mai puternic apăreau la suprafaţă elementele ostile Germaniei. Dar, invers decât în cazul adepţilor izolaţi ai unei cooperări cu Germania, adversarii ei erau solid organizaţi şi conduşi de o manieră net mai inteligentă. Cel care priveşte situaţia doar cu ochii unuia din Europa Centrală nu poate înţelege dela început cum s'a putut ajunge la o creştere atât de puternică a unirii împotriva Germanilor tocmai în România, care constituia pentru Germania o indispensabilă piaţă de desfacere, iar aceasta era în măsură să i furnizeze în schimb produsele industriale ce-i lipseau. Această aversiune împotriva Germaniei are o istorie de cel puţin un secol, istorie a cărei prezentare ar putea constitui obiectul altei expuneri. Aş vrea să fac aici cunoscute numai acele grupuri care trebue considerate pe drept purtătoare ale urii împotriva a tot ce era german şi principalele vinovate ale trădării:

1. Lumea oamenilor de afaceri al cărei centru a fost Partidul Liberal. Iată forţele împotriva cărora a vrut Garda de Fier să declanşeze lupta cea mai ascuţită şi în faţa cărora - în cele din urmă - ea a sucombat. Cel care se ridica împotriva acestei lumi, putea să ajungă în posturi de conducere nu-

Continuare în pag.7

GHICI, CINE AR PUTEA FI EVACUAT DELA COTROCENI?

Juriştii consultaţi de un redactor dela A.M.PRESS au explicat câteva din spectaculoasele consecinţe ale aderării României ca membră cu drepturi depline în Consiliul Europei.

Astfel, orice cetăţean nemulţumit de hotărârile justiţiei din ţară se poate adresa Tribunalului European pentru Drepturile Omului, hotărârea forului european fiind obligatorie.

Posibilitatea aceasta o are şi Majestatea Sa Regele Mihai, în cazul în care cere restituirea fostelor proprietăţi ale familiei regale - inclusiv Palatul Cotroceni - deoarece încălcarea dreptului de proprietate este o încălcare a drepturilor omului. Pentru sesizarea Tribunalului European cazul ar trebui să treacă pe la toate nivelurile instanţelor judecătoreşti din România.

•••

"TRIBUNA" FUNERARĂ

Revista "Tribuna" (nr. 37 a.c), altminteri publicaţie culturală serioasă, dă în "groapă" prin bunăvoinţa necrologistului improvizat Petru Poantă. Iată ce scrie acesta în editorialu-i: "Eugen Barbu a murit în antipatia mai mult sau mai puţin inconştientă (sic! - n.n.) a unei bune părţi a intelectualităţii româneşti." Şi, mai la vale, ne explică: "Privind lucrurile foarte detaşat, este vorba la urma urmelor despre permanentul conflict ideologic din cultura română modernă, acela dintre tradiţionalism şi modernism, dintre conservatorism şi sincronism."

Bună poantă!

Ce bine-i să priveşti lucrurile "detaşat"!

Şi "detaşat" să echivalezi tradiţionalismul cu "muncile" de denigrare a scriitorilor incomozi dictaturii, acele campanii poruncite de Securitate şi bazate pe documente furnizate de aceasta; cu "procesele" intentate unor cărţi, cu scrisori-catilinare "din popor" confecţionate în redacţia dela "Săptămâna" (sau în birourile din Calea Rahovei?). Să echivalezi conservatorismul la... conservarea naţional-comunismului, a şovinismului ceauşist şi după Decembrie 1989 în paginile publicaţiei "România Mare".

Cât despre "inconştienta" antipatie a mai "tutulor" scriitorilor vis-à-vis de xenofobie, oportunism şi plagiat: aceasta (antipatia) nu e "inconştientă", ci poate fi oricând justificată cu texte - vechi şi noi - "emanate" sau girate de Jenică Ouatu.

•••

UN ORFAN AL CELOR ŞAPTE ANI DE-ACASĂ

Un albinos cu ochi sticloşi şi respiraţia mirosind a spirt denaturat. Un strat de rapăn, apoi un costum "Levi's", apoi alt strat de rapăn.

Înainte de 1989, ipochimenul funcţiona ca inginer incompetent la o întreprindere timişoreană cu profil chimic. Era "urechiuşa" directorului. După 1989, atât directorul cât şi "urechiuşa" au fost goniţi cu "huo!".

"Urechiuşa" a găsit "azil" la *"Renaşterea bănăţeană"*, cotidian scris de semialfabetizaţi ai stabilimentului "Ştefan Pomană" şi finanţat de senilul traco-şovin Constantin Drăgan. Aici îşi publică prozuţele ridicol-fantastice şi îi calomniază pe cei ce sunt întru propăşirea românismului.

S'a înscris şi în minusculul Partid Republican, partid de oportunişti mai mult sau mai puţin abili, partid de care nu auzi decât în timpul campaniilor electorale, partid condus de autorul de basme ştiinţifice Ion Mânzatu ("boss"-ul filialei din Timişoara fiind Lorin Fortuna, unul din vânzătorii Revoluţiei).

Numele acestei deloc interesante haimanale? Constantin Cozmiuc.

•••

O POSIBILĂ DEMISIE

Decizia senatorului Constantin Ticu Dumitrescu, membru marcant al PNŢCD şi preşedinte al Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România, de a propune Parlamentului României un document de condamnare a foştilor informatori ai Securităţii, ajunşi acum în funcţii importante sau chiar membri în actualul Parlament, a stârnit indignări unde te-ai fi aşteptat mai puţin: la alţi membri ai PNŢCD! Cel mai mult l-a uimit pe fostul deţinut politic C.T. Dumitrescu atacul violent al colegului său de partid, senatorul Ioan Lup, care de altfel nici n'a vrut să semneze documentul.

Surse apropiate D-lui C.T.D. nu exclud intenţia dânsului de a demisiona din PNŢCD.

Pare-se că osişoarele cu ceva grăsime oferite de puterea comunistă din România, i-au convins pe unii opozanţi să devină mai puţin incisivi şi să "colaboreze" pe diverse planuri cu torţionarii de ieri.

Mai ţineţi minte cazurile "liberalului" Radu Câmpeanu şi "ţărănistului" Vasile Gionea?

Personal, mai avansez o "chestie": curând, vom fi foarte-foarte uimiţi când senatorul PNŢCD Tănase Tăvală îşi va da pe faţă adevărata... culoare.

Dan Emilian ROŞCA

OLTENISME

—Prof. Radu ŞERBAN—

COMUNISTUL "disident"

Tov. Marin Lungu, fost membru al CC al PCR şi primar al Craiovei între 1984-1987, a fost exclus de Odiosul din PCR în 1987 şi acuzat de corupţie, după vestita vânătoare şi beţie soldată cu împuşcarea mortală a unui "organ" marcant al conducerii comuniste din Dolj. După "aglomeraţia" din Decembrie '89, tov. Lungu - "disidentul" comunist - a căzut tot în picioare, ca deputat comunisto-pesemist şi membru a două importante comisii parlamentare, în cadrul cărora supraveghează securitatea sereistă şi luptă împotriva... corupţiei!

...Şi câţi de-ai de Lungu nu sunt acum la putere, reactivaţi de tov. Iliescu!

...

GAZE UCIGĂTOARE

Cele mai fertile grădini dela Işalniţa, care aprovizionau piaţa Craiovei cu legume şi zarzavaturi proaspete, au fost distruse de noxele copmbinatului chimic, aflat în imediata apropiere a Craiovei. Precum în vremea "savantei", când nimeni nu îndrăznea să facă vreo aluzie la ucigaşul combinat şi acum, municipalitatea roşie a Craiovei păstrează o suspectă tăcere comunistă. Norii de gaze toxice ale combinatului mamut, aflat în pragul falimentului, vin să se adauge radiaţiilor nucleare ale Centralei bulgare dela Kozlodui, poluând Craiova şi Sudul Olteniei, şi scurtând viaţa oamenilor.

...

CONDIŢIA DE DASCĂL

Sloganul guvernamental al Văcăroiului: "N'avem bani, căci bugetul e sărac" împinge profesorii sub pragul sărăciei cu "salarii" de mizerie, ca şi până acum, sub media de economie. Sindicatul învăţământului preuniversitar din Dolj, cu circa 7.000 de membri, se zbate ca peştele pe uscat să îndulcească modul de muncă şi nivelul de viaţă al oamenilor şcolii, luptând din păcate, cu morile de vânt! Criza spaţiilor de învăţământ, revenirea la autogospodărire, reforma cu manuale depăşite sau inexistente, noile "cincinale" şcolare, salariul de merit pe "ochi frumoşi", reatestările periodice pe post, restructurările şi disponibilizările de personal, criza acută de cadre didactice în şcolile rurale, lipsa bazei materiale minime, alocaţiile de stat simbolice pentru copii, încălcările grosolane ale contractului colectiv de muncă - sunt doar câteva din imperativele grave ale şcolii, în contextul unei realităţi social-economice de-a dreptul dramatice.

...

ŢĂRANII OLTENI

Nu mai poartă cobiliţe, ca'n vremurile bune, acum umblă în zadar cu jalbele'n proţap pe la mărimile comuniste ale zilei. Dar timpul costă bani, cine stă să le-asculte păsurile? Nu se aplică legea fondului funciar, se minte şi se fură ca'n codru, se dă şi se ia mită, oamenii se omoară pentru pământ şi vite, primarii comunişti sunt nişte bandiţi, puşi pe pricopseală. Vremurile prevestesc reeditarea în curând a lui '907!

...

CRIZA INDUSTRIEI

Colapsul economic postdecembrist a făcut ca România să piardă toate pieţele externe în producţia de locomotive. "Electroputere Craiova" a cerut sprijin Guvernoiului pentru cumpărarea unei licenţe de locomotivă cu tehnologii şi profil performant. Societatea naţională a căilor ferate cheltuie cu salariile cam 70% din încasări, nemaiavând capaciatea de a lansa şi finanţa o comandă de perspectivă. Scăderea volumului de transport reduce la zero cererea de material rulant. În ultima vreme s'a făcut un import masiv şi păgubos de vagoane, în timp ce peste 100 de locomotive nu pot fi reparate capital, din lipsa fondurilor. Circa 60% din parcul activ de locomotive trebue modernizat, în sensul remotorizării, optimizării serviciilor auxiliare, dotări cu microprocesoare şi rezolvării problemei încălzirii treburilor. La frământările disperate ale proiectanţilor şi fabricanţilor de locomotive guvernanţii comunişti nu manifestă receptivitatea financiară necesară.

...

FIŢUICA COMUNISTĂ LOCALĂ

Aceiaşi condeieri slugarnici ai ceauşismului, carеau scris ani de-a rândul "Înaintele" (organ de presă comunistă al Comitetului Judeţean Dolj al PCR) şi-au aniversat recent, cu surle şi trâmbiţe, a mia apariţie postdecembristă, a rebotezatului "cotidian independent" Cuvântul Libertăţăii (considerat şi numit de mulţi olteni - Cuvântul Securităţii). Şi ca semn de recunoaştere a culorii politice, colectivul roşu redacţional a fost felicitat de foştii şi mereu actualii demnitari comunişti: tov. Ion Traian Ştefănescu - fost Prim Secretar PCR Dolj, tov. Col. Ion Eugen Sandu - fost Şef al Inspectoratului de Miliţie Dolj în Dec. '89 şi actual G-ral maior, Secretar de Stat în Ministerul de Interne, tov. Adrian Păunescu - fostul "poet şi măscărici al curţii ceauşiste", actual Senator de Dolj comunist, tov. Oliviu Gherman - Preşedintele Senatului, tov. Ioan Doru Tărăcilă - Vicepreşedintele Senatului, tov. I.P.S. Nestor Vornicescu, tov. Alexandru Mironov, ş.a.

...

MICROOLTENISME

Zilele trecute, o profesoară din Craiova, împreună cu alţi dascăli de limba rusă din România au plecat la Moscova pentru un stagiu de perfecţionare de 40 zile!

...

Bursele studenţilor craioveni se acordă cu mare întârziere şi în condiţii foarte selective, iar cuantumul lor nu acoperă cheltuielile de cazare, cantină şi rechizite.

...

Regia Autonomă de Transporturi Craiova foloseşte, drept controlori de bilete pe autobuze şi tramvaie - ţigani lipsiţi de educaţie şi bun simţ, violenţi, prost îmbrăcaţi, duhnind a mizerie şi care "uită" să verifice de bilete pe confraţii de culoare!

...

Poliţia de frontieră din Calafat se confruntă cu un vast spectru infracţional, controalele de rutină prevăzute de legislaţia română depistând mulţi turişti străini înarmaţi cu pistoale. Şi tot în zona de frontieră Calafat, călăuze bulgare plătite în dolari, facilitează trecerea frauduloasă a graniţei.

...

Craiova bate toate recordurile din ţară în privinţa proastei întreţineri a străzilor - pline de gropi şi cufundate în bezna comunistă noaptea - adevărate capcane pentru pietoni şi automobilişti, surse propice infracţiunilor.

...

Îngheţul din primăvară şi seceta din vară au făcut ca Doljul să înregistreze cele mai ridicate preţuri din ţară la cereale şi struguri pentru vin, faţă de judeţele Vaslui şi Iaşi unde sunt cele mai mici preţuri.

...

Actoriii Naţionalului Craiovean - cei mai apreciaţi şi aplaudaţi ambasadori ai artei interpretative româneşti au triumfat cu Titus Andronicus şi la Artwerpen '93 în capitala culturală a Europei - oraşul Anvers, din Blegia.

...

La concursul internaţional de vioară "Regina Elisabeta" din Belgia, tânărul şi talentatul craiovean Liviu Prunaru - exponent de excepţie al şcolii muzicale româneşti a primit premiul I, fiind idolatrizat, în săli arhipline, de melomanii belgieni.

...

Absenţa furajelor, proteicelor şi vitaminelor, datoriile de miliarde, dobânzile uriaşe, seceta cumplită din vară în Doljul calamitat - toate la un loc au repercursiuni dramatice în complexele de vaci, porcine şi păsări ale fermelor "Avicolei" craiovene, aflată în pragul falimentului.

...

Prepararea laptelui, untului, iaurtului şi brânzeturilor la Craiova şi'n judeţul Dolj înseamnă nopţi pierdute la cozi interminabile, de unde pleci adesea fără să... apuci nimic! Şeptelul Olteniei va fi în cea mai mare parte sacrificat din lipsă de furaje pentru iarnă.

MĂRTURII

Urmare din pag.6

mai în cazuri excepţionale. Aceste cercuri, în care un rol conducător l-a jucat Puterea Internaţională, Grecii, Armenii şi elemente de sorginte ţigănească nu aparţineau realmente poporului român. Interese de afaceri legau pe aceşti oameni de Anglia.

2. Intelectualii care studiaseră în Franţa n'au nutrit o perioadă nici un fel de interes pentru Anglia. În cursul ultimilor ani, însă, după prăbuşirea Franţei, atât de admirată de ei, s'au alăturat primei grupări. Această orientare antigermană este mult mai veche decât simpatiile anglofile; ea are rădăcinile la începutul secolului trecut, când primii luptători români pentru libertate şi-au găsit azil în Franţa, unde s'au organizat din punct de vedere politic. În timpul războiului franco-german (din 1870) s'a ajuns din cauza lor aproape la o criză dinastică şi, dacă n'ar fi intervenit Partidul Conservator - dispărut apoi de pe arena politică în 1918 -, casa domnitoare germană ar fi abandonat încă de pe atunci România. Franţa a înţeles ca, printr'o politică de perspectivă, să-şi apropie aceste cercuri şi, după 1870, le-a inoculat concepţiile sale asupra Germaniei. Această influenţă franceză s'a manifestat deosebit de puternic în domeniul Dreptului şi al Medicinei. Generaţii de-a rândul, cel care dorea să ajungă într'o familie înaltă de stat trebuia să ... fi făcut studiile juridice la Paris. Întreaga acitivtate juridică din România era concepută conform Codului lui Napoleon. Şi tinerii dornici să studieze Medicina plecau aproape fără nici o excepţie în Franţa. Totuşi, acest lucru se întâmpla într'o perioadă în care ştiinţele medicale şi instituţiile spitaliceşti germane depăşiseră net nivelul Franţei. Aspectul menţionat îşi are fundamentarea sa istorică, dar nu pot s'o abordez aici. Facultăţile româneşti de Drept şi Medicină au devenit francofile în proporţie de 90%, influenţând în acest sens întregul tineret studios din perioada următoare. Cel care, dându-şi seama de caracterul nefiresc al influenţei franceze, caracter care a devenit vizibil pentru prima dată în 1921, ar fi vrut să urmeze un drum propriu, s'ar fi găsit în faţa unei alianţe încheiate. Această copiere oarbă a vieţii spirituale franceze, adesea legată de neînţelegerea faţă de unele valori naţionale, a avut mai târziu drept consecinţă faptul că în Vechiul Regat limba franceză a devenit limba societăţii cercurilor conducătoare. Datorită acestui fapt, tinerii preferau să plece la şcolile superioare din Franţa, în detrimentul Germaniei, a cărei limbă trebuia în prealabil învăţată, cu destulă greutate. După unirea Vechiului Regat cu provinciile austro-ungare, eliberate în 1919, au venit aici numeroşi oameni care fuseseră crescuţi în viaţa spirituală germană. Ei puteau realiza ceva numai dacă se aliau cu puternicele grupări de francofili. În tehnică, influenţa germană s'a impus mai repede pentrucă în acest domeniu Franţa - după cum s'a recunoscut mai târziu - nu se putea compara cu Germania; or, la poziţii tehnice de conducere se putea ajunge numai pe baza unor cunoştinţe reale. Administraţia era dominată de jurişti. Din această cauză, prietenii noştri cei mai fideli se aflau tocmai printre ingineri; ei s'au evidenţiat însă foarte puţin în politică. În această forţă închisă, antigermană, se putea face o breşă numai cu ajutorul tineretului. Acest lucru a fost recunoscut şi de Serviciul de Relaţii al Academiei şi în ultimii 10 ani s'a lucrat mult în această direcţie, cu un real succes. Roadele acestei munci n'au mai ajuns să fie văzute.

Ambele grupări amintite includ cercurile intelectuale române. Numeric ele înglobează numai 10% din întreaga populaţie, dar reprezintă de trei generaţii, istoria ţării. Marea masă a poporului, ţăranii şi micii burghezi, n'au prezentat în sine sau pentru sine vreun interes politic. Lor li se părea mai aproape Germanul, căruia îi recunoşteau talentul manufacturier, cinstea şi hărnicia, chiar dacă nu preţuiau întotdeauna acest lucru, decât Francezul sau Englezul, care nu le putea oferi nimic.

(va urma)

Ionescu OLBOJAN

CE S'A ÎNTÂMPLAT ÎN ŢARĂ DUPĂ FUGA LUI PACEPA?

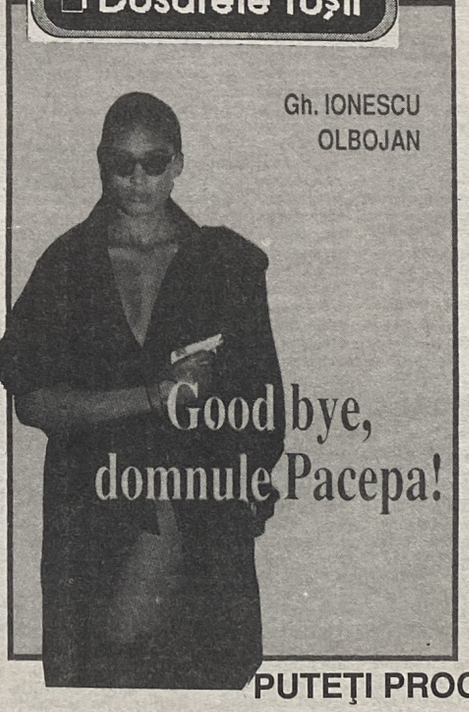

Fuga generalului Pacepa a însemnat pentru Securitatea lui Ceauşescu un cutremur distrugător: liniile de spionaj extern au fost schimbate, spionii români rechemaţi în ţară, Direcţia de Informaţii Externe restructurată, conducătorii schimbaţi.

Amănunte despre toate acestea, precum şi divulgarea celor mai importante activităţi externe ale Securităţii: acţiunile **Dunărea**, **Brânduşa**, celebrele cazuri **Goma**, **Cană**, **Horodincă** şi multe altele, le veţi afla citind, cu sufletul la gură, "raidurile necruţătoare" ale lui Gheorghe Ionescu Olbojan.

PUTEŢI PROCURA CARTEA

SCRIIND PE ADRESA ZIARULUI "CUVÂNTUL ROMÂNESC"
P.O.BOX 78010, WESTCLIFFE POSTAL OUTLET,
HAMILTON, ONTARIO, CANADA
L8C 7N5
Trimiteţi cecul pe numele ziarului "Cuvântul Românesc"

CARTEA COSTĂ: $10.00, plus expediţia

CANADA: $10.00 plus 1.35
U.S.A: $10.00 plus 2.10
EUROPA: $10.00 plus 2.40

DEMOCRAŢIE-LIBERTATE DAR NU IMORALITATE

Adrian GRIGOROPOL

Superioritatea fiinţei umane constă în a discerne între "bine" şi "rău", două principii antagoniste care determină diferenţa între om şi neom.

Libertatea, unul din cele mai însemnate drepturi naturale ale omului, are un conţinut extrem de complex. Atât în abstract cât şi în concret intersectează sfera moralei. Societatea este un organism viu, printre ale cărei idealuri este acela de a funcţiona cât mai bine. Dar adesea se întâmplă rău şi chiar catastrofal, datorită incapacităţii de a încadra în morală, libertatea.

Se abuzează prin grai, prin scris şi prin fapt de acest drept natural, iar dela apariţia audio-vizualului, vastitatea mijloacelor de informare şi dezinformare a transformat lumea într'o marionetă a trăgătorilor de sfori.

A fi sau a nu fi libertate, depinde de democraţie; dictatura o desfiinţează. Democraţia duce o luptă extrem de grea pentru prezervarea libertăţii. Recent s'a desfăşurat la Varşovia un Congres Internaţional al Presei. Trăim în epoa interminabilelor congrese, vizitelor reciproce între şefi de state, miniştri, parlamentari, persoane de fel de fel de ranguri, nişte cumetrii politico-turistice, cu festivităţi, recepţii, toasturi, pe socoteala bugetelor secate ale popoarelor care deocamdată scrâşnesc numai din dinţi. Ca într'un Turn Babel, şi la Varşovia distinşii confraţi participanţi n'au ajuns la un protocol al drepturilor ziariştilor fără frontiere, rămaşi la şicanele vizelor, acreditărilor şi libertăţii de exprimare.

S'a deplâns situaţia financiară a presei din ţările fostului jug sovietic cu speranţa că Occidentul se va sensibiliza şi va veni în ajutor la Moş Aşteaptă. Este cazul să menţionez, drept încoronare a acestui Congres, că Senatul României a votat 3 ani de închisoare pentru calomnia prin presă şi dacă este chiar ziarist, interzicerea profesiei.

Aceasta nu poate să nu ne aminteasscă, după cum s'a exprimat şi se exprimă Preşedintele Iliescu, că în România avem două prese. Una adevărată, care cântă la struna monopolului puterii de stat, iar alta - "o anumită presă" - care, victima rătăcirii, este... contra Puterii.

Şi nici să nu ne amintim că prin 1991, pe micul ecran, la ora de mare audienţă, ca de obicei, în tandem cu premierul Petre Roman, dădeau un recital de dialectică găunoasă, care le era ereditată ideologic şi în care - surprinzător - nu se acordau. Preşedintele avea în vedere televiziunea care nu putea mulţumni pe toată lumea, nici guvernarea, numai că aceasta în delicata-i decenţă nu se plângea. Deci, liberă şi obiectivă, cum se cade unei televiziuni publice.

În schimb premierul (azi opozant prin graţia mineriadelor, de care a scăpat, strecurându-se pe furiş pe o uşă din dos a Palatului Victoria), era indignat de "dezmăţul" presei care trebuia reprimată, însă nu avea încă "instrumente"! Măgureanu nu era legalizat, ca acum, după trei ani de Parlament şi nu se votase legea secretului de stat, ca maşină de închis definitiv gura "anumitei prese". Nu ştiu cum îi cad acum pedepsele pentru calomnie prin presă, dar atunci iniţiase o lege draconică, sorâ cu actuala, conform căreia ziariştii ajungeau sigur după gratii, sau în cel mai bun caz la închisoarea de datorii, din cauza amenzilor exorbitante. Îsi mai aminteşte declaraţia că nu este "un laş" şi nimic nu-l va clinti de pe scaunul Puterii?

Acum, singur în turnul de fildeş al Palatului Cotroceni, Preşedintele este reticent la vorbire, cu expresii, ca golani şi huligani copiilor străzii, iar când totuşi are ceva de spus o face prin purtătorii de cuvânt, care cu toată fineţea marmorei pardoselelor, tot mai calcă în gropi.

Adevărul este că există în lume o oligarhie a magnaţilor presei care sunt "o putere", dar nu una politică în sens democratic, ci de interese specifice în măsură să orienteze sau să dezorienteze opinia publică în mai mare măsură decât partidele.

Acum o lună, în cadrul unor programe săptămânale de Luni, sub genericul "Veniţi cu noi pe programul doi" şi preţ de trei ore de fiecare dată, s'a transmis "Presa, a patra putere?". Permanentul moderator Mihai Tatulici a invitat pe estradă vreo opt invitaţi selectaţi după tirajul publicaţiilor. Patroni şi ziarişti. Primii mai mulţi, ceilalţi mai deloc. Aşa bunăoară: Dl. Cârciog, patronul consorţiului Expres, unde apare şi "Evenimentul zilei", alias Bulina Roşie, fără să fie însoţit de fabulosul Ion Cristoiu; în schimb Viorel Cataramă, patronul ziarului "Ora" mai afon în ale gazetăriei, a fost talonat de Nicolae Cristache, experimentat încă dela "Flacăra" ante-1989 şi care poartă pe mânecă şi nişte publicaţii deochiate ca "Infractorul" etc.; patron şi ziarist la "România liberă", Petre Mihai Băcanu, a călărit deci pe două scaune şi evident au mai fost şi restul din tabăra Cotrocenilor, ca să ţină balanţa.

Departe de a se discuta rolul, funcţionalitatea politică, social-informativă a presei, a avut loc mai mult un Consiliu de administraţie al magnaţilor presei noastre. Poate fi vorba de o a patra putere în stat, când cu binecuvântarea Constituţiei, există numai puterea executiv-prezidenţială dela Cotroceni, legislativul şi justiţia fiind două fantome pe state de salarii înzecite, faţă de muritorii de rând şi care stau la taifas cu speranţa ca legislatura să nu se termine niciodată?

Şi totuşi, pe la finele primăverii acestui an, a izbucnit un seism de scoatere la iveală a întregii putreziciuni care a dus ţara la dezastru, în stare să năruiască întreg eşafodajul corupţiei dela cele mai înalte niveluri. Spre şansa celor vizaţi şi celor în perspectivă, începeau vacanţele! Răgaz ca până în toamnă să se ia neîntârziat măsurile de "muşamalizare", de ştergerea cu buretele a faptelor şi făptaşilor de pe tabla neagră şi bineînţeles, instituirea de Comisii Parlamentare, ca înmormântarea jafurilor să fie asigurată, sub cea mai impenetrabilă lespede funerară.

Era patriotic să ne deconspirăm în faţa lumii întregi, să fim prinşi cu cea mai gigantică, nemaiauzită "cacealma naţional-comunistă", tocmai acum când am reuşit să ne strecurăm în lumea bună, occidentală, purificaţi de trecut şi prezent? Până şi Opoziţia, care a dat o mână de ajutor la această performanţă, trebue să înţeleagă prioritatea legii secretului de stat!

În paralel, în ţară, spre a arunca praf în ochii Occidentului, se măsluiesc cărţile cu combinaţii de partide, o altă serie de iluzii şi deziluzii, în vreme ce caravana iliescocomunistă îşi continuă croaziera spre toate continentele şi chiar insulişe, în vreme ce zi şi noapte au rămas să latre haitele de câini vagabonzi pe uliţe, că numai străzi nu se mai pot numi cele din ţară.

Lăsând deoparte mlaştina politică, este timpul să ne gândin cu toată seriozitatea şi responsabilitatea la aspectele moral-educative ale societăţii româneşti şi mai ales ale tinerilor generaţii. E de crezut că acum un secol, în 1893, la Lausanne, în Elveţia a avut loc primul şi ultimul "Congres Internaţional pentru combaterea imoralităţii". Acolo, în principal, s'a cerut: să se pună stavilă romanelor pornografice; presa să se reţină dela amănunţite dări de seamă ale criminalilor şi delictelor, dela ample dări de seamă ale desfăşurării unor asemenea procese.

S'a motivat că toate acestea excită pornirile instinctive ale naturii umane şi, cei influenţabili ori dezechilibraţi psihic, caută satisfacţie în comitere de asemenea fapte. O comparaţie între publicaţiile sub aceste aspecte de atunci cu cele de astăzi este consternantă. Acum sunt concepute ca să exercite o cât mai puternică acţiune sugestivă şi de incitare, la care se adaugă filmele de sală sau video, unde nu lipseşte, dacă nu un act sexual complet, cel puţin unul pe jumătate. Chiar la copiii, care încă n'au ajuns să citească, va fi greu să se ştearg asemenea imagini.

Imoralitatea nu este un reflex de oglindă strâmbă a moralităţii. Ea este un eşec individual sau social de comportament, un regres nociv în conceptul libertăţii şi deci, democraţiei, care poate surveni pentrucă morala este condiţionată atât de factorii educativi dobândiţi în familie şi şcoală, dar în mare măsură de influenţele externe ale publicaţiilor şi audio-vizualului. Şi trebue luat în considerare că, un secol în urmă, la Lausanne nu s'au avut în vedere "drogurile", această plagă chimică comercială destinată distrugerii omenirii.

Revista americană "Newsweek" din 25 Octombrie a.c. a dedicat coperta titlului "Sexual Correctness" şi subtitlului "S'a mers prea departe?" şi a acordat mare parte din conţinut acestei probleme.

Femeia trebue protejată, nu declasată, creind o victimă, în mentalitatea bărbaţilor de a o aduce prin multiple mijloace de intoxicare, violenţă, perversiune, în stare de nerezistenţă şi chiar omucidere. Presei şi ecranului nu le este permis să tragă punţi între o sărutare şi un viol. Sunt necesare limite rezonabile de comportament pentru frânarea aviditătii după teme de imoralitate şi criminalitate.

Profilaxia familiară, şcolară şi religioasă nu se mai dovedesc suficiente. Promovarea fără discernământ a prejudicierii moralităţii nu este admisibilă şi apare suspectă indiferenţa, dacă nu chiar mai mult, din partea organelor responsabile de igiena morală.

În România, unde repartizarea hârtiei de tipar este monopolul Puterii şi în mare parte şi distribuirea presei şi cultivarea vizualului în favoarea sexualităţii şi pornografiei, se pune întrebarea dacă nu există mai mult decât nesocotinţă. Igienizarea morală nu implică necesarmente suprimarea libertăţii, care este esenţială democraţiei, nici întoarcerea la represiune, ci susţinerea cu argumente convingătoare a unei campanii de chemare la responsabilitatea civică a celor care pentru bani murdari sau din interese străine societăţii, se pretează la vicierea acesteia.

Cât de degradant este spectacolul oferit de standurile presei unde cele câteva publicaţii meritoase sunt sufocate de ciupercăria fiţuicilor ca "Prostituţia", "Bordel", "Crimă şi viol", "Delict", "VIP", "ASS", "Dracula" etc. şi cam pe undeva... Poliţia.

Astfel în ţară tronează un sodomism gazetăresc pe o hârtie de tipar tot atât de execrabilă ca şi conţinutul. Buzunarul subţiat al cetăţeanului este jefuit prin vânzarea unor vrafuri aglomerate de omoruri, violuri, toate combinate cu despuierea fizică şi morală a FEMEII, expusă cât mai vizibil, ca obiect al tentaţiei şi perversiunii sexuale.

În mod deliberat se atentează la rolul procreator de mamă de copii şi la sanctitatea maternităţii.

Valorile morale, sociale şi politice ale societăţii trebuesc protejate printr'o solidaritate a dispreţului unanim, pentru ca aceşti agenţi ai viciului să falimenteze, în interes propriu, al familiei lor, al prietenilor şi întregii societăţi.

ADNOTĂRI TRISTE

Urmare din pag.5

Frontul, moştenitorul banilor furaţi de către pecere, are grijă de băieţii lui, până mai ieri securişti şi activişti, iar azi "oameni de afaceri".

In rest, pe ici şi colo, pe pereţii murdari, câte o lozincă în vafoarea regelui, deşi mai nimeni nu ştie încă clar contribuţia lui la actul de trădare din 1944.

Mă poate întreba cineva: şi care e soluţia?

Întrebarea conţine în ea sâmburele tragediei din ţară. Majoritatea din România vrea să i se ofere o soluţie, pe tavă, să vină un Mesia care să-i elibereze de miasma morală şi politică a trecutului de 50 de ani.

Soluţia este în noi, în dorinţa noastră de a munci şi a ne reface viaţile şi prin noi să refacem ţara bântuită încă de stafiile comunismului. Soluţia este de a învăţa din călătoriile ce suntem în stare să le facem acum, şi nu să facem troc cu Turcii, Bulgarii sau mai ştiu care alţi Levantini.

Soluţia este să începem să avem o conştiinţă şi nu o apatie politică, să fim în stare să eradicăm trecutul, oricât de dureros ar fi acesta.

Iar până când nu vom fi în stare să aducem comunismul şi slugile lui pe banca acuzării, orice soluţie este futilă şi neavenită.

N.B. Blocurile din zona "complexului palatal" sunt tot neterminate. Tot ce s'a putut fura, s'a furat. Arhitecţii care au girat şi cooperat la această monstruozitate sunt bine merci, poate unii prin ceva străinătăţuri.

La mormântul lui Ceauşescu sunt zilnic flori proaspete. Prostia are nostalgii nelimitate.

Radu DUNĂREANU

TEC THE EUROPEAN CONNECTION

LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

TORONTO - BUCUREŞTI	$ 750
MONTRÉAL - BUCUREŞTI	$ 750
VANCOUVER - BUCUREŞTI	$ 1300
CALGARY - BUCUREŞTI	$ 1300

TEC SPECIAL - Toronto - Viena $ 599

TORONTO-FRANKFURT	$ 499
TORONTO-LONDRA	$ 390
TORONTO-AMSTERDAM	$ 490
TORONTO-LOS ANGELES	$ 350
TORONTO-NEW YORK	$ 199

Serviciile noastre sunt disponibile şi cu plata in rate (plati peste $ 1000)

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS. 25lb=$59.33 peste 25lb $2.99Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE, SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921

DIZOLVAREA "GĂRZII DE FIER"

9 DECEMBRIE 1933

Zahu PANĂ

Agonia în care intrase Partidul Naţional Liberal după moartea lui I.I.C. Brătianu nu s'a manifestat public cât timp a mai trăit Vintilă Brătianu. La sfârşitul anului 1930 moare şi Vintilă, închizând odată cu moartea lui şi glorioasa operă naţională la care şi-a dat contribuţia neamul Brătienilor.

Dacă moartea l-a surprins pe I.I.C. Brătianu în plină glorie, nu de acelaşi sfârşit a avut parte şi Vintilă. Venirea lui Carol al II-lea în ţară, înlăturarea regenţei, scandaloasa înscăunare pe tron şi marea slugărnicie a politicienilor vremii, au umplut paharul amărăciunilor lui Vintilă, ducându-l până la excluderea din partid a nepotului de frate, istoricul Gheorghe Brătianu, pentru atitudinea pro-carlistă manifestată de acesta.

Fidel actului din 4 Ianuarie 1926, care îl excludea pe Carol dela domnia ţării, Vintilă Brătianu a murit cu obligaţia pe care şi-o asumase ca om şi preşedinte de partid, afirmând la venirea lui Carol în ţară: "Să-mi sece mâna dacă voi întinde-o acestui aventurier". Şi nu i-a întins-o niciodată.

Deşi după moartea lui Vintilă rămăsese în viaţă fratele său Constantin (Dinu) I.C. Brătianu, la conducerea partidului activa I.G. Duca, omul de casă al Brătienilor, cu intensă activitate politică. Toţi vedeau în el pe continuatorul politicii liberale imprimate de Brătieni, mai cu seamă că la oficializarea restauraţiei lui Carol al II-lea, I.G. Duca a fost destul de violent, declarând: "La o primejdioasă aventură nu pot să iau parte, refuz să mă duc, chiar dacă viaţa mea politică ar lua sfârşit... Sfatul ce dau partidului nostru este o intransigenţă absolută".

Bineînţeles că aceste luări de poziţie au ajuns la urechile lui Carol al II-lea şi nu le-a uitat. Era prea slab pe atunci însă, pentru a trece la acţiune.

Starea generală a ţării, criza mondială, rapacitatea şi incompetenţa unor politicieni, au făcut ca în trei ani de zile, Carol al II-lea să încerce mai multe formaţiuni la guvernare, dela naţional ţărănişti la combinaţia Iorga-Argetoianu, toate sfârşind dezastruos.

După guvernul Iorga-Argetoianu, care a căzut în 1932, a urmat un alt guvern Naţional Ţărănist condus de Al. Vaida-Voievod. Ajungem astfel în vara anului 1933, când I.G. Duca, şeful PNL, pleacă la Paris, unde face nişte declaraţii de necrezut, presei pariziene, pa cât de teribile pe atât de neadevărate: "Garda de Fier" este în slujba hitleriştilor, guvernul Vaida este prea slab pentru a o distruge, şi el, Duca, împreună cu partidul său, îşi iau angajamentul de a o extermina. Campania lui Duca este susţinută şi de N. Titulescu, ministrul Afacerilor Străine în guvernul Vaida, care aranjează cu trusturile bancare din Paris, desfiinţarea Gărzii de Fier. Hitler de-abia venise la putere în Germania şi orice aluzie la o politică alături de Hitler, era absorbită fără nici un discernământ în tabăra aliaţilor.

Carol al II-lea, sub presiunea Angliei şi Franţei, îl demite pe Vaida şi-l aduce la putere pe Duca. Aceasta nu însemna că regele uitase afrontul liderului liberal din 1930. Neîncrederea lui Carol al II-lea în I.G. Duca s'a manifestat prin impunerea în guvern a câtorva miniştri apropiaţi camarilei regale. Astfel, la Ministerul de Război a fost numit generalul Uică, la Prefectura Poliţiei Capitalei a fost numit Gavrilă Marinescu, iar şeful jandarmeriei a fost numit generalul Dumitrescu, tatăl lui Puiu Dumitrescu, secretarul particular al regelui. Câtă bază punea Carol pe acest guvern se vede din memoriile lui Argetoianu: "Vor da faliment în şase luni", a spus Argetoianu. "În trei" i-a replicat regele.

În ceea ce îl priveşte pe Duca, el nu se simţea cu nimic obligat faţă de cuvântul dat în faţa partidului cu trei ani mai înainte. Din toată şederea lui alături de Brătianu, nu mai rămăsese nimic şi vechile atavisme fanariotice au ieşit cu putere la suprafaţă.

După lungi discuţii şi tergiversări, guvernul Duca s'a constituit la 14 Noembrie 1933. Primul lucru pe care vrea să-l facă Duca, este dizolvarea "Gărzii de Fier", conform angajamentului luat faţă de Anglia şi Franţa. Bătrânii liberali care cunoscuseră în viaţa lor politică destule lupte de partide, nu erau de acord cu această atitudine de violenţă şi intoleranţă şi s'au opus dizolvării. Martor ocular, ca ministru în guvernul Duca, Victor Iamandi, mare adversar al legionarilor scrie în memoriul său: "I.G. Duca mi-a spus: - Aseară, după ce s'a ridicat şedinţa dela mine, am fost chemat de Titulescu, care se întorsese din străinătate în aceeaşi seară. Fireşte, m'am dus. Când a auzit că s'a hotărât nedizolvarea Gărzii, a început să vocifereze, ameninţând că dacă nu se dizolvă această organizaţie, nu numai că el pleacă din guvern dar vom avea şi complicaţii externe.

Ne-am dus înapoi la Palat şi, după discuţii violente purtate până târziu, s'a hotărât, sub presiunea ameninţărilor lui Titulescu, dizolvarea Gărzii de Fier".

Parlamentul fiind desfiinţat, actul de dizolvare trebuia făcut printr'un decret regal. Cum a decurs dizolvarea, ne relatează însuşi George Duca, fiul lui I.G. Duca: "Duca i-a cerut regelui permisiunea să scoată Garda de Fier în afara legii. Guvernul nu a fost de acord cu aceasta, iar Carol a ezitat, pe temeiul că ar putea urma grave represalii.

"Atunci Sire", a spus noul premier, "voi semna eu însumi decretul de dizolvare, luând întreaga responsabilitate pe umerii mei".

Odată cu dizolvarea s'a pornit în întreaga ţară o campanie de violenţă şi teroare. Sediile Gărzilor de Fier au fost sigilate, mii de case percheziţionate, mii de legionari arestaţi şi în mai multe localităţi a avut loc asanarea legionarilor.

Prigoana împotriva legionarilor declanşată după desfiinţarea Gărzilor de Fier din 1933 are la activul ei 18.000 de arestări, 300 de bolnavi în închisori, 16 morţi şi 3 îngropaţi de vii. Printre primele victime ucise au fost: Studentul Virgil Teodorescu, Sterie Ciumetti, arestat la 10 Decembrie şi eliberat la 29 Decembrie negăsindu-i-se nici o vină, pentru a fi din nou arestat la 30 Decembrie, chinuit la Prefectura Poliţiei de comisarul Panova, dus pe marginea lacului Fundeni, unde a fost împuşcat şi corpul plin de răni a fost găsit pe ghiaţa lacului; Niţă Constantin, Nicolae Bălăianu, Gheorghe Bujgoli şi Gh. Negură.

Interesant este faptul că toţi falşii istorici care se ocupă de perioada respectivă vorbesc de împuşcarea lui Duca, dar nu pomenesc nimic de aceste acte de teroare făcute de un guvern legal. Este greu de dovedit dacă teroarea şi crimele comise au fost ordonate direct de Duca - cel care a promis că va fi o "mână forte" - sau a fost excesul de zel al poliţiei şi jandarmeriei care a vrut să dovedească întregul servilism, unei conduceri care nu mai respecta nici o lege, dar cert este că Duca nu era străin de cele se întâmplau în ţară.

Revoltaţi de barbaria şi teroarea ce domnea în ţară, trei legionari care erau şi ei urmăriţi să fie arestaţi, în seara zilei de 30 Decembrie 1933, l-au lichidat pe I.G. Duca pe peronul gării Sinaia, după care s'au predat poliţiei.

La procesul care a avut loc în 1934, toţi legionarii arestaţi, în frunte cu conducătorul Gărzii de Fier, Corneliu Zelea Codreanu, au fost achitaţi, negăsindu-li-se nici o vină, iar cei trei atentatori au fost condamnaţi la muncă silnică pe viaţă. Sfârşitul lor a fost însă altul. Deşi se aflau în închisoare în executarea pedepsei, cei cunoscuţi sub numele de Nicadori, au fost scoşi din închisoare şi ucişi mişeleşte, prin sugrumare, de către echipa de jandarmi ordonată de Armand Călinescu, la 20 Noembrie 1938.

Despre atentatul din gara Sinaia s'a vorbit, s'a scris şi se va scrie în continuare cu patimă şi părtinire, ocolindu-se faptele reale, pentrucă adevărul zace încă ascuns.

S'a emis ideea că I.G. Duca a fost împuşcat pentrucă a desfiinţat Garda de Fier. Mare neadevăr! Garda de Fier şi Legiunea Arhanghelul Mihail au fost desfiinţate abuziv şi de Ion Mihalache în 1931 şi de Iorga-Argetoianu în 1932 şi nimănui nu i s'a clintit un fir de păr. S'a apelat la justiţia ţării şi justiţia s'a pronunţat, anulând pe rând ambele desfiinţări ca ilegale, totul nefiind decât abuzuri politice.

I.G. Duca a plătit cu viaţa nu pentru faptul că a desfiinţat Garda de Fier, ci pentru teroarea, violenţa şi crimele pe care le-a patronat, introducând aceste elemente în viaţa politică a României, când ţara mai avea un regim democratic şi o Constituţie care garanta drepturile cetăţenilor ţării.

Nu este de înlăturat nici ideea că regele Carol al II-lea, căutând să scape de un sfetnic în care nu avea încredere, l-a pus în conflict cu legionarii pentru a lichida ambele forţe. Atitudinea lui Carol faţă de Duca, după moartea acestuia, este o probă în acest sens. Deşi corpul lui Duca a fost dus la Castelul din Sinaia, unde regele îşi avea reşedinţa, Carol n'a coborât sa-l vadă, nici să transmită condoleanţe familiei venite din Bucureşti.

Abuzul lui Duca a rămas izolat. În Martie 1935, Garda de Fier reapare sub numele de Partidul Totul pentru Ţară şi sub guvernul Tătărescu îşi desfăşoară cea mai fecundă şi legală activitate. Tot sub acest guvern pro-sovieticul Titulescu a fost înlăturat din funcţia de ministru al Afacerilor Străine, curmându-i-se aroganţa cu care îi trata pe toţi.

La capătul a 60 de ani dela dizolvarea Gărzii de Fier, toate premisele de plecare ale politicienilor de atunci de lichidare a unei organizaţii creştine şi româneşti, s'au risipit ca frunzele învânt. Au rămas însă cimitirele pline de tineri care şi-au iubit ţara mai presus de orice şi au fost ucişi înainte de a intra în viaţă, de furia oarbă a pasiunilor politice. Prigonitorii lor de atunci au sfârşit sub colosul comunist pe care l-au hrănit şi l-au adus în ţară.

Vor învăţa oare cei de azi şi cei de mâine din tragicele lecţii ale trecutului?

JURNALUL ÎNTÂLNIRII DELA GALLESE

PARTEA A II-A

Teodor Mardare GHERASIM

Urmare din numărul trecut

"Dacă omul e degradat, şi o ştim cu toţii de ce, înainte de a încerca să construim o democraţie cu faţă umană, va trebui să reconstruim omul, să repunem la loc părţile unui om fracturat de patru secole de diverse umanisme, raţionalisme, de variate proiecte de lumi ideale, mai mult sau mai puţin ştiinţifice". Artistul s'a întors deci, la o artă figurativă, fără constrângere, la jumătatea drumului dintre natural şi supra-natural. El a reconstruit, cu caietul şi creionul în mână, calea urmată de generaţiile pelerinajelor din Evul Mediu, învăţând regulile misterului credinţei, începând cu Mont Saint Michel, Vezelay, Cluny, Macon, patratul fabulos al Burgundiei, apoi, pe toată lungimea Franţei; incluzând Munţii Pirinei, Catalani, până la San Michele di Gargano şi Roma. Voiajurile sale documentare s'au repetat, cu acelaşi sârg şi devoţiune pentru artă până când, la Aulnay, în Franţa, pe unul din portalul bisericii romanice, a descoperit "cea mai elocventă imagine simbolică despre teoria cunoaşterii". Pe acel portal, deasupra architravei, se găsesc două basoreliefuri suprapuse, care reprezintă 24 de bătrâni biblici din Apocalipsul Sfântului Ion dela Patmos. În basorelieful superior bătrânii ţin alternativ în mâini câte un vas de untdelemn sfânt şi unul o lăută. În registrul inferior al basoreliefului bătrânii biblici ţin alternativ câte o carte şi o lăută. Prezenţa lăutei în ambele basoreliefuri reprezintă muzica, simbolul cunoaşterii, în sens general, pe toată întinderea medievală. Ampolla cu untdelemn sfânt, din basorelieful superior reprezintă simbolul cunoaşterii nemeditate. Este o cunoaştere a revelaţiei divine, ce se obţine prin meditaţie, post şi rugăciune, prin cunoaştera directă a lui Dumnezeu. Este cunoaşterea preadamică, când omul cunoştea misterele universului şi vorbea "limba zeilor". Este cunoaşterea ce o avea omul înainte de păcat, când comunica şi învăţa nemijlocit dela divinităţi misterele universului, fără să fie necesare învăţătura, studiul, procesul de memorizare şi acumulare a cunoştinţelor, în general ştiinţifice.

Cartea din basorelieful inferior, al portalului bisericii romane din Alunay, reprezintă condiţia umană post-adamică, când omul a căzut în păcat şi pentru a cunoaşte misterele parţiale ale universului, trebue să le înveţe, să le studieze, ani de zile, cu sacrificii deosebite, pentru însuşirea ştiinţelor, să se chinuiască, în permanenţă, ca în sudoarea frunţii, deci, a minţii, să se dobândească cunoaşterea. Cartea din mâna bătrânilor biblici, din registrul inferior al portalului, reprezintă, deci, păcatul primordial al omului, cunoaşterea limitată, parţială a omului, cunoaşterea relativă, temporară, în comparaţie cu, cealaltă cunoştinţă, cunoaşterea din primul basorelief, când era o cunoaştere absolută, fără limită, fără caducitate, eternă.

Secretul cunoaşterii la medievali are două căi: una este calea meditaţiei, a rugăciunii, a revelaţiei divine; alta prin mijloacele pozitive, raţionale, ştiinţifice, tehnologice sau cibernetice. Pentru descoperirea lui Dumnezeu, medievalii nu au tras un gard despărţitor între aceste căi, ci le-au folosit într'o armonioasă simbioză, deoarece lumea monarhică din mânăstirile benedictine, sau bernardine, în timpul meditaţiilor asupra textelor sacre, făceau şi anumite observaţii ştiinţifice cu privire: la natură, la plante, la păsări, la oameni. Medievalii aşadar, nu desconsiderau mijloacele pozitive ale cunoaşterii, ca dovadă că în Şcoala dela Chartres, din secolul al XII-lea, în afara teologiei, se mai studiau matematicile, geometria, acustica, ştiinţele naturale, medicina, fizica, sau alte discipline adiacente, plus artele cuprinse în trivium.

Cu alte cuvinte, formaţia omului medieval, era o formaţie completă, în cunoaşterea sufletului omenesc şi a lumii din vremea aceea şi artistul Camilian Demetrescu, ca specialist, în arta plastică, nu a mai întâlnit nicăieri, în peregrinările sale, în arta simbolică, o imagine atât de simplă, atât de concludentă, de exhaustivă, privind teoria cunoaşterii în integritatea ei.

"Fractura interioară a omului modern e consecinţa sciziunii produsă în teoria cunoaşterii spre sfârşitul Evului Mediu. Cele două categorii ale cunoaşterii, spirituală şi pozitivă, se separă prin efectul unei schimbări de ritm: stimulată de o viziune umanistă nouă, antropocentrică, cunoaşterea pozitivă grăbeşte pasul, în timp ce, înhibată şi marginalizată treptat de excesul de raţionalim, cercetarea spirituală se retrage părăsind viaţa publică şi închizându-se în chiliile tot mai strâmte ale meditaţiei contemplative. Omul pragmatic de astăzi e produsul acestui dezechilibru care l-a amputat interior."

Paralel cu această muncă intensă de cercetare a simbolurilor în epoca medievală, artistul Camilian Demetrescu, descoperă în circumstanţe deosebite la Gallese, o biserică romanică din jurul anului 1000, în plin câmp liber. Biserica romanică era destinată dispariţiei, de cel puţin 200 de ani şi era complet acoperită cu boschete, liane, trandafiri sălbatici şi invadată de toate vietăţile mediului igrasios.

Decizia de restaurare a bisericii, nu s'a aşteptat multă vreme. Camilian şi Mihaela Demetrscu, cu fiul lor Pric, în vârstă de 7 ani şi cu câţiva săteni voluntari, de prin apropierea locului, în vara anului 1977, au început curăţirea locului, a clădi pereţii dărâmaţi, refacerea vechiului paviment, a acoperişului, toate în stil de epocă, după proiectele şi studiile artistului Camilian Demetrescu. Pentru sezonul de toamnă rămăseseră decât punerea uşii şi a ferestrelor, aşa că, în acelaşi an, scumpul şi rarul monument romanic, a fost reconsacrat oficierii serviciilor divine, după două secole de incredibilă delăsare.

Familia artistului: Mihaela, soţie, Pric şi Emanoil, astăzi studenţi la Roma.

În acest an, arta lui Camilian Demetrescu capătă o nouă dimensiune, o dimensiune situată la jumătatea drumului dintre real şi spiritual; este anul întâlnirii sale cu acea dimensiune numită credinţă, fără de care existenţa omului nu poate fi liberă şi completă. Dela această dată schimbă limbajul artistic în comunicaţiile cu alţii, utilizează un nou mod de exprimare simbolică, în creaţiile sale, în toate ocaziile: expoziţii, galerii artistice, expuneri individuale şi în criticile de artă din revistele de specialitate. Finalmente, se simţea un om liber şi crea nu pentru oameni bogaţi şi logica banului, ci pentru oameni de rând, în baza unui plan cultural comun numit credinţă.

Epoca de creaţie a artistului plastic, de acum încolo, se va caracteriza prin simbolism, în stil medieval, prin metafore, mituri, transpuse în arazzi, sculpturi, tempere sau desene, cu un accent special, în ilustrarea şi apărarea sacrului. Au trebuit să treacă două decenii de coşmaruri peste capul artistului: coşmarul realismului socialist, pe de o parte, şi coşmarul capitalist, pe de altă parte; două decenii de azil politic pe cărările destinului, ca să se simtă, în sfârşit, un om liber. Odată eliberat, de cele două sisteme opresive, creaţia sa ar putea deveni, o mărturie incomodă pentru societate, pentru putere, pentru diferite grupuri de interese sau partide.

Artistul nu mai poate fi intimidat, nici de braţul lung al Securităţii şi nici de puterea oamenilor politici aserviţi banilor, căci calea a treia aleasă, este calea vieţii, adevărului şi dreptăţii, calea care l-a eliberat de lanţurile tuturor suferinţelor, în fond, este calea credinţei; cine nu cunoaşte această cale, nu poate s'o înţeleagă şi nici nu poate s'o aibă, decât prin liberul consimţământ. Sfântul Augustin vorbeşte de un aliat intim al omului, înăuntrul lui, care a devenit incomod, când morala a devenit laică, deci când credinţa s'a dizolvat. Acest aliat dădea omului un plus de energie, de crez, de perseverenţă, de rezistenţă, contrar tuturor vicisitudinilor vieţii.

Artistul este foarte convins când susţine că: "Legile, reformele, decretele pot influenţa, modifica, determina schimbări în viaţa socială, în sens benefic sau malefic, dar nu pot avea decât un rol secundar, în modificările calitative ale societăţii. Nu se poate trece, la o viaţă socială mai bună, fără o reînnoire a vieţii interioare a fiecăruia. Societatea laică modernă, fiică a utopiei liberale sau marxiste, dominată de logica omului global, a omului masă, nu ştie să dea nici un ajutor omului, pentru a se reînnoi în interior. De aceea cred că în actualele condiţii de civilizaţie, calitatea vieţii ne se va îmbunătăţi. O îmbunătăţire calitativă nu va fi posibilă, decât acolo unde omul va şti să se oprească în mijlocul agitaţiei generale pentru a intra în sine şi a se reînnoi."

Această reînnoire am aşteptat s'o aflu în lucrarea lui Traian Filip şi a sponsorului său, I.C. Drăgan, "Munţii văzuţi din câmpie", dar lipseşte cu desăvârşire, căci I.C. Drăgan nici până în ultimul moment nu renunţă la tagma pro şi neocomunistă dela Bucureşti: "A rămas astfel delegaţia română, cu care am abordat diverse teme privind marxismul şi aplicaţiile sale în România. Puneam unele întrebări grele, la care şeful delegaţiei, inginerul Ion Iliescu, răspundea cu competenţă şi surâsul pe buze, având darul comunicativităţii şi al simpatiei, precum şi o vastă cultură.

Conversaţiile s'au prelungit până la ora trei noaptea, când invitaţii s'au retras la hotel, trebuind ca a doua zi să participe la lucrări. Acesta a fost primul meu contact cu reprezentanţii oficiali ai Ţării, după o lungă întrerupere a oricăror legături." Din citatul de mai sus, rezultă că I.C. Drăgan doreşte un nou omagiu, pentru cultul personalităţii lui Iliescu "şi un alt omagiu pentru Drăgan", ca odinioară, pe de o parte, strecurând un fel de amnezie totală, în fapt o minciună grosolană, pe de altă parte, că a întrerupt o lungă perioadă de timp, orice legături cu mafia lui Ceauşescu.

Până la 22 Ianuarie 1984 am fost în ţară şi cunosc din presă toate întâlnirile lui I.C. Drăgan, dela Comitetul Central, dela Facultatea de Drept din Bucureşti (în prezenţa lui Postolache, Eugen Barbu, Buşulenga, Traian Filip etc.) dela Academia Română, dela Universitate, dela Academia de Studii Economice, etc. ocazionate de "afaceri" sau de lansarea diferitelor tipărituri ale Editurii Nagard, ale partidului sau ale diferiţilor colaboratori, ce nu aveau alt scop, decât să cânte osanale, omagii, imnuri de slavă lui Ceauşescu şi nomenclaturii. Culmea, până şi "Rădăcini"-le lui Drăgan nu făceau altceva, decât să-i îndemne pe cei "slabi de îngeri", din diaspora românească, să se întoarcă la vatra strămoşească, chiar dacă acolo, îi aşteptau, câte un "cadou", de patru sau cinci ani (poate şi mai mult) de închisoare, pentru trecerea frauduloasă a graniţei.

Exilul nu este ţara şi ţara nu-i exilul; exilul este ţara viitoare, liberă, democratică şi independentă, unde au putut crea opere de o inestimabilă valoare României în afara oricăror restricţii sau condiţiuni.

I.C. Drăgan, colaborând după 1989 cu regimul neocomunist dela Bucureşti, comite pentru a doua oară, păcatul orbirii, pentrucă, pe faţă sau în ascuns, colaboratorii sunt aceiaşi, vânzători de ţară, în interesul Rusiei. I.C. Drăgan poate să îmbrace ordinele purpurii ale bisericilor ortodoxe, catolice, protestante, musulmane sau mozaice, luate toate la un loc, că rezultatele activităţilor sale au contribuit şi vor contribui, mai departe, la dezastrul ţării, unde prin comploturi au fost înlăturate dela putere forţele democratice, tineretul şi supravieţuitorii închisorilor dela Jilava, Piteşti, Aiud, Gherla, Canal, sau Valea Nistrului, de către actuala burghezie colonială a Moscovei.

I.C. Drăgan va fi criticat până la moarte şi după, nu pentrucă, în conformitate cu expresiile sale, "adevărul umblă cu capul spart" în România, şi nici pentrucă "Mentalităţile, viciile, şi sfâşierile din presa exilului s'au transplantat în România, unde disidenţii au devenit model de atitudine civică", sau nici pentrucă "E regretabil că mulţi dintre scriitorii de valoare tac, lăsând câmp deschis destrăbălării cuvântului", ci pentrucă a colaborat cu nomenclatura dela Bucureşti, dinainte şi de după revoluţie, ce a reprezentat regimuri "de natură criminală şi de obârşie străină", în timp ce lupta de eliberare naţională, a continuat şi continuă, cu jertfe de sânge, până la dispariţia completă a coloniei sovietice de pe teritoriul ţării. Încercările de reformare a comunismului n'au dat rezultate, iar tranziţia spre o democraţie presupune excluderea comunismului şi neo-comunismului de pe scena politică. "Opţiunile nomenclaturii ex-comuniste exclud democraţia: ele se limitează la menţinerea regimului existent şi introducerea unei dictaturi de tip sud-american".

În expoziţia lui Camilian Demetrescu intitulată "Dragonul şi Utopia" (mai bine ar fi intitulat-o "Drăganul şi Utopia" pentru mai multe similitudini ale personajului de mai sus: nume, tematică, activităţi, rezultate), expoziţie ce a cuprins desene, tapiserii, picturi etc. un tânăr studios îl întreabă pe artist foarte sincer: :"De unde ar trebui să începem pentru a ne reînnoi?", răspunsul artistului a fost foarte normal: "Dela Dumnezeu. Dacă ai nevoie de un aliat recheamă-l înăuntrul tău".

I.C. Drăgan a primit titlul de Mare Arhonte Referendar dela venerabilul Patriarh Athenagoras, dar s'a îmbrăcat cu sfântul veşmânt numai pe dinafară, nu şi înăuntrul său.

În aceeaşi expoziţie, "Dragonul şi Utopia", artistul Camilian Demetrescu răspunde la o altă întrebare a tânărului student: "Ce gândeşte despre conceptul de libertate în cele două sisteme adverse, Capitalismul şi Comunismul"? Răspunsul artistului a fost următorul: "între totalitarismul 'democratic' din Est şi 'democraţia totalitară' (în sens economic) a capitalismului, există o netă diferenţă în ce priveşte raportul dintre om şi libertate. In dictaturile politice, privat de drepturile sale, omul în sinea lui nu se predă tiraniei. Conştiinţa lui se opune şi se revoltă, chiar dacă teama îl impiedică să acţioneze. În dictaturile economice, în schimb, el se predă de bună voie în mâinile puterii. Sedus de potenta maşină de propagandă a consumismului, el cedează zi de zi ceva din libertatea sa în schimbul unor jucării ale aşa-zisei bunăstări. E incapabil să-şi dea seama de capcană şi e de-a dreptul orgolios de a fi liber să aleagă această formă de sclavie. Ce semnificaţie are această diferenţă?

Continuare în pag.15

ERATĂ

La articolul Jurnalul Gallese, partea a II-a, nr.210/Nov.'93, s'au strecurat următoarele omisiuni sau greşeli: Din lipsă de spaţiu nu a apărut programul Guvernului, col.I; col.II, paragr.1 se termină: "...studii de mare interes ştiinţific şi naţional"; col.II, paragr.2 se termină: "...contribuţii uluitoare"; col.III, paragr.3: "In Literatura şi psihologia emigraţiei."; col.IV, se va citi:"..."destinul" îi îndreptase paşii departe de lagărul comunist, cu o miopie totală s'a implicat în miezul nomenclaturii comuniste: Dej, Ceauşescu, Andrei..."; col.IV, paragr.2 se termină: "... daltei, peniţei sau arcuşului de vioară"; în acelaşi paragraf, se va citi: "... slujitori ai spiritului Pnevma..."

CRĂCIUNUL DURERII

PAGINĂ REALIZATĂ DE ASOCIAŢIA FOŞTILOR DEŢINUŢI POLITICI ROMÂNI

COLIND

Colindăm flămânzi şi goi
în pridvor de gând.
Anii cern zăpezi pe noi,
vise aprinzând.

Zac la uşă drugii grei
rănile ne dor,
lanţurile's clopoţei,
ruga noastră-i cor.

Magii merg tustrei acum
către Vicleim,
numai steaua noastră-i scrum,
drumul nu-l mai ştim.

Doamne, mâna să-ţi întinzi
peste robii tăi,
în adâncuri să ne-aprinzi
stea de vălvătăi.

Vom porni din închisori,
fulguiţi de nea,
ca s'ajungem până'n zori
lângă ieslea ta.

Drept tămâie-am pregătit
lacrimi grele'n căni,
Aur - lanţul ruginit,
Smirnă - sânge'n răni.

Suferinţa vom uita
sub cereşti lumini,
Serafimii vor cânta
încărcaţi de crini.

Inimile în cununi,
vom aduce'n dar,
peste jertfa lor s'aduni
nimburi mari de har.

Constantin Aurel DRAGOMIR

COLIND DIN ROBIE

A venit şi sfânta noapte de Crăciun,
să ne-aducă Lerui Doamne în surghiun.
Picură printre zăbrele-un colţ de stea
miruind cu raza-i blândă viaţa mea.
La fereastra amintirii stau şi-ascult
Velerim şi Veler Doamne de demult.

Lângă temniţa de plumb şi mucegai
poposit-au un moşneag şi cu trei crai;
au căutat să vază feţe omeneşti
şi-au văzut doar oblonitele fereşti.

Maica sfântă toată noaptea a umblat,
ca să afle un sălaş pentru'nnoptat.
Cad tăcerile de nea şi-apasă greu,
peste ieslea unde-i Pruncul Dumnezeu.

Suflă-amarnic crivăţul hain,
peste ţară numai jele şi suspin.
Plânge mama'n vatră, plâng copiii'n blid,
tot mai cruzi, irozii stepei ne ucid.

Zăvorâte uşile tac în ţâţâni,
nu mai vin colidători ca'n anii buni,
Moş Crăciun nu mai aprinde'n pom făclii,
iar coliba şi sălaşul sunt pustii.

Numai sfintele colinde îngereşti
se revarsă , untdelemn, din slăvi cereşti,
vin heruvi şi vin serafi cu mâini de crin,
să ne mângâie pe frunţile de chin.

Şi'n cătuşele robiei ce mă strâng,
Velerim din amintire'ngân şi plâng
şi spre maica din sătucul troienit,
cu arhanghelii în noapte am pornit.

Gheorghe POPESCU-VÂLCEA

NOAPTEA DE CRĂCIUN

Ieşim ca nişte cârtiţe din hruba
în care picuri grei de apă cad,
În faţa porţii ne aşteaptă duba
să ne transporte'n grabă în alt iad.

Îngrămădiţi pe coridor de-a valma
păşim, în gând cu semnul sfintei cruci.
Ne'mproaşcă cu ocara şi sudalma
cordoanele de cerberi politruci.

Şi înşfăcându-ne cu lăcomie
ne'nghite duba ca un căpcăun;
în tot oraşu-i linişte pustie,
în noaptea asta tristă de Crăciun.

Sub streaşina cu ţurţuri şi cu vată
nu mai vibrează glasuri argintii,
dintr'o copilărie'ndepărtată
răsună'n noi colindele târzii.

Nu-şi mai rosteşte nimeni bucuria
că s'a născut în noaptea asta Crist.
Doar îngerii îi cântă'n cer solia
Crăciun amar, însângerat şi trist.

Copiii azi se roagă sub icoane
să le aducă Moş Crăciun în zori,
mălai în locul pungii cu bomboane
şi taţii îngropaţi în închisori.

Ionel ZEANA

COLINDUL PRIZONIERILOR ROMÂNI DIN URSS

Sub fereastra amintirii ne-adunăm
cântecul de altădată-l colindăm.
Şi-a cernut un înger florile tiptil
peste fruntea mea senină de copil.
Mamă, mamă, cresc nămeţii, suferim,
Flori de măr într'o cunună, Velerim!

Brazii ard în Vatra vechiului cătun.
Noi cântăm colindul unui nou Crăciun.
Doamne, cerne'n focul inimii zăpezi,
fruntea noastră, mamă, iarăşi s'o dezmierzi.
Mamă, mamă, cresc nămeţii, suferim,
Flori de ghiaţă'ntr'o cunună, Velerim!

Răbufneşte'n vaier stepa către cer,
brazi îşi leagănă colindul, Lerui Ler!
Trec în caravană magii dorului
peste fruntea rece-a luptătorului.
Mamă, mamă, cresc nămeţii şi pierim
fără nume, fără ţară, Velerim!...

Ştefan TUMURUG

IARNA'N AIUD

Auzi ce repede ninge?
Cad fulgi! Sfâşiere de vată.
O veche fereastră grilată,
O umbră în umbră se stinge...

Cum simt că iarna mă doare!
Cad fulgi! Undeva mă adastă
o plaje uitată. Pe-o coastă
o mare scăldată în soare...

Linţoliile albe s'aştern.
Cad fulgi! Peste'ntreaga natură.
Şi gânduri durute mă fură...
Hoinar... sub un soare etern...

Şi totul în jur vegetează...
Cad fulgi! Se alungă în goană...
Prin ei îmi zâmbeşte-o icoană...
Sunt singur... doar gândul veghează

Dumitru BACU

COLIND

În Jilava închisoare
suferinţa noastră-i mare.
Stăm şi suspinăm
dar ne bucurăm
că e sărbătoare...

Frigul zidurilor ude
pân'la oase ne pătrunde.
Cât de greu calvar
ne-a fost dat în dar
pentru umilinţă;
însă acest dar
deşi-i chin amar,
ne-a adus credinţă.

Doamne, ziua-aceasta mare,
cea mai sfântă sărbătoare,
fă ca s'o simţim
şi noi pe deplin,
cei din închisoare.

O, Iisuse Preamărite,
noi, fiinţe chinuite,
astăzi Te rugăm,
şi'ntr'un glas strigăm,
curmă suferinţa,
peste-al ţării ger
din înaltul cer,
adu Biruinţa!

Rupe gratii şi cătuşe,
lacătele dela uşe,
din cumplite roţi,
scapă-ne pe toţi
de irozii roşii.

Gicu PĂZITORU

Istorie de ştiut

DESPRE ACTUALITATEA ÎN POLITICA EXTERNĂ ROMÂNEASCĂ

-X-

Mihail Fotin ENESCU

Se poate vorbi de actualitatea politicii lui Titulescu? Iată, să cercetăm faţa lumii, sumar.

Lumea, nu numai Europa, s'a împărţit în două blocuri contrarii: Occident contra Orient. Actualitatea virulentă a timpului politic de acum este acţiunea pentru unitatea Occidentului: Benelux, Fritalux, Uniune Occidentală, Comunitate Europeană, Comunitate Atlantică; ca un complement se lucrează pentru o asociaţie defensivă a Orientului Apropiat şi Mijlociu.

De cealaltă parte a Oceanelor corespunde acestui sistem Uniunea Pan-Americană şi proiectul de Uniune a Pacificului.

Această febrilă activitate pentru unitatea occidentală se desfăşoară în afara Organizaţiei Naţiunilor Unite, continuarea tot atât de clorotică a Societăţii Naţiunilor, de odinioară.

Statele Unite, super-putere mondială, s'au convins de primejdia imperialismului revoluţionar panrusesc şi de imposibilitatea orcărui acord cu Sovietele: după expresia Preşedintelui Truman "un acord cu Sovietele valorează mai puţin decât hârtia pe care a fost scris". America îşi încordează încă odată forţele şi mobilizează mijloace fabuloase într'o imensă campanie de înarmare proprie şi a lumii libere. Tot America şi-a dat seama că betonarea sistemului depinde de două elemente esenţiale: Japonia în Asia şi Germania în Europa.

Prin capitularea fără condiţii a Germaniei, s'a rupt pârghia de rezistenţă a Europei şi s'a căscat un vid inspăimântător în miezul continentului. Acest vid lăsat de dispariţia Germaniei, era ameninţat să fie copleşit de prăvălirea colosului dela Răsărit cu toată greutatea giganticului său volum. Statele Unite stăruie să reconstituie acum pârghia de rezistenţă germană, condiţia de învigorare a rezistenţei europene. În adevăr, contrastul între forţele Europei cu 10 ani în urmă şi cele de acum, este uluitor. Acum 10 ani, Germania singură, ajutată numai de România şi de câteva alte contingente ajunsese pe Volga; acum toate forţele occidentale întărite de contingente americane nu-şi fac prea multe iluzii să oprească o eventuală invazie sovietică pe Rin. Germania este aşa dar un factor hotărâtor pentru existenţa Europei ameninţată dela Est. Reconstituirea unui potenţial german s'a impus ultimativ şi astfel acum se caută să se repare măcar în parte consecinţele sinuciga-şului ultim război.

Imporatanţa decisivă a Germaniei o cunoaşte şi Rusia Sovietică. Pierderea Germaniei ar însemna pierderea bolşevismului; şi câştigarea vechiului Reich înseamnă victoria. În adevăr, numai constituirea unui nou şi gigantic tripartit, Moscova-Peking-Berlin, ce se întinde dela Rin până la Himalaya şi Hong Kong, cu aproape un miliard de oameni declasaţi, ar fi condiţia de triumf împotriva colosului potenţial occidental. Sovietele şi Occidentul sunt constrânse deci să se supraliciteze în câştigarea Germaniei reînviate. Când Occidentul consimte o largă libertate economică, Orientul vine cu o libertate nelimitată; Occidentul concede o amnistie: Sovietele acordă drepturi politice foştilor nazişti; când Occidentul propune o armată "integrată" Rusia oferă o nouă "Wehrmacht". Astfel, din această supralicitare, Germania se ridică la rolul de cumpănă în favoarea unuia din antagonişti.

Dar Germania, nucleu al Europei, trage cu Occidentul. Chiar Hitler, pe care comuniştii contau cu stăruinţă ca în disperarea înfrângerii să deschidă Orientului porţile spre Occident, dimpotrivă, printr'un gest simbolic şi-a retras trupele din faţa Occidentului şi a murit ca un European, rezistând cu faţa la Răsărit.

Ar trebui ca puterile occidentale să comită imense greşeli şi Sovietele să ofere Germaniei realizarea unui destin imperial cu propriul lor risc, pentru ca poporul german să încline spre Orient.

Dar timpul greşelilor a trecut şi Sovietele n'au atât de oferit cât Occidentul. Germania va juca un rol principal alături de Statele Unite, Franţa şi Marea Britanie. De pe acum a început să se vorbească, mai ales după conferinţa tetrapartită dela Londra, premergătoare celei dela Lisabona, de "cei patru mari". Între "cei patru mari", Germania îşi reia locul cuvenit eliminând Rusia. Astfel forul "celor patru mari" occidentali, virtual constituit şi dărâmat, în acelaşi timp, care ar fi garantat Europa şi lumea împotriva primejdiei dela Est, este azi, după aproape 20 de ani, pe punctul să ia fiinţă. În actualitatea mondială stă aşa dar cu toată forţa realităţii, cum ar fi trebuit să stea şi înainte cu 20 de ani, tot ce-a combătut Titulescu: primatul primejdiei dela Est, eliminarea Rusiei din înţelegerile occidentale, antagonismul irevocabil dintre Occident şi Orient, înarmarea, rolul principal al Germaniei în apărarea Europei, virtualitatea unui for de mari puteri occidentale; şi invers, total opus actualităţii tot ce a susţinut Titulescu: pacifismul genevez, înţelegerea dintre Occident şi Orient, izolarea Germaniei şi Italiei, primatul primejdiei dela Vest, alianţa unor puteri occidentale cu Rusia Sovietică, formalismul juridic, încrederea în tratatele semnate de Sovietе, torpilarea unui for de puteri occidentale încadrând Germania şi izolând Rusia Sovietică. Politica în lumea de azi este, după cum se vede, tocmai contrarie politicii preconizate de Titulescu.

Actualitatea lui Titulescu? Actualitatea lui Titulescu ar însemna azi actualitatea lui Roosevelt şi întoarcerea la politica dela Yalta: adică înţelegerea cu orice preţ între Occident şi Orient. Continuarea acestei politici ar implica deci noi concesii faţă de Soviete. Fără concesii, experienţa a arătat că, orice discuţii cu Sovietele sunt de prisos.

Şi ce concesii mai poate face Occidentul? Europa Orientală şi China au căzut sub stăpânirea comunismului. Aceste spaţii nu mai pot constitui prin urmare obiect de negocieri: pentru Soviete nu poate fi un preţ ceea ce ţin în mână. Pentru Soviete preţ este ceea ce râvnesc. În starea de acum, ar urma ca Sovietele să fie satisfăcute mai departe: în primul rând să li se dea în practică mână liberă în Germania. Fără această condiţie liminară, Sovietele nici nu iau în consideraţie posibilitatea unui "acord" cu Occidentul. Dar ce ar însemna o astfel de concesie, se ştie prea bine: în scurt timp întreaga Europă sub dominaţie comunistă.

Apoi concesii în Asia: Statele Unite să se retragă din Japonia, din Coreea şi din toată Asia; libertate de expansiune în India, în Birmania, în Malaesia şi Indochina; într'un cuvânt de asemenea, întreaga Asie sub stăpânire comunistă.

Comunismul călare pe cele două mai vechi şi mai populate continente, stăpân pe imensa şi tragica lume euro-asiatică, vatra civilizaţiei umane, mânuind un miliard jumătate de oameni, ar cuprinde curând şi Africa şi ar înghesui cele două Americi şi restul Common-Wealth-ului britanic până ce sufocate ar cădea dela sine. Iată unde ar duce actualitatea unei astfel de politici şi o nouă Yalta. Vechea Yalta a condus la pierderea unei jumătăţi din Europa şi a unui întins spaţiu din Asia; o nouă Yalta ar duce fără prea mari sforţări la trimful comunismului în lume. Actualitatea politicii dela Yalta, adică noi concesii faţă de Soviete, ar echivala cu pierderea unui război mondial.

Dar toate acestea le ştiu prea bine factorii responsabili occidentali. Doctrina Truman, "Diplomaţia Totală" a D-lui Acheson, strategia Pentagonului, flotele, escadrilele şi diviziile occidentale, arma psihologică, încordarea mijloacelor de producţie industrială, respingerea în ceea mai totală inactualitate politica de "apeasement" faţă de Soviete. Lumea liberă este deja angajată într'o luptă decisivă cu Imperiul Comunist. Lupta aceasta complexă între viziunea creştină a libertăţii şi fanatismul imperialist, numită impropriu "Războiul rece", este tocmai dimpotrivă, un război multiplu de înaltă temperatură, un război "nenumit", nerecunoscut ca război şi totuşi război: *războiul nevăzut*. Acest război *nevăzut, nemărturisit*, probabil faza premergătoare a unui război văzut şi simţit, este consecinţa tragică a mirajului înţelegerii între Occident şi Orient.

Unii se întreabă: ce s'ar fi întâmplat dacă ar fi trăit Titulescu? Iarăşi nu e greu de aflat un răspuns. Să ne gândim numai la soarta prietenului său Beneş, la a lui Maniu şi a altora care au crezut ca şi ei că Sovietele vor evolua în contact cu Democraţiile Occidentale, că nu vor călca atât de cinic obligaţiile internaţionale, că Marile Democraţii se vor opune confiscării abuzive a libertăţii Europei Orientale. Dacă Titulescu s'ar fi întors în ţară şi n'ar fi fost găsit util planurilor de expansiune comunistă, ar fi fost "defenestrat" şi el ca Beneş şi ca Jan Massarik; sau ar fi dispărut într'o închisoare ca Maniu, Mihalache şi alţii.

Iar dacă, cum presupune Dl. Coste, Titulescu ar fi pus în joc întreaga sa putere de luptă şi de convingere să împiedice greşeala dela Yalta şi "dacă n'ar fi izbutit, tot el ar fi început din prima clipă lupta de eliberare" atunci trebuia să înceapă prin a-şi nega politica din trecut şi a recunoaşte cu tot cavalerismul că s'a înşelat, că nu era posibilă o înţelegere cu Sovietele, că orice tovărăşie între Occident şi Orient o plătesc cu "toate precauţiunile omeneşti posibile", micile popoare din cale, că focarul comunist trebue distrus mai înainte de toate, cu cine stă la îndemână, Germania sau "dracul", pentru a întoarce în direcţia adevărată expresia D-lui Churchill. Şi poate că Titulescu, în faţa dezastrului nemaivăzut, ar fi avut acest cavalerism, sau cel puţin n'ar fi cerut să se recunoască în vreun fel că a avut dreptate când stăruia pentru alianţa cu Rusia. Altfel, "întoarcerea la politica lui Titulescu", sloganul de captare a bunei voinţei sovietice din presa română la începutul ocupaţiei ruseşti, nu dă nici un titlu, nici o garanţie de eficienţă în cadrul războiului nevăzut.

Continuare în numărul viitor

LA NOI ACASĂ

Pluguşorul Românului pribeag

Durerea morţii stăpâneşte
În plaiul nostru strămoşesc
Căci fiara dela Miazăzi Noapte
Sugrumă tot ce-i românesc.

Tânjeşte vatra părăsită
A bieţilor Români pribegi
Şi lumea fuge îngrozită
De multele fărădelegi.

Podoaba ţării azi se pierde,
Feciorii casei sunt străini,
Azi codrul nu mai este verde,
Iar florile sunt mărăcini.

Azi pâinea s'a făcut amară
Şi apa-i neagră de venin,
Văzduhul a ajuns povară,
Iar traiul omului... un chin.

Cu lacrămi astăzi se adapă
Feciorii dulcei Românii
Zicând: "Ieşiţi - la cei din groapă -
Ca să intrăm azi noi de vii!"

La Putna, Ştefan nu mai poate
Să odihnească în mormânt,
Văzând atâta nedreptate
Pe strămoşescul lui pământ.

El strigă jalnic spre Suceava
La Sfântul Mucenic Ioan
Să ne ridice iarăşi slava
Cea dărâmată de tiran.

La Cozia, în Mânăstire,
Cu groază Mircea s'a trezit
De prea amara tânguire
A Oltului nemulţumit.

Spre Argeş, ochii se îndreaptă
La trupul cel mucenicesc
Şi suspinând mereu aşteaptă
Un semn de ajutor ceresc.

Mihai, din cripta cea bătrână
Înalţă capul fioros,
Ar vrea s'apuce spada'n mână,
Dar... trupul îi lipseşte'n jos.

El plânge astăzi, cu Neagoe
Rugând pe Nifon cel sfinţit
Să scape Ţara din nevoie,
Cu darul lui nemărginit.

Vasile Lupu vrea să vadă
Din nou sobor creştin la Iaşi,
Dar arhiereii stau de pază
Şi nu se pot urni doi paşi.

El vrea din nou să întărească
"Blagocestivul Adevăr"
Căci iarăşi lumea creştinească
Apucă "Legea" în răspăr.

Nu poate astăzi să mai vadă
Alături de Lăcaşul său
Cum fac "organele" paradă
Tovărăşiei celui rău.

Tresar străbunii din morminte
Când văd atâta pustiire
Pe locurile cele sfinte,
Lăsate nouă moştenire.

Pământul plămădit cu sânge
Şi cu sudoare de martiri
Azi se cutremură şi plânge
Fiind împresurat de "zbiri".

Carpaţii astăzi se'nfioară
Şi apele se zbat în vad,
Văzând pe scumpa noastră Ţară
Cum se apropie de iad!

Azi sfinţii iubitori de Ţară
Se roagă jalnic lui Hristos
Să izbăvească de ocară
Pe neamul nostru credincios.

Iar voi, martirilor de astăzi,
Luceferi prea luminători,
Cu sfânta voastră îndrăzneală
Daţi pildă celor muritori.

Să ştie lumea răsfăţată
Că viitorul fericit,
Cu suferinţă şi cu jertfă
Va fi mereu pecetluit.

În calea către mântuire
Povara Crucii vom purta
Şi pân'la slava "Învierii"
Golgota vom întâmpina!

Nicodime, Prea Fericite,
De ce te-ai dus dintre Români
Lăsând Biserica robită
Şi Ţara fără de bătrâni?

Veniamine, Prea Sfinte,
Cu Varlaam şi Dosoftei,
Păziţi "Făcliile cinstite"
Să nu le stingă cei atei!

Părinţilor cu suflet mare,
Păstorilor duhovniceşti,
Mai arătaţi-vă odată
La "Scaunele vlădiceşti"!

OPINII PARALELE

Petre Ţuţea-Nicolae Steinhardt *

——alăturate de Erast CĂLINESCU——

Opinii ale unor convertiţi: un ziarist de stânga şi un Evreu, deveniţi apologeţi ai gândirii creştine şi ai simţirii româneşti. Comentariile sunt de prisos: nu pot adăuga nimic la deslusirea sau la valoarea mesajului lor. Alăturarea opiniilor lor vine doar să întărească adevăruri, de care unii se îndoiesc şi pe care alţii le contestă.

NICOLAE STEINHARDT

PETRE ŢUŢEA

I. ÎN OGLINDA PERSONALITĂŢII PROPRII.

Petre Ţuţea: "Eu în tinereţe am avut inimă - după Clemenceanu - şi am scos cu Petre Pandrea cea mai bună revistă marxist-leninistă, spre ruşinea mea. Se numea "Stânga". Aveam cabinet personal la "Adevărul" (pag.88) "... acolo (în "Timpul" dela Iaşi, N.A.) e un articol, "De vorbă cu Petre Ţuţea". Nu-mi place că mă scoate puţin pitoresc, eu sunt un om grav. Cred că sunteţi de acord că, la rangul minţii mele, nu sunt pitoresc. Dar aici apar pitoresc. Şi moare de plăcere mass-media când citeşte gogoşile astea. Zice: aoleu ce drăguţ e ăsta! Eu nu sunt un om drăguţ, eu sunt un om solemn." (pag.274). "Eu mă situez, fără falsă modestie, sub semnul incompletitudinii şi asta tocmai pentrucă aspir la mai mult. Nu m'am considerat niciodată un Socrate al generaţiei mele, ci un om pur şi simplu neîmplinit... Aţi întâlnit cumva prin locurile pe care le-aţi străbătut, sau pe vreun bulevard, cuvântul "ţuţism" sau ţuţeanism"? N'am făcut şcoală, deşi şi Nae Ionescu a gustat din mine. Nimeni nu a intrat în contact cu mine fără să ia ceva în traistă. Dar nu mă consider un model socratic în Cetatea românească." (pag.82-83). "Uite ce e, eu nu dau pe mine o ceapă degerată, ca să zicem aşa. Şi ştiţi de ce ? Pentrucă eu trăiesc în "Imitatio Christi" - a lui Thomas a Kempis... Aşa zic Nemţii, alţii zic Gerson, un cancelar al Sorbonei, asta o zic Francezii. Indiferent cine e, e o carte măreaţă. Ştiţi ce spune? Să te dispreţuieşti în fiecare zi, pentru ca să aibă loc Dumnezeu în vidul lăsat de tine". E grandios, domnule! Mai mult, iată cum e definită libertatea: "Robeşte-mă Doamne, ca să mă simt liber." Un lucru e cert, că dacă un papă binecuvântează regi şi împăraţi, "Binecuvântează, Doamne, pe robii aceştia...", înseamnă că aceştia sunt robi. Nu există nici o egalitate între geniu şi idiot. Una există însă: sunt ambii egali faţă de absolutul divin. Idiotul e văr primar cu geniul în faţa lui Dumnezeu" (pag.45-46). "Şi eu sunt un om greoi de munte, fără să am îndrăzneala să mă compar cu Eminescu, un pisc. Dar şi eu sunt un om greoi de munte. Nu sunt spontan, caut continuu, nu sunt vizitat de inspiraţie, totul e iniţiere, efort continuu raţional, că asta e iniţiere, căutare personală, caut metodologic mereu o cale către Adevăr şi nu ajung deloc la el. Şi, până la urmă, mă rezum la ce se întâmplă în Templu, în Biserică, în materie de Adevăr. E vorba de Adevăr, nu e vorba de comoditate. Că sunt incomod, că sunt bătrân, că biologia vârstei mi-a luat unele virtuţi pe care le-am avut în tinereţe, asta nu mă deranjează. Ceea ce mă deranjează enorm e că nu ajung la Adevăr, căutându-l. Fiindcă cel care-l caută nu-l află, şi-l caută neafland şi vorbind socratico-creştin, ştie neştiind." (pag.283). "Eu pentru poporul român mă las împuşcat acum, la zid, acolo... Dacă e nevoie, pentru poporul român mă las împuşcat când vrea el. Mai mult nu pot să ofer poporului român, decât viaţa mea. Am cerut să mor pe front şi, un dobitoc, nu ştiu cum îl cheamă, a spus că n'am onoare, fiindcă am fost un om de dreapta. - Ce înseamnă un om de dreapta? Român absolut, asta înseamnă. - Cum vă rugaţi lui Dumnezeu? - Cu umilinţă! Şi cu "Tatăl Nostru". Numai faţă de Dumnezeu şi neamul românesc mă simt nimic, cu toate că am fost în vârful piramidei generaţiei mele, înaintea lui Mircea Eliade. Sunt nimic faţă de poporul român." (pag.388).

Nicolae Steinhardt: "La 30 August stăteam şi eu pe marginea trotuarului şi priveam tancurile (sovietice, care intraseră în Bucureşti, N.A.) Jur că nu râdeam, nu salutam, nu aplaudam, nu exclamam; stăteam şi priveam pur şi simplu, uite-aşa. Mă simt deodată strâns de braţ şi blagoslovit cu un DOBITOCULE, pronunţat deslusit şi apăsat - "stai şi te uiţi, tâmpitule, staţi şi vă uitaţi cu toţii şi nu ştiţi ce vă aşteaptă, uite-i cum râd, or să plângă lacrimi amare şi tu la fel... Hai acasă..." Îl iau pe tata prudent de mână şi mergem binişor spre locuinţa..." (1, pag.133-134). "E adevărat, zice tata, că vei avea zile foarte grele. Dar nopţile le vei avea liniştite - (trebue să repet ce mi-a spus, trebue; de nu, m'ar bate Dumnezeu) - vei dormi bine. Pe când dacă accepţi să fii martor al acuzării vei avea, ce-i drept, zile destul de bune, dar nopţile vor fi îngrozitoare. N'o să mai poţi închide un ochi... O să te perpeleşti ca un nebun. Catăţi de treabă. Hai, nu mai ezita. Trebue să faci închisoare. Mi se rupe şi mie inima, dar n'ai încotro. De altfel, chiar dacă apari acum ca martor al acuzării, nu fii prost, după şase luni tot te ia. E sigur." (1, pag.23-24). "Tata la plecare: "să nu fi jidan fricos, să nu te caci în pantaloni". Suprarealismul e la Paris, delirul o fi bun la Zürich, la cafenea. Aici nu-i acolo. Aici se opreşte trenu'n gară, nu gara la tren. Aici e ţara lui "Ion", a Fanarioţilor şi a lui Soarbe-Zeamă, aici Vlad Tepeş i-a tras pe solii turci în ţeapă, nu le-a spus "trageţi întâi dumneavoastră, domnilor Englezi", iar Petrache Carp i-a arătat lui Vodă Carol că porumbul se mănâncă cu mâna, aici e pe viaţă şi pe moarte, aici nu e decor sofisticat şi suprem de nebunatic, nu's draperii şi delicii, nu-i paradis ori iad artificial, aici e ca la dugheană, ca la tejghea, ca la obor, ca la proces de clironomie; nu-i cu giuvaericale, e cu pietre, cu bolovani... Aici e scăldătoarea Vitezda: te arunci, ori ba. Aici, acum, acum, acum. Aici te "declari" băiete, aici, pe loc; alegi" (1, pag.14-15). "Nefiind botezat în pruncie ci în deplină maturitate, am putut experimenta Botezul totodată ca Sfântă Taină şi taina ca moarte şi înviere, ca izvor nesecat de apă vie şi de senzaţională fericire. Covârşitoarea majoritate a creştinilor n'au cum şti ce simte cel botezat şi ce este în adevăr actul acesta fulgerător; dar cei aflaţi în situaţia mea ştiu cum nu se poate mai limpede că nu e o formă, un ritual, o ceremonie, un simbol; e o lucrare directă a Dumnezeului celui viu" (2, pag.276-277). "Dai li! (deajuns mie! N.A.). Din rob şi schilod m'ai făcut om liber şi senior; din fricos şi mişel, om îndrăznet; din fiinţă a întunecimii, un ahtiat după lumină şi slobod a încerca senzaţia că numi este interzis a năzui să mă port efectiv potrivit cu învăţătura şi vrerea Ta. Pentrucă nu numai că m'ai descoperit pe mine, mie însumi, întru toată mizeria şi josnicia şi nimicnicia mea, ci mi-ai dezvăluit mie însumi latenţele bune şi priincioase dinăuntrul meu." (2, pag.275). "Pentru mine creştinarea se confundă cu o poveste de dragoste: o dublă îndrăgostire de Biserica creştină şi de neamul românesc" (2, pag.280). "Tot tata, săracu', după ce i-am spus că m'am botezat: "Numai să fi fost sincer. Şi să-ţi dau un sfat: nu-ţi băga în cap că acum s'a zis, Dumnezeu o să se ocupe numai de tine. Nu uita că mai sunt vreo trei miliarde" (1, pag.258). "...Să-i pot scrie lui Ionel (Trailescu. N.A.) că fac parte din obştea creştină ortodoxă şi că mi s'a deschis sufletul înţelegerii şi drăgostirii a tot ce e românesc este pentru mine o bucurie apropiată de a botezului" (1, pag.326).

* Petre Ţuţea: "Între Dumnezeu şi neamul meu", 1992, Edit. F. Anastasia.

1) N. Steinhardt: "Jurnalul Fericirii", 1991, Edit. Dacia.

2) N. Steinhardt: "Dăruind, vei dobândi", 1992, Edit. Episcopiei Ortodoxe Române.

Atentat antieminescian şi felurite diversiuni

——Mihail Stere DERDENA——

Continuându-şi turneul prin ţară, în compania domnului Gabriel Liiceanu, scriitorii exilaţi Virgil Ierunca şi Monica Lovinescu, deveniţi celebri mai cu seamă prin intermediul postului de radio *"Europa Liberă"*, s'au oprit şi în municipiul Piatra-Neamţ (în zilele de 13 şi 14 Septembrie 1993). Popasul acesta a prilejuit lansarea - cu autografe - a ultimelor lor cărţi "Subiect şi predicat" şi "Seismograme", precum şi o convorbire de circa două ceasuri cu cititorii nemţeni la Teatrul Tineretului, în seara de înălţare a Sfintei Cruci. Intrarea fiind liberă, sala mare a teatrului pietrean s'a dovedit neîncăpătoare.

Este de lăudat faptul că dialogul s'a purtat într'un mod cât se poate de spontan şi de liber în sensul că oricine din sală a putut, fără nici o reţinere, teamă sau constrângere, să adreseze întrebări felurite celor trei scriitori de pe scenă. Ceea ce mi se pare şi mai lăudabil este că întrebătorii n'au fost obligaţi nici rugaţi să-şi dea numele.

A fost o reală confruntare de idei, axată preponderent în domeniul literaturii române contemporane. S'a apreciat, printre altele, de unii cititori - întrebători, că "Jurnalul dela Păltiniş", de Gabriel Liiceanu, a constituit una dintre puţinele oaze care-au răsărit în lungul pustiu literar comunist.

Abordându-se controversata chestiune a unei noi ierarhizări a valorilor literare contemporane, s'a arătat şi s'a subliniat că nu-i deloc drept să se separe opera de autor. În consecinţă, să nu se mai eludeze păcatul de colaboraţionism al nici unui scriitor. S'au amintit, în acest context, nume arhiştiute de colaboraţionişti ca Mihail Sadoveanu, Mihail Ralea, George Călinescu, Tudor Arghezi, Tudor Vianu şi altele, însă nu şi numele unor scriitori, precum Alexandru Ivasiuc şi Paul Goma, care se fac vinovaţi de acelaşi mare păcat. Credem că aceştia sunt şi mai vinovaţi deoarece, în graba lor de a se afirma ca prozatori sub regimul comunist, au aderat la P.C.R. ca membri deplini, neţinând cont că, înainte de 1964, trecuseră prin temniţe ca deţinuţi politici anticomunişti.

Maniera aceasta necinstită de a nu fi tot timpul de partea adevărului a devenit şi mai clară pentru toată suflarea din sală, când cei doi cunoscuţi reprezentanţi ai lui R.E.Li. n'au putut să răspundă corect, sincer şi exact la întrebarea formulată de un profesor de limba şi literatura română (fost deţinut politic) în termeni tranşanţi, neechivoci:

"Cum explicaţi, domnule Virgil Ierunca şi doamnă Monica Lovinescu, că preotul Gheorghe Calciu-Dumitreasa a fost condamnat şi a executat 5 ani de închisoare, în vreme ce Paul Goma n'a fost condamnat, ci a fost lăsat să plece definitiv din ţară, a doua oară, având în prealabil o întrevedere cu Cornel Burtică, secretar al C.C. al P.C.R., cu toate că ambii oponenţi ai regimului comunist se aflau în recidivă?"

A fost întrebarea cea mai importantă şi cea mai incomodă, care i-a încurcat atât de mult pe cei doi iluştri musafiri din Paris, încât aceştia au dat din colţ în colţ, neştiind ce să răspundă. Doamna Monica Lovinescu a încercat să iasă din această încurcătură printr'o vădită grijă de a-l absolvi pe cel în culpă - rectte, pe Paul Goma - zicând că a trecut şi el printr'o anchetă destul de dură. Dar cel ce a interpelat-o n'a suportat această tentativă de înducere în eroare, ci a retezat-o scurt: "Dar, doamnă Monica (aici publicul a izbucnit în hohote de râs!), dumneavoastră ştiţi prea bine că ancheta nu e totuna cu condamnarea". Astfel înfruntată, doamna Lovinescu a rămas fără replică. Vrând s'o dreagă, declarând că, în emisiunile postului R.E.Li, cei doi disidenţi s'au bucurat de aceeaşi consideraţie, domnul Ierunca a încurcat-o şi mai rău decât consoarta sa întrucât întrebarea ce li s'a pus avea în vedere tratamentul discriminatoriu aplicat de Securitatea regimului ceauşist. La drept vorbind, de acelaşi tratament ultraprivilegiat s'a bucurat Paul Goma - un bărbat mai fricos decât un iepure, devenit erou, fiindcă a fost încurajat de forţe oculte - şi în preferinţele celor dela R.E.Li.

Mulţi dintre cei ce am fost prezenţi în sală am rămas cu gust de săpun şi pentrucă, la numele prestigioşilor reprezentanţi ai spiritualităţăii şi culturii române contemporane Mircea Vulcănescu, Nicolae Steinhardt, Constantin Noica, Mircea Eliade, Petre Ţuţea şi Emil Cioran, rostite cu respect, n'au fost adăugate şi cele ale marilor poeţi Radu Gyr şi Nichifor Crainic. Această teamă paralizantă - de neînţeles şi nejustificată - de a rosti numele celor mai mari poeţi români contemporani este, de fapt o cenzură sadea ce nu se poate să nu fie pe placul actualei puteri comuniste care, şi în acest an, interzice intrarea acestor titani în manualele şcolare.

Însă nedreptatea cea mai supărătoare i s'a făcut lui Eminescu. Cu uimire şi indignare am aflat în acea seară, din gurile celor doi Români parizieni, că "Eminescu este greu de tradus în limba franceză. Şi, decât să l traducem prost ca apoi, să se creadă că-i un poet minor, mai bine e să nu-l traducem deloc".

Dar a existat, oare, vreodată, vreun scriitor francez sau de altă naţionalitate, care să fi fost tradus cu uşurinţă într'o limbă străină? Nici vorbă, desigur, de aşa ceva. Sau, se cunoaşte vreo traducere literară - în versuri ori în proză - care să egaleze opera originală? Nici pomeneală. Şi-atunci, ce se urmăreşte prin aceste subtilităţi filologice? Nu cumva limbajul acesta alambicat şi perfid este menit ca, în chip deliberat, să convingă întru stupoarea accesului la universalitate al lui Eminescu, cel ce s'a impus ca Hyperion al literelor române şi ca emul al lui Victor Hugo, al lui George Gorgon Byron, al lui Friedrich Schiller, al lui Giacomo Leopardi sau al lui Aleksandr Puşkin? În Bucureşti şi la Constanţa am întâlnit numeroşi turişti străini, provenind din varii ţări europene şi transeuropene, dar n'a existat nici un ins printre dânşii care să nu fi auzit de Mihai Eminescu. Ultima dată, pe strada Pitar Moş din Capitală, am aflat abordat de două tinere cupluri poloneze, care voiau să meargă cu maşina lor în Bulgaria, la Varna. Le-am explicat cum, parcurgând bulevardele centrale, pot să ajungă pe Şoseaua Giurgiului, care-i va duce spre graniţă şi într'acolo. Evident, interlocutorii mei nu vorbeau româneşte, nici eu nu ştiam limba polonă. Însă cu câtă engleză ştiau ei şi cu câtă nu ştiam eu, ne-am înţeles, în cele din urmă, în limba lui Shakespeare. Mi-au mulţumit, apoi, că i-am scos din încurcătură şi m'au măgulit prin rostirea celui mai frumos şi mai reprezentativ nume românesc - Eminescu - pe care l-au articulat corect. Deci, Eminescu, nu Iorgulescu, nu Ierunca, nici Monica Lovinescu sau altă personalitate românească. În replică, eu am pronunţat titlurile şi numele "Pan Tadeusz", de Adam Mickiewicz şi "Quo vadis?", de Henryk Sienkiewicz, ceea ce le-a mers la inimă, desigur, ca buni Polonezi ce erau. Aşadar, Mihai Eminescu este cunoscut în

Continuare în pag.14

ION LUCA CARAGIALE

(29/30 Ianuarie 1852 Haimanale - astăzi I.L.Caragiale - 9 Iunie 1912 Berlin)

"O SCRISOARE PIERDUTĂ"

SEMNIFICAŢIE ŞI LIMBAJ

Gheorghe RĂDULESCU

N'au fost prea multe personalităţi literare care au intuit permanenţa operei lui Caragiale. Dintre aceştia se pot număra, încă din vremea dramaturgului, B.P. Haşdeu, Titu Maiorescu, Barbu Ştefănescu-Delavrancea şi alţii care au văzut în creaţia scriitorului o operă ce se impune timpului. Astăzi, nimeni nu mai poate contesta acest adevăr, nici chiar detractorii lui Caragiale, sau poate tocmai aceştia sunt cei mai convinşi de rezistenţa şi autenticitatea acestei opere.

Cât a fost de conştient Caragiale de acest lucru, asemănător lui Eminescu ori Creangă de creaţiile lor, nu putem şti, dar putem presupune că aceşti scriitori, având conştiinţa valorii operei de artă, ar fi putut prevedea perenitatea acestor creaţii. Spirit agitat şi nestatornic, cu o inteligenţă ascuţită şi cu un deosebit simţ de observaţie, Caragiale şi-a dovedit de tânăr talentul şi atracţia pentru teatru, cu atât mai mult cu cât crescuse şi se dezvoltase într'o astfel de atmosferă în cadrul familiei sale. Cei doi unchi ai săi după tată, Iorgu, creator de farse, despre care vorbeşte cu emfază scriitorul şi Costache, cunoscut în istoria teatrului şi a dramaturgiei româneşti, au fost primii care l-au iniţiat pe Caragiale în acest domeniu. Dar şi din partea mamei sale (născută Caraboa), scriitorul avea legături cu teatrul prin mătuşa sa, Ecaterina Momolo Cardini (vară primară cu mama dramaturgului), al cărei tată fusese proprietarul primei săli de teatru.

Scriitorul însuşi, pe lângă unele funcţii publice, administrative, care nu-l atrăgeau, se va înscrie de tânăr în clasa de declamaţie şi mimică a unchiului său, Costache Caragiale între anii 1868-1869, iar în 1870 va fi sufleur în trupa Pascaly, apoi în stagiunea teatrală din 1871-1872 va fi sufleur şi copist la Teatrul Naţional. În componenţa familiei sale însă vom găsi şi o serie de negustori de băcalii şi bumbac, de jupâni Dumitrache, ocupaţie bănoasă şi frecventă în acel timp, mai cu seamă într'un oraş ca Ploieşti, unde negustoria se practica intens.

Dar independent de acestea, Caragiale va fi şi jurnalist şi va scrie la "Ghimpele" (1874), la "Alegătorul liber" (1875), la "Unirea democratică" (1876), la "Naţiunea română"(1877), unde era colaborator şi codirector, colaborând în acelaşi timp sub pseudonim la "Claponul".

În timpul Războiului de Independenţă (1877), scriitorul va servi în garda civică într'o companie armenească, apoi va lucra un timp scurt la "România liberă", de unde pleacă şi-l vom întâlni la "Timpul".

Aici va colabora împreună cu Eminescu şi cu Slavici, dar pleacă şi de aici în 1881 şi va activa la diferite redacţii. Editează apoi "Moftul român", împreună cu Bacalbaşa, publicaţie care apare în trei serii, însă numai două sunt sub conducerea lui Caragiale. Primele două serii apar între anii 1893-1901, dar după ruptura dramaturgului cu Bacalbaşa a treia serie din 1902, este condusă de D. Teleor (Constantinescu-Teleorman), serie care diferă din punct de vedere al calităţii şi al atitudinii pe care o afişează. În 1894, scoate împreună cu Slavici şi Coşbuc revista "Vatra", scrie în 1895 la "Gazeta poporului", iar în 1896, colaborează la "Epoca". Se înscrie în partidul radical condus de Gheorghe Panu şi scrie la gazeta "Ziua". Conduce suplimentul "Epoca literară", unde lucrează Şt.O. Iosif, ca secretar de redacţie.

Între anii 1881-1882, Caragiale va îndeplini funcţia de revizor şcolar în judeţele Neamţ şi Suceava, iar din 1882-1884 în judeţele Argeş şi Vâlcea. După această dată va fi funcţionar la Regia Monopolurilor, unde o va cunoaşte pe Maria Constantinescu şi cu care îl va avea în 1885 pe fiul său Matei (autorul "Crailor de curte veche"), apoi în treacăt va fi profesor la liceul "Sf. Gheorghe" din Bucureşti, iar în 1888, în Iulie, T. Maioresccu îl numeşte director al Teatrului Naţional, unde totuşi nu întârzie prea mult. Îşi încearcă norocul şi în negustorie, poate şi dintr'o frondă bine studiată şi regizată, dar nu merge. Astfel în 1893, va deschide berăria din strada Gabroveni, apoi va concesiona în 1895, restaurantul din gara Buzău, iar în 1901 berăria cooperativa din Bucureşti .

În 1904, părăseşte ţara şi se stabileşte la Berlin, unde rămâne până la moarte, în 1912, însă în acest interval de timp, Caragiale vizitează frecvent România şi este la curent cu tot ce se petrece în ţară. Am enumerat toate aceste lucruri deoarece sunt legate de structura, de temperamentul scriitorului; în unele cazuri însă, interveneau şi factori externi, dar şi atunci faptele şi evenimentele se înlănţuiau între ele. Desigur că, în parte, agitaţia, nestatornicia, ritul de frondă erau în relaţie cu starea sa temperamentală, cu talentul, cu spiritul său înalt, veşnic în tensiune nervoasă şi de creaţie.

După cele două comedii, în ordine cronologică "O noapte furtunoasă" (1879) şi "Conu Leonida faţă cu reacţiunea" (1880), "O scrisoare pierdută" (1884) atinge apogeul creator, după care urmează "D-ale carnavalului" (1885), care scade însă, din punct de vedere al calităţii şi în sfârşit drama "Năpasta" (1890), care în ceea ce priveşte construcţia dramatică îndeplineşte toate cerinţele scenice, dar, care din punct de vedere psihologic depăşeşte sfera normală a realului, pătrunzând în cea a parapsihologiei şi a patologiei, mai cu seamă fiind vorba de personaje din lumea satului, deoarece o femeie cum este Anca, ce se căsătoreşte cu ucigaşul fostului ei soţ pe care l-a iubit şi săvârşeşte acest fapt ca să dovedească prin probe psihologice şi apoi juridice că adevăratul criminal este actualul ei soţ, convieţuind cu el zece ani, nu poate să fie un om normal, chiar dacă ucigaşul a făcut această crimă pentrucă o iubea. Cazul s'ar putea înscrie în analele procedurii criminale, în speţă la instrucţia închizitorie. Faptul pare, în aparenţă, că ar avea o tangenţă cu acela din "Baltagul" de Sadoveanu, însă în fond este cu totul altceva şi nu poate fi comparat. În acel timp, Caragiale era influenţat de naturalism, de literatura zolistă, de cazurile clinice ale lui Charcot, lucru ce se desprinde clar din nuvelistica sa, ca: "O făclie de Paşti", "Păcat", "În vreme de război", "Două loturi", "Inspecţiune" şi altele; cauzalitatea însă, din drama "Năpasta" are ceva anormal, mai cu seamă dacă ne gândim la Anca, ce se vrea un om lucid, sănătos şi care face totul pentru bărbatul pe care l-a iubit.

Desigur că fiecare piesă în parte are o importanţă şi o valoare deosebită, dar "O scrisoare pierdută" îndeplineşte toate condiţiile dramatice şi valorice prin care autorul ei a pătruns în universalitate. Societatea românească din vremea lui Caragiale, ca toate de altfel din orice ţară, poate mărturisi o asemenea faţă dramatică, pe care o găsim în "O scrisoare pierdută", cu atât mai pronunţat în timpul societăţii comuniste. Caragiale a intuit farsa politică, a surprins caracterele, psihologiile, capacitatea oamenilor, slăbiciunile, intenţiile lor, în aşa fel încât a descoperit omul sub toate ipostazele lui; dela caracter, la moravuri, la calitatea intelectuală, la cultură şi limbaj, oferindu-ne personaje de care spectatorul râde copios, râd unii însă ca să-şi ascundă indignarea pentrucă se recunosc în toată goliciunea lor intimă, râd alţii de vorbirea personajelor, râs care devine epidemic. Valoarea dramatică reiese din fapte şi acţiuni imprevizibile, provocând ilaritatea, conflictele se desprind din antinomia situaţiilor, delimitând personajele prin trăsături caracteristice, individuale.

Construcţia piesei lui Caragiale se bazează nu atât pe aceea ce este, ci pe ce ar putea să fie, pe invenţia creată în imaginaţia unui spirit care frizează pe alocuri absurdul ce devine credibil datorită ingeniozităţii şi inteligenţei scriitorului, în aşa fel încât personajul se reprezintă pe el ca o entitate a realului imprevizibil. Personajul lui Caragiale trăieşte datorită ipostazelor fictive analoage uneori cu apariţia real temporară a omului obişnuit cotidian, dar totuşi existent într'o sferă de complicaţii şi situaţii teatrale, scenice. Caragiale însuşi împrumută psihologia şi limbajul personajelor sale, în mod voit, trăieşte într'o continuă farsă a situaţiilor şi a jocului de scenă, se complace într'o astfel de postură şi afişează o placiditate a omului înscris pe coordonata fatalităţii, a destinului, marcat însă de spiritualitate, datorită talentului. "Sunt geniu, mă", spune dramaturgul unui confrate. Limbajul său devine caragelian, creind o adevărată recuzită lingvistică, de care se serveşte pe scenă, în culise, în creaţie, în viaţa literară şi în cea cotidiană, citadină. Trăirea sa teatrală conturează o notă deliberată, sau poate o simplă poză, care a rămas ca afişaj de reclamă pe podium scenic, ca o amprentă a originalităţii sale creatoare. În "O scrisoare pierdută", motivul, tematica, faptele nu sunt necunoscute omului care cunoaşte societatea umană şi politica, ci neprevăzutul situaţiilor, originalitatea care decurg din contragerea faptelor printr'o contra valoare a acelor existente, prin combaterea oportună fără repaus a acelor prezente şi ivirea unei noi oportunităţi, de aici şi rezistenţa publicului de a asista cu entuziasm şi plăcere la derularea acţiunii la care spectatorul participă activ şi senzaţional ca la ceva ce este implicat în viaţa lui proprie. De fapt în timp de alegeri parlamentare, Caragiale vota întotdeauna cu opoziţia, dintr'o frondă regizată, el era cu toţi şi cu nici unul, "imparţial ca Românul". Şi totuşi marea valoare a piesei decurge nu numai din situaţiile puse în conflict, ci acestea sunt cuplate şi completate cu limbajul personajelor, care marchează o lingvistică neîntâlnită până la el, limbaj ce coincide cu stările de fapt din piesă şi care relevă fără înconjur capacitatea şi valoarea structurii personajelor. Dacă pieselor lui Caragiale şi în special "Scrisorii pierdute" i-ar lipsi acest limbaj caricatural, opulent, ele ar deveni serbede, fără rezultatul scontat, cunoscut şi aplaudat de spectatori, ele n'ar avea acoperire. Dar tocmai aici este marea descoperire, deosebita valoare a autorului, ştiind să realizeze prin acest limbaj original, caragelian efecte atât de mari. Dar să vedem care sunt personajele şi structura acestei piese: într'un orăşel de munte, pregătirile sunt în toi în preajma alegerilor parlamentare, poliţaiul este nelipsit, fiind reprezentant prin persoana lui Ghiţă Pristanda, apoi preşedintele comitetului local guvernamental (preşedinte al mai multor comitete şi comiţii), este prezent prin "venerabilul şi onorabilul" Zaharia Trahanache, prefectul judeţului este prezent prin Ştefan Tipătescu; urmează apoi, Zoe Trahanache, coana Zoiţica, cum i se spune, soţia "venerabilului" Trahanache şi amanta tânărului prefect Tipătescu, urmează avocaţii Farfuridi şi Brânzovenescu, unul mai "ilustru" decât celălalt, persoane "onorabile", membri ai aceluiaşi partid guvernamental, după care urmează opoziţia, reprezentată prin avocatul Nae Caţavencu (director-proprietar al ziarului "Răcnetul Carpaţilor", prezident fondator al Societăţii enciclopedice - cooperative "Aurora economică română"), tip specific de canalie politică, poltron, şantajist şi plastograf, apoi Ionescu şi Popescu - institutori, colaboratori la ziarul lui Caţavencu şi membri ai aceluiaşi partid de opoziţie şi ai aceleiaşi societăţi.

Un personaj aparte este Cetăţeanul turmentat (asupra lui vom reveni), apoi figuranţii, ca: un fecior, alegători, cetăţeni şi public.

În sfârşit urmează Agamemnon Dandanache, care întregeşte galeria personajelor, el este alesul guvernamental, drept deputat care este mai prost ca Farfuridi şi mai canalie decât Caţavencu (după spusele lui Caragiale). Prin urmare în această atmosferă de pregătire electorală, elementul în jurul căruia se învârte totul este "O scrisoare pierdută", o scrisoare compromiţătoare, de amor, scrisă de prefect către Zoe, soţia vârstnicului prezident Trahanache, scrisoare care cade în mâna opoziţiei, a lui Nae Caţavencu. De aici începe întregul conflict dramatic, întreaga intrigă, speculaţie şi frământare, atât de o parte cât şi de cealaltă. În sfârşit, cazul se elucidează prin găsirea din nou a scrisorii pierdute şi înapoierea ei la destinaţie de către Cetăţeanul turmentat, fost factor poştal, care de altfel tot el o găsise şi prima dată şi care îi fusese furată de către Caţavencu. Piesa se termină cu alegerea ca deputat a lui Agamiţă Dandanache, trimis dela centru. Subiectul este simplu, banal (în aparenţă), pentrucă triunghiuri conjugale, femei influente, escrocherii electorale, şantaje au fost întotdeauna şi peste tot, dar mai cu seamă în perioada comunistă, când incultura, semidoctismul, traficul de influenţă, şantajul, hoţia şi marea prostie dirijau toate sectoarele de conducere ale statului.

Deci atât subiectul piesei, cât şi motivul de inspiraţie nu erau ceva nou şi nici atât de atrăgător pentru o piesă de teatru, subiect de fapt de cancan pentru un ziar de intrigă, de frondă, de şantaj politic. Şi, totuşi, din acest subiect, Caragiale a creat o capodoperă, în care fiecare personaj devine o individualitate, fiecare personaj are un rol bine precizat, fiecare personaj este stigmatizat de autor, fiind un simbol. Piesa nu are nimic inutil, nimic nu lipseşte. În cele patru acte, fiecare scenă, fiecare tablou ori secvenţă, orice intrare sau ieşire din scenă au o deosebită importanţă şi noutate, nimic nu oboseşte, ci dimpotrivă se crează o participare activă şi directă între actori şi spectatori, totul se ascultă cu mare atenţie şi încordare. Replica personajelor devine în acel moment replica spectatorului spusă cu dezinvoltură şi involuntar.

Continuare în numărul viitor

Atentat antieminescian

Urmare din pag.13

străinătate. Şi-atunci, întrebăm încă o dată, ce se urmăreşte prin această "descoperire" - că traducerea-i un act de-a dreptul imposibil de realizat cum trebue - cunoscută dintotdeauna? Înseamnă că cei ce o relansează se slujesc de ea ca de un pretext pentru a-l pedepsi pe Eminescu prin micşorarea şi anularea gloriei sale literare. Pentrucă nu mai pot zice direct că Luceafărul nostru literar - călăuzitor este xenofob şi ultranaţionalist, extremist şi fascist, nici că "Doina" este insuficient realizată artistic şi nici că aceasta ar conţine prea virulente atacuri împotriva veneticilor, s'au gândit, prin urmare, că ar fi mai eficient de-ar încerca să ne inducă în eroare cu falsa explicaţie că opera eminesciană este intraductibilă sau că opune cea mai dârză rezistenţă la transpunerea ei în altă limbă.

Acum, îmi dau şi mai bine seama câtă dreptate de vizionar inspirat avea Eminescu când scria aceste versuri profetice care s'au adeverit ad-litteram şi în seara zilei de 14 Septembrie 1993, în sala mare a teatrului din Piatra-Neamţ:

"Astfel încăput pe mâna a oricărui, te va drege,/ Rele-or zice că sunt toate câte nu vor înţelege".

Trebue să ne fie limpede tuturor Românilor necorupţi de forţele alogene şi oculte că cei ce ne lovesc unde ne doare cel mai mult se pun - fie că vor, fie că o fac inconştient (poate din orgoliu sau din extravaganţă) - în slujba celor răi, care în nici un caz nu ne vor binele. Iar adversarii (mă exprim eufemistic) Eminescului sunt, implicit, adversari ai românismului. Se poate spune şi viceversa, sensul propriu rămânând neştirbit.

Cine are urechi de auzit să audă!

Mihail S.DERDENA

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

Andrei Ciurunga - rapsodul închisorilor

ANDREI CIURUNGA

Poemele cumplitului Canal

Editura

Universalia, Cralova, 1992

Pentru a reduce o lungă introducere despre poetul "Vinovat pentru aceste cuvinte" vom face trimiterea la "Memorii optimiste", colecția "Biblioteca Memoriei", București, 1992. În această carte Andrei Ciurunga ne ia părtași la soarta de odisee a intelectualului român prin închisorile comuniste. Pentru materialism nimic nu poate fi mai de temut decât omul liber care gândește dincolo de procustienele dogme marxiste. Ca la orice impostor, e frica de adevăr pe care omul liber îl descoperă.

Din această carte autobiografică, precum și din mărturiile celor ce l-au cunoscut după zăbrele în hainele zăbrelite, ni se creează în imagine profilul personalității lui Andrei Ciurunga. Ca și personajul principal al lui Neculce, poetul "era mic de statură". Cineva, care l-a cunoscut la Canal, îmi povestea cu câtă curiozitate a privit la acea umbră de om, slăbit, cu ochelari cu dioptrii, care încerca să muncească fizic, să spintece Dobrogea de piatră, cu niște mâini deprinse numai cu condeiul.

Deși mic de statură, Andrei Ciurunga era "aprig la mânie" și cu mânuțele lui delicate s'a deprins să țină în mână harapnicul lui Sfântul Ilie (în mitologia românească) cu care se trăznește în draci.

Andrei Ciurunga, ca nume, spune foarte puțin despre Robert Cahuleanu, cum era cunoscut ca poet și rapsod al suferințelor din închisorile comuniste. Pseudonimul de Ciurunga, cum explică și Aurelian I. Popescu într'un frumos cuvânt introductiv la antologia "Poemelor cumplitului Canal" și l-a luat la ieșirea din închisoare. Prea mulți admiratori s'ar fi adunat în jurul lui, iar asta ar fi însemnat că numărul lor s'ar fi dublat proporțional cu numărul de "turnători" al Securității.

În al doilea rând, numele de Cahuleanu, dela Cahul (Basarabia), unde s'a născut în 1920, ar fi fost o sfidare ieftină, dar cu repercursiuni nedorite pentru un om pe care nu-l publica nimeni și nu-l angaja nici o instituție pentru simplul motiv că era... "dușman al poporului". *"A rosti numele de Basarabia,* scria Eminescu, *e una cu a protesta contra dominațiunii rusești".*

Meritul editurii "Universalia" din Craiova constă în faptul de a familiariza publicul românesc, în special tinerele generații, cu o parte din opera lirică a lui Robert Cahuleanu, și anume "Poemele cumplitului Canal" (1950-1954). Pe lângă Radu Gyr și Nichifor Crainic, psalmiștii tragediei românești, Robert Cahuleanu face parte din acei miruiți cu harul sfânt care, prin cuvânt, au înflorit în inimile îndurerate ale celor întemnițați, colțuri de țară, munți de speranță, regăsire, alinare, încredere în forțele spiritului sfânt, încleștate, în lupta pe viață și pe moarte, cu balaurul roșu.

Zahu Pană, în magnifica antologie (de aproape 600 de pagini) "Poezii din închisori" (Editura "Cuvântul Românesc", Hamilton 1982), a avut inspirația ca pe autorii care încă mai trăiau în țară, pentru a-i feri de necazuri, să-i publice sub pseudonimul unei stele, într'o "Constelația Lirei". Pentru Cahuleanu-Ciurunga a ales pe Arcturus, luceafărul cel mai luminos al Nordului.

Apreciem foarte mult intenția editurii, felicităm inimosul cuvânt introductiv semnat de Aurelian I. Popescu, dar cu duhul blândeților am sugera mai multă atenție pe viitor, la corectarea șpaltului, în special când e vorba de poezie. O singură literă greșită poate distruge un întreg poem. În cazul de față, arta și reputația unui poet.

Ca o prefață a poemelor e poezia "Așa le-am scris" în care poetul, descriind condițiile grele în care viața lui a fost pusă la încercare până la paroxismul de dincolo de limitele imaginare ale morții, ca dintr'un străfund de pământ, ne strigă disperat: *"Necunoscuți prieteni de departe,/ curatei file dați-i crezământ/ și țineți minte că această carte/ a fost odată sânge și pământ."*

Imaginea redată în "Canalul" e cutremurătoare, depășind prin intensitate chinurile din "Infernul" lui Dante, dar ca damnație isoscelă amintind inscripția de pe porțile iadului. În "Divina Comedie", în cântul al III-lea, Dante, urmând pe Virgiliu, ajung la malurile Aheronului unde morții sunt trecuți de Caron. Se simte lovit ca de un fulger și leșinat se trezește de partea cealaltă și citește scrisul de pe porțile iadului, formulate în faimoasele trei grupuri de terține, culminând cu ultimul "Lăsați speranța, voi care-ați intrat!"

La Ciurunga găsim un paralelism al membrelor, dar foarte interesant că, pe lângă folosirea ca metodă lirică, există un inter-paralelism între realitatea iadului cu porunca de a părăsi orice speranță (Partidul nu greșește niciodată) de a fi liber (Pân'la anul o să piară dușmanii poporului), iar pe de altă parte, paralelismul speranței.

Paralelismul exterior ca metodă poetică: *"Aici am ars și-am sângerat cu anii,/ aici am rupt cu dinții din țărână,/ și-aici ne-am cununat cu bolovanii,/ câte-un picior uitat sau câte-o mână."*

Ca în poezia orientală, pe lângă rimă, paralelismul membrelor e evident. Ideea din primul vers e reluată, cu alte cuvinte, în al doilea, iar versul al treilea are ca umbră de ecou pe cel de-al patrulea.

Paralelismul interior între "părăsirea speranței" și lupta de a-i menține făclia aprinsă face parte din tehnica de structură. Deznădejdea pe care ți-o inspiră suferința din primele două versuri, nu e deloc deznădejde, ci o titanică luptă între forțele răului și ale binelui. Omul nu și-a pierdut personalitatea, nu a cedat răului, ci doar schilodit fizic, "câte-un picior uitat sau câte-o mână". Sau: *"Aprinși sub biciul vântului fierbinte,/ bolnavi și goi pe ger și pe ninsoare,/ am presărat cu mii de osemințe/ meleagul dintre Dunăre și Mare."*

O atmosferă crâncenă în care deținuții trudesc "flămânzi de viață și de pâine" având ca răsplată "înjurături și pumni" și pentru ca: *"Să facem drum vapoarelor de mâine,/ am spintecat Dobrogea cu lopata."* Speranța nu cedează. Cel puțin, și nu este un neînsemnat: *"Istoria, ce curge-acum întoarsă,/ va ține minte și'ntre foi va strânge/ acest cumplit Danubiu care varsă/ pe trei guri apă și pe-a patra sânge."*

Pe vremea când Cahuleanu era în închisoare, era la modă "folclorul nou", în care sub forma poeziilor populare se încerca alterarea memoriei neamului, poetul le dă o replică de "folclor nou" prin poezia "Țară, țăruleană" în care vorbește și el de "fabrici", de "constructori", și iluminarea analfabeților prin "cultura"... "democrației populare"! (sic)

"Cât privesc în jurul meu,/ ies ca din pământ mereu/ fabrici aprige de fier/ care fumegă spre cer." Cum vedem, poetul copie exact ritmul și banalitatea "folclorului nou". Parodia apoi e luată în răspăr. Poetul observă că din punct de vedere ecologic, industria devine un "contra naturam": *"Fumul dacă lunecă/ luna mi-o întunecă./ Stelele, suratele, s'au smolit cu toatele,/ Soarele - pecingine,/ negru-i de funingine."*

Nu e vorba de o privire romantică opusă unei dezvoltări industriale, ci de o distrugere nepăsătoare a mediului înconjurător. Ca o paranteză, când poetul compunea aceste versuri în închisoare, eram în primele clase primare. Ne duceam vara să ne scăldăm în râul Uzu. Pe la jumătatea râului dela izvor era situată Rafinăria Nr. 8 din Dărmănești, Bacău. Toate rămășițele dela prelucrarea petrolului erau aruncate în apa râului. Dela rafinărie la vale pe Uzu, apoi pe Trotuș, nu exista nici broască, nici pește și nimic viu. Numai noi ne scăldam fericiți. Când veneam acasă negri de păcură, numai mamă să nu fii! Dumnezeu să o ierte pe mama! Și cred că sufletul ei este în cel mai înalt loc al raiului după cât a pătimit cu noi după fiecare aventură "la scăldat". Numai ochii ne străluceau cerând iertare, în rest eram așa de negri de păcură, că dracii erau mai blonduți decât noi.

Pe lângă poluarea masivă a aerului, a apelor, a solului vedem că din aceste fabrici ieșeau: *"Numai lanțuri și cătușe pentru brațele voinice/ vinete de răngi și bice."*

În continuare apar zidarii "vremurilor noi", care nu zidesc palate sau case cu pridvor ci *"închisori de cărămidă,/ dacă strigi să nu te-audă."*

Viața lui Cahuleanu-Ciurunga este o biografie a suferinței, iar versurile lui nu sunt un jurnal personal, ci țipătul de revoltă al unui neam creștin pe care păgânii asiatici au încercat să-l strivească sub cizmă: *"Pe după ziduri negre adunată/ cum brazii și-i adună codrul sur,/ stă țara noastră, veșnică și toată,/ cu temnicerii și lanțuri împrejur(...)// Aici e neamul tot, ca un ciorchine,/ strivit sub teascul vremii, bob cu bob,/ și fierbe azi în taină mustul rob,/ să curgă slobod vinul țării, mâine."* (p.93-94). Au ucis trupuri omenești, dar s'au întâlnit cu spiritul lor de martiri pe care n'au putut ca să-l distrugă. Și mâna spiritului de martir scria pe toate închisorile, de-a lungul și de-a latul țării, cu litere mari pentru asupritor : MANE, TEKEL, FARES! E suferință a fi strivit ca un ciorchine, dar asupritorul nu știe de taina învremuită de "mustul rob". Acesta tace, rabdă, fierbe și se transfigurează în "vinul țării", în suprema taină a Potirului, etern și cosmic.

Când analizăm poemul "Daniil Sihastru" vedem că pe lângă faptul de a fi un psalm profetic, condeiul de poet este în același timp toiag de prooroc. În acest fel prodomicele stihuri încununează rotund unul din cele mai frumoase poeme din literatura română.

Rapsod al închisorilor, Andrei Ciurunga niciodată nu a făcut caz de suferințele personale, ci întotdeauna s'a considerat parte a neamului care sufere. În filosofia lui suferința și moartea sunt niște paranteze de ispitire meontică prin care ființialitatea ca personalitate se purifică diamantin, paradoxul devenind logica luminii pe muchea de diamant a transcendentului: *"Venim spre viață limpeziți de plângeri/ și tineri de sub iernile ce-au nins,/ căci peste toate câte-au fost înfrângeri/ ne-am scuturat de moarte și-am învins."*

Dacă pe porțile Infernului lui Dante scria "Părăsiți orice speranță, voi care intrați aici", ca analogie avem porțile de iad ale închisorilor comuniste. Ce mult aș dori să devină muzee de istorie românească ! Și atunci cât de admirabil ar suna pe o reclamă de 50 de metri versul: *"Ne-am scuturat de moarte și-am învins."*

Dumitru ICHIM

JURNALUL GALLESE

Urmare din pag.10

Pentru cel dintâi libertatea înseamnă demnitate civilă și politică (implicit dreptul la o existență normală în sens economic);

Pentru cel de-al doilea libertatea înseamnă bani, bunăstare. Amândoi sunt privați de libertate sau sunt pe punctul de a o pierde, dar în timp ce primul luptă pentru a o recâștiga, al doilea colaborează cu puterea și se predă singur. (Pentru cei din Est care trăiesc de decenii la limita mizeriei, unii dintre ei fiind bolnavi de consumism, înainte de a consuma, e posibil ca aceste considerații să pară arbitare. Dar analiza situațiilor mai ales la extrema lor limită, impune luciditate și curajul adevărului)".

Drumul în artă, în cultură, în literatură, în sculptură, în muzică etc. după căderea ideologiilor are două alternative: o autostradă care duce la cultura Negației, rspectiv la nihilism și alta, o firavă cărare de munte, a Afirmării adevărului, care duce la căutări spirituale, la regăsirea lui Dumnezeu.

Mulți tineri vor apuca autostrada negației, fiind mai atrăgătoare, dar în curând vor constata că sfârșește "în cloaca magnă a deziluziei și a dezgustului", pe când alții, mai puțini, vor alege firava și obositoarea cărare de munte, dar care va "duce departe", în sfere tot mai înalte. Tinerii nu pot merge pe ambele cărări, "nu poți avea și una și alta".

Marketingul a creat "O artă figurativă contemporană, ca un gulag comercial, a cărui forță coercitivă constă în oprirea valorilor culturale neprevăzute de piață".

Marxitingul a redus arta "la o funcție de antropologie industrială pentru folosirea omului nou", care nu a apărut niciodată în acești 74 de ani de experimente negative sociale marxiste. I.C. Drăgan a practicat ambele căi, în mod voluntar, cu toate efectele lor, fapt pentru care și-a atras vehemente critici, în țară și în diaspora, atât în prezent, cât și în viitor. El numește aceste critici la adresa sa : forțe malefice, răstălmăciri, zonă populată cu bestii și fantasme, adevărul umblă cu capul spart, coșmar ideologic etc. Ar fi mult mai cinstit ca, în ceasul al doisprezecelea, protagoniștii dialogului "Munții văzuți din câmpie" să recunoască drept, cu mult curaj, că au servit o cauză contrară neamului românesc. Poate ar fi un început bun și un model de urmat pentru nomenclaturiștii deghizați sau pe față; să se înțeleagă că valorile culturale nu se pot negocia la piață ca o marfă de duzină, ci ca produse ale gândirii deosebite, într'o societate normală, în care fiecare om se va recunoaște ca făptură a creațiunii egală în drepturi, dar și în responsabilități.

Teodor M. GHERASIM

BISERICA CREŞTINĂ

NAŞTEREA DOMNULUI NOSTRU IISUS CHRISTOS

——Pr.Dr. E. I. LEFTER——

În măreţia veşniciei, de atunci, s'au scurs aproape douăzeci de veacuri.

În Betleemul din Iudea, la împlinirea vremii, Dumnezeu Tatăl adeverește vestirea cuvântului Său prin Prooroci **(ISAIA, 7; 14; 42:1,7, etc)**, trimiţând pe Fiul Său în lume. Prin puterea Sfântului Duh s'a întrupat din Fecioara Maria şi a luat chip asemănător oamenilor, în totul, afară de păcat. Acest eveniment, în care Cerul s'a împreunat cu pământul, s'a întâmplat în timpul domniei tiranului Irod **(LUCA, I:5; MATEI, II:1)**, în anul 747 dela fondarea Romei.

Asupra misterului întrupării Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Christos - cum şi în ce chip a fost - ne vorbeşte Sf. Apostol **LUCA (I:26, urm.).**

Umila şi credincioasa servă a Templului, Fecioara Maria, a rămas profund turburată la vestea pe care i-a adus-o Îngerul Domnului, care-I spuse:

"...vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Iisus" **(I:31).** Duhul sfânt se va pogorî peste Tine, şi puterea celui Prea Înalt te va umbri. DE ACEEA SFÂNTUL CARE SE VA NAŞTE DIN TINE, VA FI CHEMAT FIUL LUI DUMNEZEU" **(LUCA, I:35).**

Sfânta Fecioară, cu toată smerenia, s'a supus voinţei Divine şi a răspuns Îngerului:

"Iată serva Domnului; facă-mi-se după cuvintele Tale". **(LUCA, I:38).** Acest răspuns simplu, izvorât din cea mai curată inimă, fu dat Îngerului lui Dumnezeu ce vestise omenirii "prima minune a lui Iisus", minunea întrupării lui Dumnezeu Fiul, venit din Slava Tatălui ca să sufere ingratitudinea umană şi să-şi dea viaţa pentru salvarea şi ridicarea din păcat a omenirii întregi.

Sărbătorile Naşterii Domnului, în România dinainte, ce nu vor putea fi uitate niciodată, erau de o măreţie ce ne se poate descrie. Ele erau trăite profund. Începeau cu "împăcarea cu Dumnezeu", prin mărturisire şi împărtăşire cu Sf. Taine şi culminau cu mesele de înfrăţire, cu rudele şi cunoscuţii chemaţi la praznic.

Pentru Români, Domnul a fost darnic! Aceste Sărbători coincid cu splendidul anotimp de iarnă, când natura-şi îmbracă mantia argintie-diamantică de măreţie şi fast imperial. Semnificaţia sărbătoririi religioase a evenimentului împletite cu măreţia decorului naturii, era un propice moment de înălţare spirituală. Omul se desprindea din preocupările pentru efemer şi se ridica cu gândul la contemplarea splendoarei creaţiei, a măreţiei operei şi puterii lui Dumnezeu.

Chiar şi străinii ce-au cunoscut România - de altădată - poartă în sufletele lor amintirea de bucuria şi lumina ce simţeam că ne stăpâneau fiinţa la aceste Sfinte Sărbători ale Naşterii Domnului.

Numai cât încercăm să reflectăm la anii copilăriei noastre simţim fiorul unei emoţii puternice. Ne reamintim cu drag de neliniştea cu care aşteptam zorii zilei lui "MOŞ AJUN"! Cine dintre noi n'a cântat "Moş Ajun" şi "Moş Crăciun, cu plete dalbe?"...

Zăpada nu lipsea de Sărbători! Nămeţi înalţi, de un metru şi mai bine, acoperau câmpiile. Coperişurile caselor şi copacii erau încărcaţi de zăpadă albă imaculată. La streşini şi ferestre ciucurii de ghiaţă sclipeau în soare. Săniile cu zurgălăi, sau săniuţele încărcate de copii înbujoraţi la faţă de ger, zburau peste troienele înghetate.

Colindătorii: cu steaua, plugușorul, irozii, etc., completau, cu toată frumuseţea, aceste încântătoare peisaje de iarnă.

Pretutindeni - răsuna cerul şi pământul - în cântece de laudă şi mărire aduse lui Dumnezeu, pentru dragostea Sa cea mare, de a ne fi trimis pe Fiul Său să ne salveze sufletele.

Venirea lui Anticrist, în timpurile noastre, caută să desfigureze fiinţa umană; să o depersonalizeze; să-i scoată din suflet pe Dumnezeu.

Fiul lui Dumnezeu a avut mereu duşmani, chiar dela naştere. Lucifer n'a avut odihnă. Despre prigonirea creştinilor, încă din primul secol al erei noastre, ne vorbesc istoricii: Flaviu Josef, Pliniu cel tânăr, Tacit, Suetoniu etc., ei însişi duşmanii Evangheliei.

Iisus a învins lumea! Bucuria, ce simte tot creştinul de pe faţa pământului, la Naşterea Domnului, este bucuria cetelor îngereşti ce ziceau: "Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte şi pace pe pământ între oameni bună 'nvoire". **(LUCA, II:14).**

În fostul regim comunist cât şi în cel neo-comunist de azi, slpendoarea sărbătoririi Naşterii Domnului nu mai este ca altădată.

Într'o Românie liberă, tradiţiile noastre strămoşeşti îşi vor relua firul întrerupt de tiranie, iar fraţii fără teama închisorilor de altădată şi a mizeriei de azi, se vor îmbrăţişa şi-şi vor spune...

"LA MULŢI ANI!"

Despre post

——Arhim. Cleopa NANU——

Postul este strâns legat de rugăciune, precum şi rugăciunea de post. În sens restrâns, postul este înfrânarea benevolă dela anumite mâncăruri şi băuturi din motive religios-morale. Înfrânarea aceasta poate fi ajunare sau renunţare totală dela orice mâncare sau băutură şi post propriu zis sau renunţarea numai la anumite mâncări şi băuturi şi gustarea celor permise cu cumpătare. Renunţările acestea nu se fac din concepţia că hrana sau băutura respectivă (carnea, vinul, etc.) ar fi necurate şi ar spurca pe cei ce le consumă, ci din motive religios-morale.

În primul rând postul aduce potolirea poftelor trupeşti. În al doilea rând el este un exerciţiu al voinţei, care îşi arată dominaţia asupra instinctului de hrană şi asupra poftei legată de acest instinct. În al treilea rând, postul este expresia pocăinţei pentru păcate. În al patrulea rând el se aduce ca o jertfă bineprimită lui Dumnezeu. Şi în sfârşit, postul sprijină rugăciunea; postul face ca spiritul eliberat de tulburarea poftelor trupeşti, să se înalţe cu uşurinţă spre Dumnezeu. La aceasta se adaugă consideraţia că postul este sănătos şi din punct de vedre medical, el purifică trupul de toate toxinele, îl înnoieşte şi-l fereşte de diferite boli.

Pildă de post şi de rugăciune avem pe Mântuitorul Hristos, care a ajunat 40 de zile în pustie şi care ne-a spus că ispititorul nu poate fi învins decât prin post şi rugăciune **(MATEI, 17,21)** învăţându-ne totodată să postim cu bucurie şi nu de ochii semenilor, ci în ascuns, pentru Dumnezeu **(MATEI, 6,16-19).** Cuvintele "nu ce intră în gură spurcă pe om, ci ce iese din gură", nu privesc postul, ci socotinţa fariseilor, că a mânca cu mâinile nespălate este a te spurca **(MATEI, 15. 11-20).** Nici o mâncare nu spurcă pe om, pentrucă toate sunt curate. Dar aceasta nu înseamnă să fii stăpânit de pântece, de poftă, ca să-ţi stăpânești poftele. Pe măsura în care vei fi stăpân pe tine însuţi, peste poftele tale, în acea măsură sufletul va fi mai liber să se înalţe spre zările divine şi toată fiinţa ta va fi străluminată de lumina lui Dumnezeu. Căci postul este rădăcină a nepătimirii şi maica virtuţilor. El face posibil avântul rugăciunii, precum şi rugăciunea coboară puteri divine asupra postului.

Deşi atât de sumar prezentat, postul se impune ca act de însemnătate capitală şi necesitate absolută pentru mântuire.

Mântuirea, ca ţel suprem al vieţii omeneşti, care se împlineşte în esenţă prin iubire şi milostenie, mai presupune încă o mare şi esenţială datorie pentru om: datoria de a ajuta şi contribui la mântuirea aproapelui. Nu ne putem mântui făcând abstracţie de mântuirea aproapelui; nu putem fi indiferenţi sau nepăsători faţă de năzuinţele şi eforturile de mântuire ale aproapelui. Ba mai mult chiar, una din condiţiile mântuirii noastre, este datoria de a contribui la mântuirea aproapelui nostru.

RUGAŢI-VĂ

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Care, cu bunătatea Ta nespusă şi cu purtarea Ta de grijă cea bogată, chivernisești viaţa omenească, pomenește poporul nostru şi pe noi, după mulţimea milei Tale. Cămările lor le umple de tot binele; căsătoriile lor în pace şi întru unire le păzește; pe prunci îi creşte, tinerețele le îndreptează, bătrâneţele le întăreşte, pe cei puţini îi întoarce şi-i împreună cu Sfânta Ta soborniceasc şi apostolească Biserică; pe cei bântuiţi de duhuri necurate îi slobozește; cu cei ce umblă pe ape, umblă împreună; cu cei ce călătoresc pe uscat sau prin aer, împreună călătorește; văduvelor le ajută, pe săraci îi apără, pe cei robiţi îi izbăvește, pe cei bolnavi îi tămăduieşte. Adu-Ţi aminte, Doamne, şi de cei ce sunt în închisori, în prigonire, în amară robie şi în toată scârba, nevoia şi îmbulzeala. Adu-Ţi aminte, Dumnezeule, şi de cei ce se roagă marei Tale milostiviri şi de cei ce ne iubesc şi de cei ce ne urăsc. Adu-Ţi aminte, Doamne Dumnezeul nostru, şi de tot poporul Tău şi peste toţi varsă mila Ta cea bogată, dând tuturor cererile cele către mântuire. Mulţumim Ţie Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, pentru toate bunătăţile care le-ai revărsat cu prisosinţă asupra noastră şi totdeauna ne ajută spre împlinirea dragostei cea către Tine şi către aproapele, şi spre toate facerile de bine şi ne învrednicește şi cereştilor Tale bunătăţi.

Că bun şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti, şi Ţie mărire înălţăm: Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

AMIN

EVANGHELIA EXILULUI (Decembrie 1993)

TREI CATEGORII DE CREŞTINI

Sergiu GROSSU

Despre **"Pilda celor poftiţi la cină"** am mai avut ocazia să scriu în **"Evanghelia Exilului"** de-acum patru ani, insistând asupra semnificaţiei ospăţului la care ne invită Domnul pe toţi. Este vorba de o "cină mare", de cina mântuirii noastre veşnice, de ospăţul Golgotei, pe care Biserica îl reeditează duminical, chemându-ne cu grijulie insistenţă: ***"Veniţi, căci iată că toate sunt gata!"***

De astă dată, vom încerca să analizăm, în lumina Cuvântului, trei categorii de oameni, menţionaţi în parabola evanghelistului Luca (capitolul 14, versetele 16-23).

Din prima categorie fac parte ***invitaţii la cină,*** o mulţime de suflete; "dar toţi, parcă fuseseră vorbiţi, au început să se dezvinovăţească", pentru a evita ospăţul. Aşa cum au procedat şi cel ce şi-a cumpărat un ogor, şi cel ce şi-a cumpărat cinci perechi de boi, şi cel cu însurătoarea. Aceştia sunt oamenii care n'au nevoie de Hristos şi, ca atare, îi refuză chemarea cu fel de fel de dezvinovăţiri ipocrite, satisfăcuţi de situaţia lor materială şi de pretinsa lor tihnă lăuntrică. Superficiali în trăirea lor "realizată" - fiindcă au devenit filosofi, savanţi, scriitori, politicieni de vază, profesori universitari, inventatori -, ei se consideră şi se văd, prin prizma vanităţii, suficient de morali, având ***în ei înşişi*** tot ce le trebue şi ne simţind ***stringenţa prezenţei lui Iisus*** în activitatea lor cotidiană. Socotindu-se buni şi neprihăniţi, sau corecţi după rânduielile moralei lumeşti, nu cunosc necesitatea iertării păcatelor, pentrucă ***nu se cred păcătoşi.*** Nu vor să vină la cina Mântuitorului, fiindcă nu le este foame de mântuire. Domnul îi cere Tânărului bogat: "Vinde tot cei ai...", iar cel dintâi dintre chemaţi şi cel de-al doilea se scuză: "Am cumpărat un ogor, şi trebue să mă duc să-l văd...", sau: "Am cumpărat cinci perechi de boi şi mă duc să-i încerc..."

Biblia raportează că "Egiptenii şi-au vândut fiecare ogorul, pentrucă îi silea foametea" **(GENEZA, 47.20).** Numai cel ce-şi ***vinde*** ogoarele şi boii, cocoloşiţi de-a lungul anilor de rătăcire sufletească, în străfundurile lui neconvertite, va da ascultare invitaţiei lui Iisus şi se va ospăta, cu nesaţ, din mâncărurile puse la masa Lui de har. Cum s'a întâmplat cu Saul din Tars, care a renunţat la toate "câştigurile" lui din trecut, la toate "lucrurile pământeşti" (la rangul de fariseu, la neprihănirea pe care o dă Legea, la ştiinţa lui religioasă, la râvna pentru datinile strămoşeşti), socotindu-le "ca o pierdere, din pricina lui Hristos", şi ca "un gunoi" inuil **(FILIPENI, 3.4-8).** De aceea îşi va va recunoaşte goliciunea şi inutilitatea propriei sale fiinţe, mărturisind astfel: "Ştiu, în adevăr, că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea pământească..." **(ROMANI, 7.18).** Mai mult: "Dacă e vorba să mă laud, mă voi lăuda numai cu lucrurile privitoare la slăbiciunea mea" **(2 CORINTENI, 11.30).**

În a doua categorie găsim pe nenorociţii din "pieţele şi ulicele cetăţii", pe cei "săraci, ciungi, orbi şi şchiopi", aduşi la ospăţ de către robul Stăpânului extrem de supărat de atitudinea necuviincioasă a celor trei invitaţi. Este imaginea fidelă a societăţii în care trăim şi chiar - de ce să nu recunoaştem? - a unei bune părţi din diaspora românească, în care se pot întâlni fiinţe infirme, roase de patimi şi fărădelegi, intelectuali "ciungi" şi "şchiopi" în mersul lor spiritual sau, pur şi simplu, "orbi" din cauza întunericului păcatului ce-i domina, o multitudine de "săraci", în ce priveşte însuşirile lor naive. Aceste suflete, handicapate oarecum, sunt flămânde de o viaţă curată şi-s gata să-şi vândă, întocmai Egiptenilor pomeniţi mai sus, ogoarele sărăcieii lor interioare şi neputinţele morale, pentrucă ***îi sileşte foametea neprihănirii.***

Cum să nu alerge la marea Cină, oferită de Hristos tuturor celor "trudiţi şi împovăraţi", cum să n'asculte de chemarea Lui şi să nu râvnească videcarea infirmităţilor lor sufleteşti, în vederea câştigării unei vieţi de sănătate şi de putere duhovnicească? Iisus spune că n'a venit "să cheme la pocăinţă" pe cei ce se cred "neprihăniţi", ci pe cei ce se recunosc "păcătoşi"; că "vameşii şi desfrânatele vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu" înaintea celor cu pretenţii de moralitate, care se laudă cu cumpărăturile lor dubioase şi evită ospăţul mântuirii. Categoria aceasta de "săraci, ciungi, orbi şi şchiopi" au nevoie de Domnul şi caută să cumpere dela El nu ogoare şi boi, nu privilegii şi ranguri sociale, ci "aur curăţit prin foc, haine albe şi doctorie pentru ochi, ca să vadă" **(APOCALIPSA, 3.18).**

În cea de-a treia categorie dăm de oamenii pe care Dumnezeu ***îi sileşte*** să ia parte la Cină, după cum citim: "Ieşi la drumuri şi la garduri, şi pe cei ce-i vei găsi, sileşte-i să intre, ca să mi se umple casa". Cuvântul ***"sileşte-i"*** nu are nimic comun cu ***violenţa,*** ci reprezintă un aspect inedit al lucrării lui Dumnezeu, în scopul răscumpărării noastre veşnice. Există, în panoplia divinităţii, mai multe arme de luptă pentru a ne sili să ne întoarcem la El, din care cea mai eficace este ***suferinţa,*** aşa cum ni se revelează: "Dar Dumnezeu, scapă pe cel nenorocit prin nenorocirea lui şi prin suferinţă îl înştiinţează **(IOV, 36. 15).** Deoarece Dumnezeu, ne învaţă Ap. Pavel, prin suferinţă "ne dedepseşte pentru binele nostru, ca să ne facă părtaşi sfinţeniei Lui" **(EVREI, 12. 10).**

Acest impresionant şi paradoxal ***"sileşte-i să intre",*** mai are şi-un alt înţeles şi anume: Dumnezeu nu urmăreşte şă violeze liberul nostru arbitru, însă noi putem fi siliţi să-L primim, să participăm la Cina la care ne invită, din dragoste; adică orice ***sărac,*** orice ***ciung,*** orice ***orb*** şi orice ***şchiop*** cu sufletul poate fi pus în situaţia de a nu mai avea altceva de ales, de a nu găsi o altă soluţie de salvare decât să accepte invitaţia lui Iisus şi să se decidă să-şi predea viaţa în mâinile Lui.

Evanghelia ne pune la dispoziţie câteva ***metode misionare*** de asaltare a conştiinţei umane, spre a o împinge la capitulare şi la pocăinţă. De pildă: "Să aveţi o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca (...) prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării" **(1 PETRU, 2.12).** Sau: "Ca unii care am lepădat meşteşugirile ruşinoase şi ascunse, nu umblăm cu vicleşug şi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiti de orice cuget omenesc înaintea lui Dumnezeu **(2 CORINTENI, 4.2).**

Cu alte cuvinte, prin devotamentul slujirii creştine, prin "lupta cea bună" a credinţei, desfăşurată într'o Biserică vie şi pătrunsă de rostul isprăvniciei ei pe pământ, printr'un uriaş elan al apostolatului laic, de tipul "Oastea Domnului", conştiinţele şovăielnice ***vor fi silite*** să treacă pragul Casei de ospăţ şi să se înfrupte din darurile Golgotei. Îndeosebi, făcând uz de ***persuasiunea*** misionară, prin folosirea extraordinarelor mijloace de asalt moderne (cum sunt cinematograful, radio-televiziunea, teatrul, cuvântul tipărit şi arta, în general), am avea prilejul să salutăm, într'o zi, explozia unei treziri, din somnul decrepitudinii şi-al inerţiei, (nu numai) a maselor largi, dezaxate, ci şi a elitelor diriguitoare.

Hristos Domnul S'a făcut trup şi a locuit printre noi, ca să aibă dreptul să cheme la "Cina cea mare" pe toţi păcătoşii şi pe toate căzăturile societăţii. Aşa cum ne-a chemat şi ne mai cheamă, încă, şi pe noi, săracii, ciungii, orbii şi şchiopii Exilului, pentru a ne smulge din mrejile unui creştinism sec şi protocolar, determinându-ne să renunţăm la deşertăciunea scuzelor şi-a neputinţei. Ca să aderăm, de bună voie, la chemarea dragostei Lui şi să devenim, prin El, cum ne îndeamnă înţelepciunea paulinică, "împreună lucrători cu Dumnezeu".

UN CRĂCIUN DE NEUITAT

Florica BAŢU-ICHIM

- Ce vreţi să vă aducă Moş Crăciun? fac greşeala să-i întreb pe copii.

- Schiuri noi!

- Detector de metal!

- Tobe electrice!

Slabe speranţe! Aplic tactica mamei din vremea copilăriei mele:

- Moş Crăciun o duce cam prost cu banii. Nu vedeţi că e criză economică în lumea întreagă?

Cei mici nu ştiu ce-i ata "criză economică", dar faptul că e în lumea întreagă i-a făcut să tacă, o clipă, gânditori...

- Sper să nu fie ca anu' trecut! a zis Gloria, melancolic.

- Da, cum a fost anu' trecut?

- Nu mai ţii minte? Moş Crăciun mi-a adus o păpuşă. În pielea goală.

Şi începând să strige:

- Goală! Goală de tot!!!

Anul trecut când o dusesem şi mai prost cu banii, nu mi-am dat seama că fetiţei nu-i plac păpuşile. Şi mai ales în pielea goală! Luasem şi eu, ce găsisem mai ieftin dela un magazin de mâna a doua...

- Aş vrea să avem un Crăciun de neuitat... am spus eu, visătoare .

Acum, nu ştiu: ori că Dumnezeu a vrut să-mi dea o lecţie, ori că profesoara de clasa a doua trebuia să ne avertizeze din timp, fapt e că exact cu o săptămână înainte de Crăciun, Christophor mă anunţă:

- Mamă, mă mănâncă pielea.

I-am scos cămăşuţa şi am aflat ceea ce speram să nu aflu: trei bubiţe mici cu cap alb.

- Vârsat de vânt! a confirmat doctorul.

Şi iată, în seara de ajun, când fraţii lui se pregăteau să meargă cu colindatul, Christophor stătea ghemuit în braţele mele, plîngând:

- De ce nu pot să merg? Vreau şi eu să merg! Vreau, vreau, vreau!!!

Cu greu am găsit un loc fără bube, în vârful capului, să-l pot săruta.

- Lasă, puiu mamii, te duci la anu'.

- Da' eu vreau acum!

- Cum să mergi acum? Nu vezi cât eşti de bubos? Vrei să-i îmbolnăveşti pe toţi?

- Vreau! zâmbeşte el, ştrengăreşte.

- N'ai decât să vrei. Stai acasă. Nu se mai discută!

- Lasă, Chris, când mă întorc îţi dau ţie traista mea, l-a îmbunat Toma.

- Şi eu îţi dau jumătate din ce câştig, i-a propus Vicky.

- Şi eu îţi dau...

Fiecare i-a promis câte ceva.

Nu ştiu cât de bun e Chris la matematică dar a înţeles că stând acasă, câştigă mai mult decât dacă merge, aşa că s'a liniştit.

Copiii au plecat cu colindatul, iar eu mi-am luat în primire rolul de înger păzitor. Care cum încerca să-mi intre în casă, îl soman:

- Ai avut vărsat de vânt? Dacă n'ai avut, nu intra!

Majoritatea preferau să se oprească afară.

A fost o seară lungă din care mi-au rămas în minte feţele uimite ale celor ce încercaseră să ne viziteze...

Copiii s'au întors dela colindat, bunătăţurile au fost împărţite cu dialoguri de rigoare:

- De ce ai luat din traista mea?

- Nu, că tu ai luat dela mine, că Doamna cutare ţi-a dat să împarţi, şi tu ai ţinut tot!

-Mamăăă! Matei mi-a furat ciocolata!

În sfârşit, toţi au adormit şi s'a făcut incredibil de linişte în casă. Probabil aşa trebue să fie când vine Moş Crăciun...

Încercând să fac cât mai puţin zgomot am început să aşez cadourile: o lanternă jucărie lui Chris şi una lui Gloria. Amândouă la fel, ca să nu se bată. Un joc cu maşinuţe pentru Julian. Tom şi Vicky, fiind mai mari, am bănuit că preferă bani gheaţă. Iar pentru Mateiaş, care e înnebunit după ceasornice, am găsit un ceas jucărie de mâna a doua. Era cam vechi şi decolorat, dar mi-am spus că Matei e prea mic ca să observe. Mai ales că jucăria avea un arc pe care dacă îl învârteai, începea să cânte.

Am mai numărat odată: şase pachetele, nu uitasem pe nici unul dintre copii. Rămâneam eu şi Mitrel. Trebuia să pun ceva şi pentru noi, altfel copiii ar fi crezut că Moş Crăciun nu ne-a adus nimic pentrucă nu am fost cuminţi.

I-am pus lui Mitrel o pereche de ciorapi şi mie o cărticică primită de pomană, recomandată copiilor între 4-6 ani, care avea marele avantaj că ai casei nu o văzuseră încă.

În sfârşit, puteam să mă culc. Eram obosită, frântă.

"Doamne, Îţi mulţumesc că ne-ai dat şi Crăciunul acesta, cu toţii, împreună...

Doamne, Îţi mulţumesc că ne-ai dat Crăcinul..."

Am încercat să-mi imaginez ieslea. Şi Maica Domnului cu Iisus în braţe. Şi magii...

Eram obosită şi fericită.

Cu noaptea în cap, copiii s'au repezit sub braduţ.

- Sunt cele mai frumoase cadouri pe care le-am primit vreodată! au declarat Christrophor şi Gloria, trimiţând jeturi de lumină sub pat în căutarea de nu ştiu ce comori nevăzute. "Comorile" au întârziat să se arate, în schimb mâţa a ieşit de dedesubt, mieunând de mama focului.

Matei alerga prin casă cu ceasul lui jucărie în mână. Avea o melodie frumoasă, deşi la fiecare câteva secunde făcea: "pac-pac, pac-pac".

- De ce face aşa? m'a întrebat Matei.

- Are un metronom înăuntru! i-am spus eu, cu convingere.

- Metronom? mă întrebă Toma, în şoaptă.

- Taci să nu te audă: era un arc ieşit în afară şi tata l-a rupt ca să nu-l zgârie pe Matei. Cred că bucăţica rămasă înăuntru...

Tom a început să râdă:

- Matei, îţi place ceasul tău cu metronom?

- Da, îmi place! se ţinea mândru Matei.

- Mamă, de ce ţi-a adus Moş Crăciun cartea aia aşa de urâtă? m'a întrebat Gloria.

"Că nu i-ar fi plăcut nimănui altcuiva" era să-i răspund dar m'am oprit la timp.

- Că ştiu că o să-mi placă foarte mult!

- Şi-ţi place?

- Da!

Fetiţa a ridicat neîncrezătoare din umeri şi şi-a văzut, mai departe, de joacă.

Când toţi ai casei au plecat la biserică, eu am rămas cu bubosul meu să-i ţin de urât. Era Crăciunul, aş fi vrut atâta de mult măcar să

Continuare în pag. 23

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

Fraţii

Închin această povestire prizonierilor de război români, martirizaţi în oraşul Bălţi

——Vadim PIROGAN——

El se plimba în jurul mesei, cu paşi mici, înceţi, trăgând din pipă, tutunul primit în dar dela preşedintele Americii. Uneori se oprea lângă harta mare, fixată de perete, unde chiar ieri, se făcuse un raport detailat asupra situaţiei de pe toate fronturile şi din localităţile eliberate de sub vrăjmaşi. Pe frontul de Sud, săgeţi negre şi roşii erau îndreptate spre poziţiile româneşti de pe râul Prut şi Siret. Cea mai mare parte a teritoriului Basarabiei era în mâinele forţelor sovietice în ofensivă. Dela Prut şi până la poalele Carpaţilor stăteau armatele române făcând sforţări disperate, de a rezista împotriva înaintării impetuoase a numeroasei armate roşii.

Jucov! a rostit el spre ofiţerul, care apăruse la chemarea făcută prin apăsarea butonului soneriei. Era aproximativ ora şapte dimineaţa. Ziua începea posomorâtă, cerul era acoperit de nori suri. Prin geamurile îngheţate ale clădirilor din Kremlin pătrundea lumina tristă şi confuză a începutului zilei de primăvară. Exact peste o jumătate de oră a intrat Jucov, proaspăt bărbierit şi aducând cu sine un miros de parfum "Krasnaia Moskva".

Luaţi loc, tovarăşe Jucov! a zis micul om, răspunzând cu o uşoară mişcare a capului la salutul celui chemat. Jucov s'a aşezat pe unul din numeroasele scaune, orânduite în jurul mesei enorme de stejar, masă atât de bine cunoscută, unde comandamentul suprem făcea îndrumările sale de ordin militar. Omuleţul tăcea, trăgând din pipa sa iubită şi împrăştiind aroma tutunului în toată încăperea. Jucov încerca în gând să ghicească motivul acestei chemări urgente. Căci abia ieri seara, târziu, plecase de aici şi toate erau deja parcă vorbite şi puse la cale. Ce i-o mai fi dat în cap, oare, bătrânului?

În sfârşit, Comandantul Suprem s'a apropiat de masă, şi-a descărcat cenuşa dela tutunul fumat din pipă, s'a uitat lung, pătrunzător, la oaspete şi a zis pe un ton tăios, cu accentul caracteristic celor din Caucaz (Georgia):

- Iată ce vreau să spun, tovarăşe Jucov! Treburile merg bine pe front. Noi eliberăm acum Basarabia. Aş vrea să ştiu însă, cum se comportă Moldovenii faţă de armata sovietică: sunt bucuroşi de venirea noastră pe pământul lor?

-Vedeţi tovarăşe Comandant Suprem, a început să răspundă, prudent, Jucov. Acest teritoriu a fost eliberat în anul 1940. Numai un an de zile Basarabia a fost a noastră... Bineînţeles că populaţia băştinaşă din Basarabia şi Bucovina întâmpină armata roşie fără mare plăcere. Eu aş spune chiar foarte rezervat, mai ales că Nemţii s'au purtat aici în general corect, nu şi-au făcut de cap ca în în alte părţi...

- Păi, iată, m'am gândit şi eu la acest lucru, tovarşe Jucov! Ştii proverbul: Corb corbului nu-i v'a scoate ochii!

Comandantul suprem a tăcut câteva minute în şir, iar Jucov a tot aşteptat preluarea convorbirii. Că nu degeaba îl chemase el, într'un asemenea moment încordat din timpul pregătirii de ofensivă pe frontul apusean. Şi din nou tăioasă, neîngăduitoare la contraziceri, i-a răsunat lui Jucov în urechi:

- Trebue să mobilizăm Basarabeni moldoveni în armata noastră! Să fie trimişi împotriva fraţilor lor! Să-i forţăm să lupte împotriva fraţilor lor! Între ei să fie ură, nu înţelegere! Lasă să se omoare unul pe altul! Cu atât mai puţini vor rămâne ei pe acel pământ, cu atât mai bine pentru noi! Noi vom aduce în locul lor noroadele noastre, pe Ruşi, pe Ucraineni, pe alţii... Pământul, teritoriul acela, să fie pentru totdeauna al nostru, populat în majoritate de oamenii noştri... Ţarul nu era prost! Timp de mai mult de o sută de ani i-a dus de aici în alte locuri pe moldoveni: în Siberia, în Orientul extrem. Trebue să biruim, să distrugem naţionalismul român din Basarabia! El s'a sporit în anii de stăpânire românească. Cei de dincoace de Prut, Moldoveni să se numească şi nu Români! Şi Moldoveanul cu Românul să se urască unul pe altul, să se duşmănească între ei! Aceasta va fi politica noastră în Basarabia... Acest pământ trebue să devină pământ sovietic... al nostru pentru totdeauna! Românii trebue despărţiţi prin râul Prut! Pentru totdeuna! Noile generaţii îşi vor uita neamul şi vor trece de partea noastră, tocmai cum s'a întâmplat în republica din Tiraspol! Acolo mulţi şi-au uitat limba, vorbesc o limbă schimbată. Aşa îmi spunea Timoşcenko, care a trăit şi ştie cum stau lucrurile.

- Aveţi dreptate, tovarăşe Comandant Suprem! Trebue să vă spun că foarte mulţi basarabeni fug în România, lăsând totul: casa, gospodăria, pământul, averea! Şi nu numai cei bogaţi, dar şi cei săraci: fug ţăranii din sate, i-a spus Jucov.

- Da, nu le suntem dragi! Nu ne iubesc ei! Noi vrem să le facem şi lor o viaţă bună, fericită, iar ei nu vor... Şi dacă nu vor, să-i învăţăm bine minte. Când vom ocupa România, trebue să-i întoarcem la vatră pe toţi Basarabenii! Pe toţi! Să fie întorşi acasă! Şi să ne lămurim definitiv cu ei! De ce fug de noi? Şi să ne lămurim odată pentru totdeauna... O să-i poruncesc lui Beria! El ştie ce să facă! O să dea afară tot gunoiul care ţine cu Românii. Ştie el cum şi ce să facă! La Tiraspol a făcut ordine! Noi n'avem nevoie de Moldovenii aştia puturoşi; noi avem nevoie de pământul lor! Şi de cei ce vor trece de partea noastră! O să găsim noi cu cine să-i înfrăţim, a zâmbit el sarcastic. Beria se pricepe!

Şi Stalin şi-a umplut din nou pipa cu tutunul american. S'a uitat lung la Jucov şi în sfârşit, i-a spus:

- Poţi să te duci, Jucov! Cred că ai înţeles intenţiile mele! Balcanii, Balcanii, dragă Jucov! Nouă ne trebue Balcanii!

- Mi-e totul clar, tovarăşe Stalin! O să facem mobilizarea totală în Basarabia şi o să-i trimitem să lupte împotriva fraţilor lor. La revedere, tovarăşe Stalin...

* * *

Rusu Grigore şi Rusu Ion din satul Z... au primit chemare într'o zi din luna dezgheţurilor şi trezirea naturii la viaţă.

Chemarea cu ordinul de a sosi la comisariatul militar din N... Au fost repartizaţi amândoi la regimentul 12. Ca fiind de prin părţile locului, au fost trimişi în plutonul de recunoaştere. S'au bucurat fraţii, că o să facă slujba împreună, că nu au fost despărţiţi. Ion era mai mic, numai 19 primăveri, iar Grigore avea 29 de ani, era însurat cu Maria şi avea doi copii în cărcă. Se mai gândeau fraţii că războiul se va termina, aici, la Prut şi ei peste puţină vreme se vor întoarce acasă. Plutonierul Popa, din Dorohoi, care stătuse la ei în casă, le spusese, când se retrăgea oastea română:

- Măi băieţi, mai departe nu luptăm! Facem pace cu Ruşii! Aşa ne e soarta, am rămas fără Basarabia, pentru care am luptat şi am vărsat atâta sânge! Sânge românesc! Şi a plecat Popa plângând, îmbrăţişându-i amândoi.

- Măi Ioane, nu vor Românii să lupte! Ajunge atâta sânge! Am rămas noi la Ruşi. Iarăşi o să fie nenorocire! Şi obrazul lui Grigore se întunecă.

- Bine, măi Grigore, dar fratele nostru, Alecu? El unde-i? Ce va face el? Va rămâne în România, sau se va întoarce acasă? Ce o să zică mămuca noastră? Nu l-a văzut de 4 ani întregi, s'a uscat de dorul lui!

- Vine el acasă, n'ai grijă, a zis Grigore. N'au să-l ţie Românii! Şi aşa mulţi Moldoveni au plecat acolo, e pustie Basarabia noastră acum! Ion se uită în depărtare, gândurile îl copleşesc.

Da, războiul nu-i lucru bun! De ce atâta sânge nevinovat se varsă pe acest pământ? Grigore se gândeşte la cei de acasă, la Maria, la copii, la gospodăria sa. Iată, e primăvară! Vremea lucrului! Pământul cere să-l lucrezi. Şi aici - războiul! Şi cât timp va dura el? Pentru ce să mori aici, pe frontul ista? De ce i-au luat? Sunt atâţia Ruşi...

În fiecare zi politrucul le spune că Românii trebue omorâţi, şi cât mai mulţi, fiindcă ei sunt fascişti. Că-s răi şi şi-au bătut joc de oameni. Românii băteau, aşa spun acum toţi... Păi da, au fost cazuri, când i-au bătut pe unii... Printre şefii de post s'au nimerit nişte... măgari, care mai dădeau cu pumnii... Iacă pe Vasile al babei Paraschiva l-au bătut înainte de război, Grigore ţine minte...

L-au bătut, căci Vasile furase un ceas din casa lui Toader Ursu, când acesta era cu toţi ai săi la prăşit şi uşa casei era "încuiată" cu o... mătură. Înainte, la ţară, cine punea lacăte la uşă? Nimeni... Şeful de post din sat l-a bătut măr pe Vasile în faţa sătenilor. I-a curs şi sânge din nas lui Vasile. Pentru furt! Acum Vasile s'a dat de partea Sovieticilor şi bate şi el oamenii. Dar îi bate aşa să nu-l vadă nimeni...

Îi bate pe oameni, că nu dau caii le rechiziţie, nu vor să dea grâu pentru armata sovietică. Vasile, acum e preşedinte de selisoviet... Şi-i bate şi pe cei înstăriţi şi pe cei săraci, pe toţi! Cu pumnii! E rău la inimă! Şi o face pe "nacialnicul", nu-i ajungi cu prăjina la nas, cum spune mătuşa Gaciţa... Nu e voie să-l baţi pe om, acum, la Sovietici. Dar la Români, înainte, parcă era voie? Nu era! Dar măgarul rămâne măgar! Neghina se amestecă întotdeauna în grâu!

Ruşii iau totul acum pentru armată: caii, boii, porcii, găinile... Rechiziţie! Armata eliberatoare trebue hrănită...

Vasile, preşedintele, aduce oaspeţi sovietici la sătenii înstăriţi, ca să mâie noaptea. Că n'o să doarmă omul sovietic, fratele mai mare, pe drum! Pe lângă hrănit, trebue şi băutură să-i dai... Şi beau ei binişor... Tot ce este: spirt, vin, rachiu! Cum o să fie viaţa mai departe? Cine ştie? Grigorie are vreo 5 hectare de pământ. De hrănit familia, o să-i ajungă poate... Dar acum s'a ivit o vorbă nouă "postavca" - un fel de bir. Asta înseamnă că eşti dator să dai statului multe produse: grâu, porumb, fasole, brânză, carne... Ca în vremurile fanarioţilor! E greu! Dar poate mai pe urmă... S'or potoli... Cine ştie?

A trecut mai mult de o lună de când au fost mobilizaţi. Au învăţat să tragă cu arma, să sape tranşee... Grigorie ştia asta şi mai înainte, a făcut armata la Români, la cavalerie. Acum însă armele-s altele: pistoale automate, tunuri mari, tancuri nemaivăzute pe locurile astea...

Fraţii Ion şi Grigorie umblă în recunoaştere. Au trecut prin bombardamente, focuri de tun, explozii de mine, au văzut cu ochii lor cum se moare pe front... Au văzut multe şi de toate... Au un pic de noroc! Sunt teferi!

Regimentul lor e dizlocat aproape de Prut, la marginea satului B... Şi Ion şi Grigorie cunosc locurile acestea foarte bine. Încă de pe când erau mici păşteau vitele şi oile pe aici. Şi ziua şi noaptea rămâneau pe dealurile astea...Verile erau lungi şi calde... Fiecare deluşor, fiecare văgăună, fiecare tufă, fiecare copăcel le e cunoscut. Şi Prutul era chiar aici, alături - îşi ducea apele la vale, curate, călduţe, mângâietoare spre Dunărea albastră...

Aici, lângă satul B... ştii, ei se căldau, se frigeau la soare pe coasta cu nisip, la umbra sălciilor, se jucau de-a ascunselea... Când a fost asta? De mult, tare demult... Când nu era războiul şi nu se vărsa sânge...

Continuare în numărul viitor

FARA ARMÂNEASCĂ

VLAHII SUD-DUNĂRENI ÎN EPOCA MODERNĂ ÎN CONTEXT SUD-EST EUROPEAN

-IV-

Prof. Dr. Nicolae CIACHIR

Heredotul, istoriografiei bulgare, **Paisie Hilandarschi**, autorul în 1762, a "Istoriei slvaiano-bolgarskaia", bazat pe vechi manuscrise păstrate la Muntele Athos, face referiri la relaţiile strânse între Valahii din Nordul Dunării şi Vlahii di Sud. El afirmă, că cei din Nordul Dunării, iniţial citeau şi scriau în latină şi cu biserica ţineau de Roma, fiind de acelaşi neam cu aceştia. Deci nu greşea Eforia Instrucţiunii Publice, când înainta un raport Domnitorului Cuza, în Iunie 1859, din care spicuim: "Literele cirilice sau slavone sunt o introducţie străină în limba noastră, încă din secolii barbarismului, când s'au lepădat literele noastre străbune, **cele latine** şi, când naţiunea română s'a contopit cu alte elemente" (**V.A. Urechia**, Istoria Şoalelor, tom. III, pag.212). Se ştie că Petru şi Asan, erau Vlahi, dar Paisie Hilandarschi adaugă, că erau la origine de neam regesc, nepoţii lui Gavril, fiul lui Samuil, care a fost nevoit să se refugieze în Valahia. Când începuse răscoala dela Târnovo (1185), au "strâns armată şi din Valahia, trimiţând şi Domnitorii vlahi în ajutorul lui Asan". Paisie mai adaugă un lucru, pe care cenzura comunistă mi l-a tăiat de fiecare dată. Că în prima fază a evului mediu, când exista un stat bulgar puternic şi care într'o anumită perioadă şi-a extins autoritatea şi la Nord de Dunăre, la intervenţia unui mitropolit de-al lor, s'a interzis folosirea alfabetului şi a slujbei în latină. Preoţii care îndrăzneau să nu ţină slujba în slavonă, li se tăia limba, iar celor care foloseau alfabetul latin li se tăia mâna. În acest context, a fost introdusă limba slavonă şi alfabetul.

Ivan Malişevschi, profesor la Academia teologică dela Kiev, în 1872, scria că România continuând tradiţia ortodoxiei, posedând un sol bogat şi o populaţie numeroasă, ere un membru însemnat în alianţa popoarelor şi a statelor ortodoxe-creştine. Prin relativa neatârnare faţă de Poartă şi prin fidelitatea pentru biserică, au sprijinit material patriarhia dela Constantinopol, încât Patriarul Nifon, voia după dispariţia statului bizantin, să-şi mute reşedinţa supremă în Valahia. Face referiri în scrierile sale şi la Vlahii balcanici şi portretizează deosebit de sugestiv figura lui Mihai Viteazul scriind: "Cutezător până la sălbătăcie ca o căpătenie de cazaci, viclean ca un bizantin, Mihai a ştiut să se ridice la înălţimea unei căpetenii naţionale a României şi să înalţe steagul luptei pentru credinţă şi libertate" (**IVAN Malişevschi**, Alecsandriischii Patriarh Meletii Pigas, Kiev, 1872, tom. I, pag.22). Figura lui Mihai Viteazul era atât de cunoscută în Europa, încât în 1630, când a apărut la Londra lucrarea "Rusia, Moscovia itemque Tartaria comentario tipographico atque politico illustratae", editorul a pus pe copertă chipul lui Mihai Viteazul, încadrat în dreapta de un sfetnic, iar în stânga un militar arcaş.

Cauza lui Mihai Viteazul, de-a uni pe toţi Românii în jurul său - realizată meteoric în 1600 - şi cu sprijinul a mii de ostaşi balcanici, din care mulţi Vlahi (exemplul lui Baba Novac este concludent), n'a pierit. În 1769, la Râmnicul Vâlcea, se tipărea primul manifest politic "Trâmbiţa românească", care îi chema pe toţi Românii la unitate (Ştamparija u Râmniku... Novi Sad, 1976, pag.30), activitatea amplificată de către cărturarii români, mai ales după tratatul dela Adrianopol (1829).

Totuşi, cu experienţa Greciei, a Principatelor Române şi a Muntenegrului, restul Sud-estului european, se găsea încă sub jurisdicţia directă otomană: Dobrogea, Macedonia, Tesalia, Epir, Albania, Bosnia, Herţogovina etc., deci unde se află populaţie compactă vlahă. Categoric că unele regiuni, sau grupuri de sate, se bucurau de o serie de privelegii. În fruntea statului otoman era sultanul cu titlul de padişah. El era puterea supremă în stat, în mâinile sale teoretic se concentra totul, ajutat de marele Vizir (Sadri-azam) şi de marele Muftiu (şeihul Islam). Divanului îi revenea sarcina să centralizeze şi să rezolve operativ probleme majore ale Imperiului. În perioada sultanului Mahmud al II-lea (1808-1839), Divanul se întrunea de două opri pe săptămână. Divanul şi guvernul otoman erau ajutate în activitatea lor de 10 comisii centrale de resort.

În urma a două conflicte militare Imperiul Otoman şi vasalul său, Egiptul (1832-1833; 1839), nefavorabile Turcilor şi sub presiunea marilor puteri, noul sultan Abdul Medjid I (1839-1861), a fost nevoit să efectueze reforme. În acest context, a fost dat **hatişeriful dela Gülkhané** (1839). Acest hatişerif a fost un pas important în procesul de modernizare a Imperiului. El ridica 3 probleme majore: (1) viaţa, averea, ca şi libertatea de conştiinţă a tuturor cetăţenilor Imperiului să fie asigurate; (2) egalitatea în faţa legii şi în perceperea impozitelor; (3) reorganizarea armatei, cu recrutări din toate straturile societăţii. Pentru prima dată se recunoaşte juridic egalitatea musulmanilor cu celelalte confesiuni religioase. Unul din marii demnitari declara: "Musulmani, creştini, israeliţi, voi sunteţi supuşii aceluiaşi împărat, copiii aceluiaşi părinte. Suveranul ţine balanţa legii în mod egal pentru toţi" (Ed. Driault, La question d'Orient... pag.158).

Acest lucru a dat un nou impuls activităţii Vlahilor, de-a deschide noi hanuri, prăvălii, de a-şi valorifica produsele alimentare (carne, slănină, jamboane, brânză, caşcaval) ca şi piei-le, lâna, pături de lână (kebeuri), mantale de stofă (Iamurlukuri), atât pentru nevoile armate, cât şi pentru producţia particulară, unele din ele ajungând şi în Georgia, Persia, Siria, Egipt etc.

Ami Boué (1794-1881), călătorind în scopuri ştiinţifice, a terminat medicina în Anglia, la Edinburg, ne-a lăsat 2 lucrări despre Imperiul Otoman. În "La Turquie d'Europe (1840, în 4 volume), dă 10 milioane de locuitori, subordonaţi direct Imperiului Otoman în peninsula Balcanică: 4.500.000 **Bulgari**, 1.600.000 Albanezi, **Aromâni (ţinţari) 300.000**, Evrei 250.000, Greci 900.000 (în afara statului grec) etc. Suma este foarte mică, Vlahii deci au fost înclusi mulţi la Bulgari, la Sârbi, Albanezi etc. Există statistici anterioare, una din anul 1828, apărută într'un ziar londonez, apoi a unui ziarist austriac în "Gazetta di Zara" (13 Mai 1833), alta apărută în "Almanach de l'Empire Ottoman pour l'Anné 1849", alta apărută în "Srbske Novine" (29 Martie 1849), dar toate dau cifre mai mici, când se referă la Vlahi. Mai ales propaganda greacă funcţiona din plin, cultivând ideea Eladei Mari (Megalo Ideea). În timp ce Grecii demonstrau că ei sunt pe primul loc în Macedonia, generalul rus, prinţul Cercaski, care va fi guvernator al Bulgariei în anii 1878-1879, din ordinul lui se face un recensământ, după pacea dela San Ştefano (3 Martie 1878) a Macedoniei. Dintr'un total de 1.771.220 locuitori 872.700 Bulgari, 516.220 Turci şi Albanezi (mohamedani), **187.800 Vlahi**, 124.250 Greci (**G. Gheorghiev, I. Şopov**, Ilindenskoto Vâstanie, Sofia, 1969, pag.39). Aceeaşi statistică este republicată în 1882 la Kiev, unde sunt daţi **nmai 43.150 Vlahi**. Deci dintr'p trăsătură de condei dispar: **144.650 de Vlahi**. Comentariile sunt de prisos.

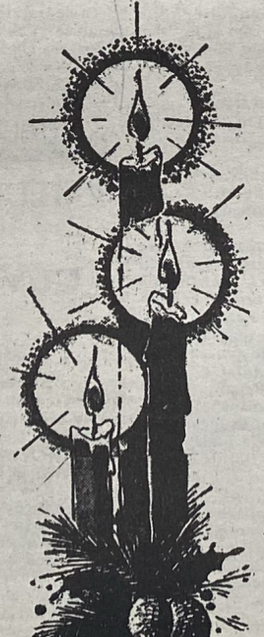

CU SIBEPEA A SĂRBATORILOR DI CRĂCIUN SI ANUL NOU, FARA ARMÂNEASCĂ VĂ UREADZĂ A TUTULOR TRI MULŢ AÑI!

În 1844, savantul rus, **Victor Grigorovici**, vizitează Peninsula Balcanică, pentru à aduba cărţi slave, a cunoaşte folclorul Slavilor, vizitând cu această ocazie Macedonia-Bitolia, Salonic, Şcip, Seres etc. În descrierile sale, vorbeşte despre multe aşezări ale **Vlahilor (ţinţarilor)**, mai ales în zonele muntoase şi cu acces mai greu. Pe el l-au interesat, în special Bulgarii, dar dă informaţii şi despre **Vlahi**, Greci, Albanezi, Evrei (în revista "Rodoliubie", Sofia, nr. 12 (1985).

Revoluţia română dela 1848, a vrut să-şi lărgească aria, antrenând şi pe creştinii dela sud de Dunăre şi în primul rând pe Vlahi. Istorica bulgară Virginia Pascaleva, având acces în arhiva ministrului de externe Rus, aduce această dovadă. Este vorba de raportul consulului Rus dela Adrianopol, Vascenko, care semnala că autorităţile otomane au arestat 15 Bulgari fruntaşi din Rahova (paşalâcul Vidin), care sub conducerea unui boier Valah, urmau să ridice la răscolă întreaga zonă, zonă unde trăiesc şi mulţi Vlahi. Din lipsă de probe, autorităţile otomane au fost nevoite să-i elibereze pe deţinuţi.

Agentul diplomatic Rus, acreditat la Belgrad, Danilevski, raporta la Petersburg, că Sârbii, au editat manifeste şi în limba română, destinate nu numai Românilor din Voivodina, ci din toate provinciile româneşti, ca să-i ridice alături la luptă împotriva Habsburgilor. Aceste manifeste au fost răspândite de emisarii maiorului Mişa Anastasevici (Vlah de origine), mare filantrop, cu banii lui s'a construit clădirea Universităţii din Belgrad şi astăzi funcţională. La 20 Iulie 1848, cancelarul imperiului rus, Nesselrode, îi scria ambasadorului dela Viena, că revoluţia trebue înăbuşită căci odată "născută naţiunea română", cu ajutorul conaţionarilor săi din Transilvania, ar fi alungat autoritătile austriece. Toate acestea ar duce implicit, la ieşirea Românilor şi de sub jurisdicţia otomană şi la crearea unui stat independent Român, care ar juca un rol important şi în Balcani, contrar intereselor ruseşti. (N.Chiachir, Istoria popoarelor din sudestul Europei...p. 144-145).

Afară de Nicolae Bălcescu şi alţi Români ca Ion Brătianu, Ion Ghica, Ion Heliade Rădulescu, Dimitrie Bolintineanu, Cezar Boliac, Ion Ionescu dela Brad şi mai mulţi alţi Români, au publicat materiale şi au avut darul să deştepte în ţară interesul pentru Vlahii balcanici. Putem vorbi după 1829 şi mai ales după 1848, de ideia **panromânismului**. În 1853 Ion Ghica publica la Pais broşura; "Derniere occupaţion des Principautés Danubiennes par la Russie", unde vorbeşte pe larg despre aspiraţiile românilor, de chestiunea Ardealului, a Basarabiei şi despre **Românii din Macedonia** (broşura a fost iscălită cu pseudonimul G. Chainoi).

V. Diamandi - Aminceanul în lucrarea "Romanii din peninsula Balcanică", apărută la Bucureşti în 1938, face referiri la epirotul Panaiotis Aravantinos, care într'o lucrare apărută în 1856 la Atena susţine ideia unităţii etnice şi de limbă a Românilor din Carpaţi şi până la Pind. Mai târziu, între cele două războaie mondiale, Românul transnistrian **Nichita Smochină** (1894-1980), căpitan în armata ţaristă, absolvent al facultăţii de Drept şi Filosofie din Iaşi şi cu doctoratul luat la Paris, a popularizat în studiile sale două ramuri de Români, rămaşi în afara graniţelor statului: "atât pe Românii macedoneni, cât şi pe transnistrieni, care aveau nevoia să fie apăraţi" (Cugetul, revistă de istorie şi ştiinţe umaniste, Chişinău, nr. 5-6 (1992), p.47).

Poetul **Dimitrie Bolintineanu (1819-1872)**, om al generaţiei paşoptiste, sfetnic al domnitorului Cuza, în lucrările sale de popularizare a istoriei româneşti a dedicat pagini documentate Vlahilor balcanici. În 1856 publica o carte despre călătoria sa la Aromânii din Macedonia, unde arăta clar "că nu este ideia noastră a-i uni cu noi, ci să aibă conştiiţa naţionalităţii sale" (**D.Bolintineanu**, Călătorii la Românii din Macedonia, Bucureşti, 1856, p. 32).

Continuare în numărul viitor

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

PELERINAJ LA MORMINTELE EROILOR ROMÂNI DIN LOCALITĂŢILE HIRSON, MAUBEUGE ŞI ASSEVENT (FRANŢA)

Cu ocazia sărbătorii Toussaint, când Francezii pleacă în localităţile de origine să se închine la mormintele strămoşilor şi rudelor lor, Românii din Franţa s'au hotărât să plece în pelerinaj la mormintele soldaţilor români căzuţi în Primul Război Mondial ca aliaţi ai Franţei, în cimitirele din localităţile Hirson, Maubeuge şi Assevent, din Nordul Franţei.

Acest pelerinaj a fost organizat în ziua de 30 Octombrie 1993, de către Bisericile Române din Paris (Ortodoxă şi Greco-catolică), împreună cu Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din România, Filiala Franţa.

Cimitirul Eroilor Români din Hirson-Franţa

Românii ortodocşi şi greco-catolici au plecat cu autobuzul spre localitatea Hirson. Pe drum s'a împărţit tuturor textul "Imnul Eroilor" şi textul cuvântării Papei Ioan Paul al II-lea, cu privire la Preafericitul Eremia Valahul, care se sărbătoreşte la 30 Octombrie, ziua pelerinajului nostru. Voi cita câteva fraze rostite de Papa:

"Eremia Valahul, frate capucin, este un fiu al României, nobila naţiune care poartă în limba sa şi numele său amprenta Romei. Glorificarea acestui servitor credincios al Domnului, în mod misterios ascuns timp de trei secole, era rezervată zilelor marcate, la nivel internaţional, de căutarea ecumenismului şi a solidarităţii între popoare.

Preafericitul Eremia Valahul, venind din România în Italia, a unit Orientul cu Occidentul în istoria sa personală, aruncând un pod simbolic între popoarele şi între bisericile creştine. Izvorul inepuizabil al vieţii sale interioare era rugăciunea, care îl făcea să crească în fiecare zi în dragostea pentru Tatăl şi pentru fraţi...

El ajută şi servi fără încetare pe bolnavi...

Fie ca el să contribuie... a promova pacea între naţiuni şi unitatea creştinilor..."

Am ajuns la Hirson în jurul orei 11.00. În cimitirul militar din localitate, am găsit un monument, pe care era fixată stema regală română şi pe care scria că în această groapă comună dorm 275 de Români, căzuţi în Primul Război Mondial.

Pelerinii au rostit rugăciuni şi au depus flori.

După cum mi-a mărturisit un locuitor din Hirson, prizonierii români au fost maltrataţi de militarii germani, puşi la munci istovitoare şi înfometaţi. Ei au construit calea ferată, iar strada de lângă lagăr s'a numit, până la cel de-al Doilea Război Mondial, strada Românilor.

Apoi am plecat spre oraşul industrial Maubeuge, lângă frontiera belgiană, unde am ajuns la ora 13.00.

În cimitirul central al oraşului, se află un minunat careu, format dintr'un gard de arbuşti, unde se aliniază 80 de cruci de piatră, cu nume româneşti înscrise clar. În mijlocul careului se află un monument, pe care este fixată stema regală română, în metal. Se vede că acest careu a fost construit prin grija bunei regine Maria, care a iniţiat şi plătit din caseta personală şi construirea cimitirului dela Soultzmatt, din Alsacia.

În spatele monumentului se află un stâlp, pe care s'a înălţat drapelul românesc. Pelerinii au depus jerbe de flori pe morminte şi la monument.

Înaintea monumentului, Monseniorul Gh. Surdu, preotul Bisericii Greco-Catolice din Paris, a improvizat un altar, apoi a început serviciul religios pentru eroii care au împlinit jertfa supremă. Răspunsurile au fost date de Cornel Crişan, sora Olimpia şi Ileana Iov.

După slujbă, Monseniorul Surdu, cu vocea înnecată de lacrimi, a ţinut o emoţionantă cuvântare, preamărind jertfa eroilor români.

Monseniorul Surdu a amintit că sub blestemul comunist mulţi capi ai Bisericii au murit în închisori şi lagăre, împreună cu sute de mii de Români, fără a avea parte de un mormânt şi o cruce.

Sfinţia Sa a elogiat statul francez, care a pus cruce fiecărui mormânt în care doarme un soldat român şi care îngrijeşte în permanenţă mormintele.

Reprezentantul A.F.D.P.R. a citit următorul mesaj, adresat de M.S.Regele Mihai I pelerinilor dela Maubeuge:

Iubiţi compatrioţi,

Ţin să comunic tuturor celor care s'au adunat azi cât regret să nu fiu lângă voi, pentru a mă închina cu respect şi emoţie în faţa eroilor care şi-au sacrificat viaţa pentru Patrie.

Să dea Dumnezeu ca exempul lor să fie îmbold pentru tinerele generaţii.

Trăiască România!

Apoi s'a cântat "Imnul Regal", "Imnul Eroilor" şi "Deşteaptă-te Române"

Pelerinii au plecat apoi în localitatea Assevent, de lângă Maubeuge, unde se află 12 eroi români. S'au depus flori la cruci şi s'au rostit rugăciuni pentru odihna sufletelor lor.

Peste tot, am fost mişcaţi de primirea călduroasă a autorităţilor franceze. În drum spre Paris, s'au recitat poezii patriotice şi religioase şi s'au cântat marşuri patriotice. Fiecare pelerin ara mulţumit că a împlinit o datorie sfântă faţă de eroii noştri.

Remus RADINA

S'A STINS PETRU GHEORGHEONI

Născut la 17 Noembrie 1914, în comuna Nădăştie, Petru Gheorgheoni a fost, în tot cursul vieţii lui exemplare, un autentic fiu al neamului românesc din ţinutul industrial al Hunedoarei.

Tatăl lui, muncitor la turnătorie, era şi cantorul bisericii din sat, dar mai ţinea împreună cu soţia lui o mică exploatare agricolă. Petru era unul din cei şase copii ai acestei modeste familii.

Formaţia lui profesională a fost foarte simplă: 4 clase primare în sat, 4 clase la şcoala de arte şi meserii din Deva, apoi 4 clase la şcoala industrială Polizu, din Bucureşti. Revine la Călan, ca instructor la şcoala de ucenici.

Primeşte un post de lucru în industria locală, dar cu obligaţia formală - impusă de Max Ausnit, proprietarul evreu al complexului siderurgic Titan-Nădrag-Călan - de a nu face politică incompatibilă cu originea etnică a acestuia.

La 13 Februarie 1937 participă, în Bucureşti, la înmormântarea eroilor Moţa şi Marin, de unde se întoarce profund impresionat. Este imediat concediat din serviciu pentru această abatere.

Devenit legionar se duce, în Februarie 1938, în Bucureşti, unde nu-l cunoaşte nimeni. Este tocmai ziua crucială a autodizolvării partidului Totul pentru Ţară (Decizia istorică a Căpitanului).

În memoriile lui de mai târziu va scrie: "Eram prea mici şi prea lipsiţi de răspundere pentru a înţelege... Mie care îl vedeam pe Căpitan abia pentru a doua oară, mi se părea că uşile altarului s'au deschis şi auzeam ca în Noaptea Învierii: VENIŢI DE LUAŢI LUMINĂ".

Aceste momente, trăite intens, i-au fost de ajuns pentru ca - deşi netrecut prin şcoala severă a Legiunii - să-şi însuşească pe deplin linia spirituală a lui Corneliu Codreanu: Petru Gheorgheoni avea, desigur, din naştere structura interioară a legionarului.

În pragul sfârşitului, acest om excepţional, acest tehnician, în care nimeni nu ar fi bănuit că ar sălăşlui un scriitor talentat, şi-a dezvăluit în mod neaşteptat darul publicând - aşa cum îi era firea - un nepretenţios volum de amintiri, intitulat **NĂZUINŢI ŞI DĂZNĂDEJDI.**

În acest volum pasionant el îşi descrie, cu o vervă care-i subliniază sinceritatea, întâmplările şi situaţiile prin care l-a purtat viaţa lui şi încheie cu un **mesaj-testament** adresat generaţiilor tinere din România de mâine.

Dar nimeni, chiar din cei care i-a fost aproape - fie că s'au aflat lângă el în peripeţiile din ţară, fie că au împărtăşit cu el drama şi durerea din exilul legionar - nu-l cunoaşte pe deplin până nu va citi mărturia aceasta, izvorâtă din condeiul şi sufletul lui.

Acum a plecat dintre noi cu aceeaşi discreţie şi aceeaşi demnitate care i-au caracterizat viaţa. SIT TIBI TERRA LEVIS, drag camarad.

Duiliu SFINŢESCU

PARASTAS LA NEW YORK

Sâmbătă, 27 Noembrie 1993, cu ocazia împlinirii a 55 de ani dela asasinarea Căpitanului - Corneliu Zelea Codreanu -, a Nicadorilor şi Decemvirilor, a avut loc la New York un parastas pentru pomenirea celor morţi.

Au fost pomeniţi cu această ocazie şi Petre Ghiorghioni şi Constantin Nagacevschi, morţi de curând în exil.

CORESPONDENT

CHICAGO

ACTIVITATE CULTURALĂ

În seara zilei de Duminică, 26 Septembrie 1993, a avut loc în sala Bisericii "Naşterea Domnului" din Chicago, comemorarea a 26 de ani dela moartea lui Tudor Arghezi (21 Mai 1880, Bucureşti - 14 Iulie 1967, Bucureşti).

Programul a fost deschis de Ing. John Pop, Preşedintele comitetului Bisericii "Naşterea Domnului", urmând: cuvântări, recitări şi interpretări vocale.

Consultarea cultural - artistică s'a efectuat cu sprijinul lui Eugen Bârsan, Preşedintele de onoare al cercului cultural "Mihai Eminescu".

Corespondent

EXILUL SPUNE NU! COLABORĂRII CU REPREZENTANŢII GUVERNULUI NEO-COMUNIST DIN ROMÂNIA

Stimate Domnule Consul General,

Sincere mulţumiri pentru invitaţia de a participa la recepţia oferită de Consulatul General Român dela New York cu prilejul zilei naţionale a României.

Din nefericire nu putem participa la o asemenea recepţie. Vom fi în măsură să facem acest lucru atunci când România va fi de facto ceea ce este de jure: Regat. Până atunci, participarea la asemenea manifestări de neam şi ţară, pusă în slujba unei alte mafii internaţionale, creatoare a ideologiei lui antihrist - comunismul, ambele străine de interesele sfinte şi de idealurile seculare ale prea încercatului popor român!

Soţia mi se alătură în a vă asigura că "simţim şi gândim româneşte" în cel mai pur şi neîntinat mod însă, spre deosebire de cei ce vor participa la o asemenea manifestare, nu simţim şi nu gândim secu-reşte!

"Republica" a fost impusă de tancurile comuniste sovietice! E cel mai elementar adevăr istoric pe care n'ar trebui să-l uite nici unul din cei care vă vor onora cu prezenţa dacă ar "simţi şi gândi româneşte!"

Cu sinceritate şi cele mai româneşti sentimente,

Preot Dumitru MĂCĂILĂ

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

PENTRU '94: NEVOI, IDEI, ŞI JURUINŢI

Ţara are nevoie de turişti şi Bucureştiul are nevoie de apă. Lipsa apei nu se datoreşte secetei sau D-lui Iliescu, ci fostelor regimuri de progrese socialiste la care Dl. Iliescu, ca inginer de ape, a luat parte groasă. Timp de decenii nu s'au reparat canalele ce alimentează cu apă vechiul sat al ciobanului Bucur.

Astăzi, apa în loc să curgă prin robinete, se scurge prin ţevile găurite de bătrâneţe, iar consecinţa risipei e că pânza freatică s'a ridicat până la câţiva metri de suprafaţă, profilând diferenţa dintre Bucureşti şi Kuweit: în Kuweit dacă zgârii pământul dai de petrol, în Bucureşti dai de apă.

Oferim ideea ca'n loc de a cheltui miliarde pentru o reţea de macaroane subterane, mai bine să scobeşti găuri de câţiva metri şi să faci fântâni la fiecare colţ de stradă. Fântâna costă mai nimic, iar pe găleţi se poate încrusta reclama: "Mulţumiţi D-lui Iliescu, care vă duce la apă" ori "Stingeţi setea şi capitalismul cu Verdeţ". Nu trebue dat uitării Aeroportul Otopeni, unde să fie "pista şi fântâna" iar lângă fântână o ţărăncuţă cu "bujori în obrăjori" să ofere călătorului zâmbet şi lichidul nefluoridat din surse originale.

Ce succes şi reclamă gratuită prin mass-media internaţională": Vizitaţi fostul mic Paris de altădată, Bucureştiul, şi veţi vedea cum se trăia în Europa înainte de construirea apeductelor de către Romani.

Dar mai sunt şi alte mijloace de a magnetiza valuta:

PESTE GRANIŢĂ ÎN GALOP

Se pierde prea mult timp la frontieră, unde atât turistul cât şi vameşul sunt nemulţumiţi. Vameşul e bosumflat că n'a căpătat ce i-a poftit nevasta şi prietenele, iar turistul e bosumflat că vameşul pierde ore întregi cu scotocitul bagajelor.

Pentru a împerechea "cadourile" cu "dorinţele", propunem ca vameşii să poarte la pălărie (La căciulă în timp de iarnă, N.R.) o banderolă pe care să caligrafieze ce-i doreşte inima: dacă vrea ţigări să scrie: Kent, Camel, ori să agaţe o reclamă cu fumul preferat al plămânilor; iar cei care plănuiesc să-l invite la masă pe Nicu Ceauşescu, să scrie Scotch.

Vameşilor care se mulţumesc doar cu dolari, le recomandăm să poarte la rever fotografia preferată a unuia din preşedinţi: Jackson, Grant, chiar şi Franklin. Subliniem că poza la singular a lui Washington nu se ia în consideraţie.

Odată relaţiile dintre pălării (Căciula în timp de iarnă, N.R.) şi vizitatori stabilite, binefacerile curg: turistul n'a pierdut o zi păzind bagajele, iar nevasta şi ne-nevestele vameşului sunt asigurate că Românul trăieşte în "Epoca Zâmbetului de Aur!"

Pentru completarea unei vacanţe memorabile, oferim ultimul sfat menit de a rezolva:

PROBLEMA ROMILOR

Cum turiştii şi băştinaşii sunt speriaţi că pe stradă, prin magazine şi oriunde te'nvârţi dai de "îmbrăţişările" romilor ce te lasă fără basma, propunem:

Fiecare cetăţean să aibă portmoneul prins în curele în jurul pieptului şi ascuns sub cămaşă, iar ca semn că-i vaccinat contra buzunăritului şi pentru a le face în necaz, să se plimbe ostentativ cu buzunarele dela haine şi pantaloni scoase afară. Suntem siguri că Romii, rămaşi şomeri, vor protesta la "Organizaţia Dreptului Omului" pe motivul că buzunarul scos afară e un semn rasist îndreptat contra minorităţilor.

Cum monopolul buzunăritului nu ne aparţine şi se practică în ţări mai civilizate combinat cu pumni, bâte, cuţite şi revolvere, propunem ca România să lanseze o nouă modă:

Costume fără buzunare!

• • •

DICŢIONAR MODERN

ŞUŢ - Hoţ de buzunare;
ŞMENAR - Şmecher, descurcăreţ, care atinge escrocheria.

• • •

CU "STEAGUL" PE JUMĂTATE

Avem serbări, aniversări, banchete şi ne potolim dorul cântând în limba vechilor cazanii, numai că de multe ori ne oprim cu versurile în drum. Citâm un caz: poezia lui Andrei Mureşanu "Deşteaptă-te Române" s'a cântat doar pe jumătate la aniversarea unei societăţi, din cauza strofei care spunea durerea lui "'48" şi cea de azi: Basarabia furată, Dobrogea şi Bucovina ciuntite, iar unii visează Împărăţia Austro-Ungară.

E o coincidenţă sau un semn dela Cel de sus? La Braşov, în toamna lui 1863, când poetul era pe patul morţii, un grup de tineri au trecut întâmplător pe sub fereastră cântând "Deşteaptă-te Române".

Aşa a plecat dintre noi Andrei Mureşanu, ascultând ultimele strofe...

Am înarmat a noastră mână
Ca să păzim un scump pământ,
Dreptatea e a lui Stăpână
Iar Domn e adevărul Sfânt.

Şi'n cartea veşniciei scrie
Că ţări şi neamuri vor pieri
Iar scumpa noastră Românie,
Etern, etern va înflori.

• • •

VIVAT TURISMUL!

Pentru o mai bună legătură între Nord şi Sud, în viitorii 3-4 ani se vor construi două poduri peste Dunăre: Calafat-Vidin şi Bechet-Oreahova.

• • •

COMEMORAREA PANDREA

Sâmbătă 10 Iulie 1993 a avut loc la Sorbonna, în Amfiteatrul Jules Michelet şi sub egida "Centrului Românesc de Cercetări" şi a "Casei Româneşti" dela Paris, la 25 de ani dela moarte, Comemorarea creştinească şi cărturărească a lui Petre Pandrea (Balş, 26.VI.1904 - 8.VII.1968, Bucureşti), personalitate complexă a culturii româneşti: avocat, jurist, ziarist, (1000 articole publicate), sociolog, eseist, scriitor (20 cărţi), filosof, moralist, critic, traducător... puşcăriaş al temniţelor comuniste (10 1/2 ani).

I-au dăruit gânduri, închinate lui: Maica stravoforă Veronica Gurău (România), Dr. Ana Maria Marin (Elveţia), N. Balotă, Th. Cazaban, Constantin Comorovski (Franţa), Aurelian Chivu, Ioan Ion Diaconu, Pan Izverna (România), Ion Gheorghe Marinescu (U.S.A.), Dr. Sorin V. Nicolaescu (Belgia), Marcel Petrişor (România), Cicerone Poghirc, Paul Simionescu şi Andrei Pandrea (Franţa).

Solicităm şi pe această cale evocările domnilor Nistor Chioreanu şi Simion Ghinea - codeţinuţi care au mai scris despre Pandrea, fapt pentru care le mulţumesc din inimă ! - ca şi mesajele oricăror cunoscuţi şi exegeţi, prieteni sau adversari.

Comunicările tuturor vor fi reunite în broşură. La îndemnul autorului, încredinţăm "Cuvântului Românesc" mărturia de mai jos, semnată: Marcel Petrişor.

Andrei PANDREA

PROFIL PETRE PANDREA

——Marcel PETRIŞOR——

Dacă ar fi să se restituie în România galeria unor profiluri de neuitat, sau a unor oameni care pe parcursul ultimei jumătăţi de secol s'au consacrat ca personalităţi de mare anvergură, verificându-se în situaţii limită şi'n perspectiva unei lumi fără speranţă, Petre Pandrea şi Petre Ţuţea ar ocupa un loc aparte. Un loc aparte întrucât prietenia le-a fost legendară şi faima consemnată în memoria colectivă a preaîncercatului suflet românesc.

Pereche de nedespărţit, în spaţiul claustrant al puşcăriilor politice din perioada Ana Pauker - Gheorghiu Dej (1947-53), au dat multă bătaie de cap observatorilor vizibili şi invizibili din ierarhia administrativ-penitenciară. Şi cu atât mai mult cu cât unul venea dela "stânga" noastră politică, cazul Pandrea, iar celălalt, Petre Ţuţea, din partea dreptei. Şi punctul de întâlnire, tardiv oarecum, închisoarea dela Ocnele Mari, într'o primă perioadă (1948-56) şi cea dela Aiud, între anii 1960-64.

Pururi în agitaţie, pururi contradictorii şi niciodată astâmpăraţi, îşi afirmau grandoarea într'o controversă fără sfârşit. Motivul, toată gama ideilor europene, dezbătute şi răzbătute, în marşul lor triumfal prin istoria continentului euroasiatic.

Din ce începea discuţia, nu se ştia niciodată prea bine; putea începe din orice şi din nimic, sfârşindu-se însă întotdeauna cu amicale dezaprobări, insulte chiar, invective uneori, niciodată însă cu resentimente care să fi dus la "retragerea de ambasadori".

O nouă revedere, în cel mai neaşteptat moment, dimineaţă, seară, noapte pe priciu sau după amiază la căratul tinetelor, şi discuţia se relua cu aceeaşi fervoare şi pasiune. Pandrea însă avea iniţiativa, iar Ţuţea aştepta. Îl "ataca", orice ar fi zis şi nimeni nu mai avea cuvânt în spectacolul diatribei iscate din te mir'de ce.

Se discuta orice şi mai ales se pornea dela câte un fleac. Se ajungea însă neapărat la religie şi filosofie, trecându-se parcă obligatoriu prin politică, unde plouau invectivele, motivate apoi din ambele părţi, cu o diabolică abilitate dialectică. Spectacolul uneori atât de ispititor, încât până şi cel mai umil spectator, ţăranul din munte sau muncitorul necalificat, îi cereau (în deosebi în perioada finală a puşcăriei din Aiud) insistent comandantului Crăciun permisiunea de a "participa" la clubul intelectualilor unde se făcea "reeducarea".

- Şi ce pricepi tu de acolo? îl întreba colonelul Crăciun pe câte unul care venea să-i ceară permisiunea.

- Nimic, dom' colonel; da' când se bat ăştia doi în vorbe (Ţuţea şi Pandrea) e prăpăd!

Şi'ntr'adevăr, "prăpădul" celor doi constituia un "regal", mai ales pentru mintea celor ce-i ascultau.

Făcuseră amândoi studiile la Berlin, între cele două războaie, Pandrea Dreptul şi Filosofia, Ţuţea la fel, fără a ajunge însă niciodată la un numitor comun. Sau nu. Se ajungea când era vorba să se apere de pieirea fizică sau de mizeriile înjositoare. Totuşi, nu făceau nici chiar atunci front comun, preferând ca fiecare să se lanseze separat în luptă pentru apărarea celuilalt. Fiecare îşi apăra însă, în luptă cu administraţia, adversarul de idei şi nu pe sine. Certurile anterioare dintre cei doi se uitau atunci într'o clipă, se topeau adversităţile, dispărea trecutul, fiecare proiectându-l pe celălalt într'un spaţiu inexpugnabil.

Alteori se acuzau reciproc, cu invective chiar, pentrucă fuseseră cândva, la'nceput, amândoi de stânga (deşi explicau aceasta ca semn că avuseseră - până la treizeci de ani - inimă) lăudându-se apoi că după această perioadă sau vârstă nu mai continuaseră, dumirindu-se.

Cu Petre Ţuţea fusese mai simplu: muscelean de origine, şi deci mai dialectic şi mai puţin statornic, se dumirise mai repede, se hotărâse mai iute şi gata ruptura. Lui Pandrea în schimb, oltean genial, pârâind de deşteptăciune şi venindu-i mult mai greu să se desprindă de comerţul de idei, inima i-o luase'ntr'o parte, iar mintea într'alta. De unde şi conflictul apoi, zbuciumul chiar, culminând cu angajarea lui totală spre dreapta, în timp ce mintea-i rămăsese la stânga. Aşa se explică faptul că el, cumnatul lui Pătrăşcanu, omul marilor speranţe stângiste în politică, ajunsese să apere în libertate, ca avocat, măiculele legionare dela Vladimireşti. Şi, culmea, "câştigase" procesul cu Securitatea, pentru ca apoi plata să-i fie o nouă puşcărie, într'o nouă "încadrare" (legionar fanatic) urmând ca ispăşirea s'o facă la Aiud. Iar Petre Pandrea nu s'a negat niciodată pe sine când a fost să-şi asculte inima.

Cu mustăţile-i de haiduc sau pandur oltean, cu obrazul cioplit parcă numai cu barda şi cu o statură de stâlp de hotar, când vorbea de oriunde, putea vorbi şi ca dela catedră, şi ca la clacă. Pricepeau toţi totul şi nimeni n'ar fi spus că omul s'ar fi deosebit de ei prin ceva. Cu fiecare era în felul lui, rămânând însă în sine mereu acelaşi. Omul care niciodată, de dragul inimii, nu s'a învăţat minte, n'a dat înapoi, ştiind că Dumnezeu, mai întâi, la aceasta se uită şi după aceea la minte.

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

PITEŞTI de Dumitru BACU	$20.00
POEZII DIN ÎNCHISORI, Culegere de Z.PANĂ	20.00
CU ACUL PE SĂPUN, Poezii de Zahu PANĂ	18.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN 1939-1939 Culegere de texte	20.00
ÎNVIEREA, Revistă trimestrială de analize, documente, crestomaţie şi cronici, 272 de pagini	15.00
JURNALUL FERICIRII de N. STEINHARDT	25.00
GOOD BYE, DOMNULE PACEPA! de Gh.Ionescu OLBOJAN	10.00
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	28.00
DEZGROPAREA CĂPITANULUI de V. POSTEUCĂ	12.00
DIN ÎMPĂRĂŢIA MORŢII de Gabriel BĂLĂNESCU	28.00
ARON COTRUŞ, Opere complete	20.00
SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR	15.00
ŞI CERUL PLÂNGEA, Amintiri din prigoane de Ion Roth JELESCU	25.00
SĂRATA de Nicolae ROŞCA	8.00
CREZ DE GENERAŢIE de Vasile MARIN	20.00
ÎNSEMNĂRI DE PE FRONT (1936-1937) de N.TOTU	12.00
BASARABIA SUB SĂPĂNIRE STRĂINĂ de Nicolae CIACHIR	7.00
POEZII PRINTRE GRATII de Alex. SILISTREANU	8.00
ISTORIA POLITICĂ ŞI MILITARĂ A RĂZBOIULUI - 22 IUNIE - de G-ral Platon CHIRNOAGĂ	25.00
FRUMOASA MEA CU OCHII VERZI de Nelu MANZATI	15.00
ANII DE GROAZĂ DIN ROMÂNIA COMUNISTĂ de Virgil MATEIAŞ	18.00
POEZII de Nicu Iancu PĂLTINIŞTEANU	10.00
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	20.00
CETĂŢI SFĂRÂMATE, Schiţe şi nuvele de N.NOVAC	7.00
FORTUL NR.13 de Marcel PETRIŞOR	10.00
ÎNTRE CIOCAN, SECERĂ ŞI NICOVALĂ de Paraschiv NĂMOLOASA	28.00
DIALOG DE ABJECŢIE de Radu N. CISMĂŞEANU	5.00
TEMELIE DE VEAC NOU de Vasile MILITARU	$18.00
STROPI DE ROUĂ de Vasile MILITARU	20.00
POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU	18.00
VORBE CU TÂLC de Vasile MILITARU	6.00
PUNCTE DE VEDERE de Eugen POPESCU	15.00
AMINTIRI DIN COPILĂRIE de P.NĂMOLOASA	5.00
O VIAŢĂ ÎNCHINATĂ UNUI SAT de Nicolae GOLEA	7.00
PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI, Poezii de Ion TOLESCU	5.00
POVESTE DE DINCOLO de Ana Maria MARIN	7.00
DESŢĂRAŢII, Poezii de Ana Maria MARIN	7.00
DURERI CONDENSATE, Poezii de Vasile MUSTAŢĂ	5.00
MEDITAŢII ŞI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FĂRĂ SOARE, Poezii de Alexandru BIDEAN	10.00
CĂRUŢA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIŞOR	5.00
VREŢI SĂ RÂDEŢI de Florin SCÂRLĂTESCU	5.00
CAIDUL - Nuvelele adolescenţei în temniţele comuniste de Mihai RĂDULESCU	7.00
PARMITHI de Victoria BATU	5.00
ARDEALUL PĂMÂNT ROMÂNESC de M. LEHRER	20.00
MANSARDA DE CATIFEA, poezii de Dan Emilian ROŞCA	7.00
POEZII PENTRU COPII de Florica BAŢU	8.00
CU VIII ŞI CU MORŢII LAOLALTĂ de N. STĂNESCU	10.00
FÂNTÂNA LUMINII, Poeme haicu de D. ICHIM	8.00
POEMS FROM COMMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Piteşti, tradus în limba engleză) de Dumtru BACU	20.00
JOURNEY TO FREEDOM (limba engleză) de Nicole DIMA	23.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

CUVÂNTUL COPIILOR

DE CRĂCIUN

(Fragment)

E iarnă pe la noi şi ninge,
Furtună mare-i peste sat,
Iar focul bubuie în sobă,
Îmi vine-un dor de colindat.

În casa noastră străluceşte,
Un brad frumos, tot încărcat.
În casa voastră ce-o fi oare?
E dragoste pe cum ne-aţi dat?

Aş vrea să fim toţi împreună,
Aici, la noi să fim cu toţii.
Să colindăm cu voie bună,
Împreună să cântăm,
Pe Moş Crăciun să-l aşteptăm.

Vetuţa POP

ÎN AJUN

Pisicuţa mea aseară,
Îmbrăcată'n Moş Crăciun,
Cu beteală'n mustăcioară,
A venit fugind pe scară,
Chiar în noaptea de Ajun.

Miaau - a zis - şi'ntr'un colţ de cămăruţă
S'au ivit ca din senin
O păpuşă, o maşinuţă,
Dulciuri, globuri şi-o steluţă
În vârful unui brăduţ plin.

Dar când ochii am deschis...
Pisicuţa-i lângă pat.
Doarme-aşa cum mi-a promis.
E real sau e doar vis?
Moş Crăciun e-adevărat!

Fiindcă-l văd pe geam în zare
În sania trasă de elani;
Iar în casă-i sărbătoare.
Darurile şi-artificiile arzătoare -
Toate îmi spun: "LA MULŢI ANI!"

Daiana BĂDULESCU

ABECEDAR CREŞTIN

Când un copil devine neascultător, părinţii îl pedepsesc. Aceasta nu înseamnă neapărat bătaia. Părinţii îi retrag anumite favoruri. Bunăoară, o săptămână fără televizor, sau nu pizza în seara aceasta.

Credeţi voi, dragii mei, că părinţilor le place să-i pedepsească pe copii? Nicidecum. Ei sunt siliţi să facă aceasta tocmai din motivul că îşi iubesc copiii şi-i vor să fie ca florile, iar nu ca buruienile. Dacă nu i-ar iubi, ar fi nepăsători.

Adam şi Eva erau ca nişte copii în faţa lui Dumnezeu. Din iubirea pentru ei, Dumnezeu a creat raiul, o grădină fantastic de frumoasă, pe care li l-au dat în stăpânire. Cât de fericiţi erau Adam şi Eva în rai!

Dar Adam şi Eva au făcut ceva foarte urât şi rău. Au uitat foarte repede de binefăcătorul şi părintele lor. Când a apărut diavolul, în formă de şarpe, şi-au trădat Părintele şi au început să-l asculte pe duşmanul lui Dumnezeu. Diavolul, care ura fericirea lui Adam şi a Evei, şi-a propus să distrugă, prin sfaturi, ca să nu se mai supună lui Dumnezeu. Au ascultat şi au greşit.

Când Dumnezeu apare, Adam încearcă să se ascundă. Aşa fac şi copiii când ştiu că au făcut ceva îngrozitor de rău. Dar Dumnezeu îl strigă: "Adame, unde eşti?" Din ascunzătoare apar Adam şi Eva. Ştiau că au făcut rău. În loc să spună: "Doamne, am greşit!", Adam îl acuză pe Dumnezeu, ca autor al greşelii, pentrucă i-a dat-o pe Eva. Nici Eva nu zice: "Doamne, iartă-mă!", ci dă vina pe şarpe. Amândoi încearcă să mintă pe Dumnezeu şi să-l facă vinovat de ceea ce s'a întâmplat.

Cum nici unul dintre ei nu a zis că îi pare rău că a ascultat de diavol, Dumnezeu le-a redus favoarea de a trăi în rai şi i-a dat afară din grădina raiului. Îl durea şi pe Dumnezeu prosteasca lor îndărătnicire, dar în mila Lui, le-a promis un mântuitor ca să-i reîntoarcă în rai.

Proorocii Vechiului Testament au profeţit locul şi timpul, unde şi când se va naşte Hristos.

Şi iată, noaptea de Crăciun. Sfântul Iosif şi cu Maica Domnului merg spre Betleem să se înscrie, după porunca dată de Împăratul Romei. Drumul e greu. Când Iosif şi Maria ajung în Betleem, era târziu. Toate hanurile şi hotelurile erau ocupate. Iosif bate la toate porţile, pentru o noapte de găzduire. Refuz pretutindeni. Disperat acceptă ultima sugestie că undeva este o peşteră pentru animale.

Ajunşi acolo, peste noapte s'a născut Iisus Hristos. Şi îngerii din ceruri, în miriade de coruri, cântau: "Slavă întru cele de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăînvoire."

Părintele MITREL

COLIND DE CRĂCIUN

Lui Horaţiu

Înspre noaptea de Ajun
Am să-l rog pe Moş Crăciun
S-ţi aducă ţie'n dar
Dragostea-mi făr'de hotar,
Şi să-ţi dea şi-un pui de brad.
Din luceferi care cad
Să-ţi atârne pe crenguţe
Mii şi mii de luminiţe,
Să lipsească-o lumânare
Pe oişte, la Carul Mare
Când pleca-vei în colindă
Stelele să ţi-o aprindă
Şi pe scama unui nor
Să te legene uşor
Îngeri din copilărie
Ce aproape or să-ţi vie,
Cu cădelniţi de tămâie
Somnul blând să ţi-l mângâie.
Heruvimi cu-aripi de nea
Către zori te vor căta
Şi te-or duce lin în zbor
La poarta genunilor
Să priveşti cum pe pământ
S'a născut pruncul cel sfânt.

Livia RICONTE

DE CRĂCIUN

Azi, în ziua de Crăciun
Dumnezeul nostru bun
L-a trimis pe fiul său
să ne mântuie de rău.

Lângă pruncul mic, Iisus,
îngeri coborau de sus
şi păstorii se'nchinau,
magii daruri aduceau,

Azi, în ziua de Crăciun
noi, cu sufletul mai bun
Domnului îi mulţumim
Sănătate vă dorim!

Florica BAŢU

PAGINA "CUVÂNTUL COPIILOR" ESTE REDACTATĂ
DE FLORICA BAŢU
126 MADISON AVE. S., KITCHENER, ONTARIO, N2G 3M6

CĂRŢI ŞI ZIARE DIN ROMÂNIA

LA DVS. ACASĂ, PRIN ARTIMMEX

Cotidianul Evenimentul Zilei – care in 3 luni dela infiintare a ajuns din urma ziare de mare tiraj, amuzantul saptamanal Academia Catavencu, seriosul magazin de informare Expres Magazin si Romania Libera, precum si cartile de mai jos sint la dispozitia dvs. la comanda. Completati formularul de mai jos pentru a comanda. Perioada de asteptare pana la livrarea cartilor sau inceperea abonamentului va dura intre una si patru saptamani. Alte carti si ziare se vor adauga curand.

Exprimati-va optiunile marcind cu "X" in casuta corespunzatoare comenzii dorite si completati valorile in $ in ultima coloana din dreapta. Romania libera si Evenimentul zilei vin in seturi de 6 sau cate un singur ziar pe saptamana (de miercuri sau joi). Daca CUMPARATI UN SET DE SASE (PRIMUL), puteti comanda seturi/ziare ADITIONALE la pretul redus indicat in coloana "Aditional".

ZIARE / SAPTAMANALE:	Bucati in set	PRET ABONAMENT PE 4 SAPTAMANI		PRET ABONAMENT PE 13 SAPTAMANI		VALOARE $
		Primul	Aditional	Primul	Aditional	
1. Romania Libera	Sase	$28.99 ☐	$22.99 ☐	$84.99 ☐	$76.49 ☐	
2. Evenimentul Zilei	Sase	$28.99 ☐	$22.99 ☐	$84.99 ☐	$76.49 ☐	
3. Romania Libera	Unu	$10.99 ☐	$8.99 ☐	$29.99 ☐	$24.99 ☐	
4. Evenimentul Zilei	Unu	$10.99 ☐	$8.99 ☐	$29.99 ☐	$24.99 ☐	
5. Expres Magazin	Unu	$11.99 ☐	$9.99 ☐	$34.99 ☐	$27.99 ☐	
6. Academia Catavencu	Unu	$5.99 ☐	$4.99 ☐	$18.99 ☐	$15.99 ☐	
				SUBTOTAL ZIARE/SAPTAMANALE:		

CARTI:	AUTOR	TITLU	EDITURA	PRET	$
1.	G.Modorcea –	Baletil de bani gata (al nomenclaturii)	ALCRIS	$11.99 ☐	
2.	Maresal I. Antonescu –	EPISTOLARUL INFERNULUI	ALBATROS	$11.99 ☐	
3.	Nicolae Iorga –	Politica Externa a Regelui Carol I	VIITORUL	$11.99 ☐	
4.	Sanda Marin –	CARTE DE BUCATE	ORIZONT	$9.99 ☐	
5.	Rene Miller –	RASPUTIN SI FEMEILE	ORIZONT	$9.99 ☐	
6.	Daphne de Maurier –	REBECA	ORIZONT	$9.99 ☐	
			SUBTOTAL CARTI:		

Adunati subtotalurile de la ziare, saptamanale si carti – TOTAL COMANDA: $

Preturile includ livrarea si GST-PST. Citeva din punctele permanente de vinzare in Toronto la magazinele de colt: 105 Parkway Forest Dr., 740 Sheppard Av.E, 747 Don Mills Rd., 441 Rogers Rd. si Duminicile, la Biserica, 247 Rosethorn Ave.

PENTRU COMENZI COMPLETATI SI TRIMETETI ACEST FORMULAR DE COMANDA CU ADRESA DVS.:

Name: Mr. ☐ *Mrs.* ☐ *Miss* ☐ *Ms.* ☐

Street # Street Apt.# City Province Code

DACA DORITI SA COMANDATI CARTI APARUTE RECENT SAU ZIARE CE NU SINT PE LISTA SAU DORITI INFORMATII SUPLIMENTARE, VA RUGAM SA VA ADRESATI LA:

ARTIMMEX

Importers of exotic art, publications and giftware

3555 Don Mills Road, Unit 6–530
Willowdale, Ontario M2H 3N3

Tel. 416–493 4096
FAX:416–496 9190

UN CRĂCIUN DE NEUITAT

Urmare din pag.17

aprind o lumânare, dar nu puteam să las copilul singur, acasă. Avea bube pe faţă, pe trup, pe mâini, pe picioare, bube în cap, bube în gură - şi unde nu avea? L-am luat în braţe, l-am pupat, l-am doftoricit. Şi la un moment dat am avut o bănuială că situaţia, întrucâtva, îi convine: niciodată nu il dezmierdasem atâta!

A fost, într'adevăr, un Crăciun de neuitat.

Dar dacă un copil cu vărsat de vânt în ziua de Crăciun e de neuitat, cum e Anul Nou cu doi copii buboşi?

Exact când s'a vindecat Christophor, s'au îmbolnăvit Matei şi Gloria. Amândoi deodată, amândoi vărsat de vânt.

1 Ianuarie 1992. La mulţi ani, Flori!

Şi în timp ce toţi oamenii de pe meridianul nostru se pregăteau pentru chef, eu întindeam cu răbdare alifie pe bubele copiilor, sperând să le mai aline, un pic, mâncărimea.

I-am luat pe genunchii mei, unul pe un genunchi, altul pe celălalt, ca să nu se bată. I-am pupat, i-am mângâiat.

Într'o zi Gloria şi-a numărat bubele. Nu mai reţin cifra exactă, dar ştiu că ajunsese la ceva de ordinul zecilor. S'a oprit din numătoare când bunică-sa, femeie bătrână, care văzuse multe, i-a spus:

- Nu-i bine să numeri bubele, că ies şi mai multe!

Săracu' Matei, ce să zic? Într'o zi, când să-l duc la doctor mi-am dat sema că e imposibil să-i trag pantalonaşii pe el. Îl mânca grozav, dar în fundul gol nu puteam să-l duc. M'am uitat prin casă şi am pus în practică prima idee care mi-a venit: i-am pus pe el o fustă de-a lui Gloria. Lungă-lungă, aproape atingea pământul, dar avea avantajul că fiind în pătrăţele aş fi putut spune că e Scoţian. Nu a fost nevoie. Oamenii, ştiind că avem copii mulţi, nu-şi bat capul să reţină care cine e; dacă aveam cu mine unu cu fustă, probabil e una din fete.

Singurul care a ştiut a fost doctorul, şi el a considerat că am procedat bine, având în vedere circumstanţele atenuante.

Pe 6 Ianuarie eram programată la spitalul din Toronto pentru reactualizarea tratamentului meu.

M'am dus acolo trasă la faţă şi cu cearcăne la ochi şi cadrele medicale m'au privit cu înţelegerea cuvenită după sărbători: credeau că nmai într'un chef o ţinusem!

- Sunt multe cazuri de gripă în oraş, îmi spune o soră, în treacăt.

- Eu am acasă trei copii cu vărsat de vânt, încerc să mă grozăvesc.

- Ceee?

S'a schimbat la faţă, parcă i-aş fi spus că undeva, în sala de aşteptare am ascuns o bombiţă.

Am încercat s'o liniştesc:

- Eu am avut vărsat de vânt când eram mică.

N'a mers.

A chemat câteva persoane îmbrăcate în alb, au vorbit ceva pe şoptite, m'au dus într'o cameră singură cuc şi careva s'a aşezat în dreptul uşii. M'am întrebat dacă au făcut-o din întâmplare, sau ca să fie siguri că nu ies...

După un timp, când o soră a binevoit să intre la mine, am întrebat-o:

- De ce când am spus "vărsat de vânt" toţi s'au speriat?

- Vezi tu, pentru această categorie de populaţie, acest fel de virus e foarte periculos.

Cunoşteam limbajul surorii. Prin "această categorie de populaţie" înţelegea bolnavii de leucemie, iar prin "foarte periculos" vroise să spună mortal...

Mi-a dat o mulţime de explicaţii ştiinţifice din care n'am înţeles nimic şi nici nu am încercat să înţeleg, reţinând doar că, în cazul meu, deşi avusesem o dată vărsat de vânt, contactul cu virusul poate fi pentru mine "foarte periculos".

- Dacă îţi apar bube, dăne imediat telefon să-ţi trimitem medicamente. Dar imediat, să nu aştepţi!

M'au consultat într'un timp record şi m'au expediat, rapid, acasă de teamă să nu răspândesc acest ceva "foarte periculos" în rândul acestei "categorii de populaţie".

Eram, întrucâtva, fericită să mă întorc acasă repede, Gloria mă aştepta să o duc la doctor, o pată roşie îi apăruse pe albul unui ochi - vărsatul ajunsese şi acolo.

Nu m'am mai ferit de bolnavi, era, oricum, prea târziu: îi ţinusem în braţe, îi pupasem, le spălasem bubele.

Îmi vedeam mai departe de treburile zilnice şi, ori de câte ori aveam impresia că mă mănâncă pielea, mă uitam să văd dacă nu e "ceva". Şi pielea mă mânca mai mult ca niciodată. Sau aşa mi se părea mie, de frică...

Când, în sfârşit, a trecut perioada de incubaţie, mi-am făcut o cruce mare:

- Doamne, Îţi mulţumesc că m'ai scăpat şi de data asta!

Am avut noroc: eu nu am făcut vărsat de vânt. Soţul meu a făcut.

Florica BAŢU-ICHIM

(Fragment din volumul "La porţile disperării, începutul speranţei", în curs de apariţie în România).

RĂVAŞE DE PLĂCINTĂ CU DULCEAŢĂ DE CIREŞI AMARE

de ARGUS

ILIESCU ATACĂ EXILUL

Ne-atacă Iliescu: "Âia
ce n'au mâncat salam de soia";
că el, cuprins de-o râvnă-adâncă
nici azi nu ştie ce mănâncă.

LUI NICOLAE MANOLESCU

Liberalii-i vin de hac
şi-au făcut spărturi în PAC.
Aşa-i omul cu noroace,
n'are PAC, dar are PACE

PARADOX

S'a întors maşina lumii
şi nu înţeleg nimică.
Petre Roman poartă Cruce
Iliescu...cipilică...

ÎN ŢARĂ A AVUT LOC CONCURSUL "PE DUNĂRE DE-AR CURGE VIN"

Pe Dunăre de-ar curge vin
ar transfera-o'n Cişmigiu,
privatizată pe deplin,
cu Iliescu...barcagiu...

Pe Dunăre de-ar curge vin,
PDSR original
ar construi un nou canal
s'o ducă până la Kremlin

şi-acolo Iliescu'n lotcă
zâmbind frumos către Elţin,
i-ar spune: -Draghii gaspadin
iertaţi-ne, dar n'avem ... vodcă...

RUSIA ŞI ULTIMELE EVENIMENTE

Iliescu s'a trezit
cu faţa spre Răsărit
şi nu ştiu ce-o fi văzut,
că la mijloc...era ud...

PLO ŞI ISRAELUL

Arafat şi cu Rabin
şi-au strâns mâinile, puţin,
nu de drag, dar n'au ce face
Nevoia, le cere... pace ...

ROMÂNIA ŞI SECURITATEA EUROPEANĂ

Petre PREDESCU

Trecutul istoric şi prezentul arată -cu mici excepţii- că dreptatea, sinceritatea şi suferinţele popoarelor mici în revendicările lor, aflate în minoritate de "forţă" nu sunt luate în considerare de abuzul interesat al celor stăpâne pe putere.

Până şi în cărţile de şcoală primară lupul care a mâncat oaia motivează că aceasta i-a turburat apa; şi, treacă-meargă dacă ar fi mâncat o hienă sau un cameleon...

Tot istoria arată că morţii tac de-a pururi, cei ce suferă şi se plâng de nedreptate se sting pe rând, -le droit du plus fort est toujour le meilleur- şi atunci popoarele care au **elite** scăpate dela moarte au obligaţia morală şi de conservatorism uman de a demasca lumii, neadevărul.

Anii 1991-1992 au marcat căderea oficială a comunismului în Rusia şi o anumită desprindere economică în sectorul capitalist; USA depărtându-se ca putere "unicat" pe glob, postură în care a promovat escaladarea capitalistă prin nucleul propriu -zona- USA, Canada, Mexic.

Europa cu nucleul Maastricht -în faşe- încearcă a se organiza continental unitar, pentru interesele sale economice; iar securitatea o menţine în pactul Nord-Atlantic şi tatonează extinderea lui pe soluţii neconcludente încă!

Efortul condus de Germania-Franţa întâmpină dificultăţi legate de sacrificarea pluri-facto dela economic la mentalitatea politică a popoarelor continentului, derutate de stadiul de sfârşit al ideologiilor care au stat la baza organizării lor statale, altora de prăbuşirea totalitarismului rus refugiat în conduceri neo-comuniste.

Concomitent, continuă să opereze influenţa Rusiei axată pe o armată intactă cu trupe în ţările semi-eliberatoare, KGB-ul este în plină activitate pe cameleonismul de a rămâne putere imperialistă cu schimbare formală democratică.

Exprimarea diplomaţiei ruse şi ungare cu privire la constituirea Comunităţii Europene se face cu propuneri care strecoară porţile de eludare prevederilor dela baza structurii comunitare, pro-cauza şi peste jaloanele internaţionale acceptabile partenerilor de convieţuire paşnică.

În conjunctura succint expusă fiinţează dela început o nuanţă de escaladare a intereselor pentru "sine" deloc facilitară spiritului comunitar european; ceea ce obligă la durată, constituirea sa.

România, prinsă în focarul politico-economic europen se zbate fără busolă, adică în haos politic şi economic dela cei ce o guvernează până la inclusiv neputincioasa Opoziţie căutătoare în rămăşiţele desuetate ale trecutului. O notă aparte de revigorare stă în supravieţuirea puşcăriaşilor şi exilaţii în afara graniţelor ţării, purtători unei corectitudini statornicită suferinţelor şi unei experienţe dobândite din trăirea reală a societăţii ajunsă la capătul sărăciei, exploatării şi jafului.

Ei duc un steag propriu conştiinţei naţionale valabil conlucrării la reorganizarea pe "ordine" în România şi Europa. Este vorba de sarcina păstrătoare gândirii **elitei** intelectuale române dintre cele două războaie mondiale: Nae Ionescu, Blaga, M.Eliade, D-tru Stăniloaie, Petre Ţuţea, Noica, N.Crainic, etc., fundamentată pe religia creştin-ortodoxă şi destinată formării de **caractere** pentru cadrele de guvernare, în viziunea şi munca lui Corneliu Codreanu însuşită de marele om politic Iuliu Maniu.

Evoluţiei acestor organizatori i s'a pus stavilă o dictatură instaurată în anul 1938 de Carol II pripăşit rege al României, după ce fusese îndepărtat de tânăr din ţară, în Franţa.

Destinul ţării abandonat "forţei marilor puteri timp de 55 de ani cunoaşte o cale străină de făgaşul -orizont marcat poporului de **elitele** sale. Conjunctura experimentală a acestor forţe a acţionat premergător şi postum celui de-al Doilea Război Mondial, obligând devierea conceptului creştin-ortodox aflat la baza gânditorilor de bine pentru soarta României. Eroarea a erodat şi erodează nu numai destinul României ci al întregului continent european.

Măsura regăsirii de destin Europei nu poate fi decât o revenire la punctul unde i s'a curmat fireasca aşezare de după Primul Război Mondial atât sub aspectul graniţelor teritoriale cât şi al democraţiei abolite sub duritatea marxistă. La Comunităţile Europene, la ONU şi în toate şedinţele de constituire comunitar-internaţionale, trebue spus şi repetat adevărul: că România a luptat -singura ţară- în conflagraţia celui de-al Doilea Război Mondial cu arme şi jertfe umane imense împotriva structurilor imperialiste-diavoleşti, hitlerism-comunism.

Din punct de vedere doctrinar, autorul acestui articol preconizează un făgaş organizatoric înnoitor care ţine seama de specificul demografiei explozive, intelectualizarea maselor umane şi necesitatea asigurării locului de muncă tuturor; printr'o democraţie socială europeană, care să conserve naţia, selecţia şi cointeresarea, privatizarea, toleranţa, omenia credinţei şi stârpirea abuzului politico-economic.

Restabilirea democraţiei în România va fi edificată de momentul în care Românii forţaţi exilului şi rămaşi în viaţă vor găsi siguranţa revenirii în patrie, cu libertatea rostirii cuvântului frustrat de adevăr, atâta amar de vreme. Propaganda minciunii, denigrării, abuzul temător de control, cad în faţa cuvântului demonstrat prin fapte corect prezentate în dezbatere publică.

România pentru sine şi nu numai -a dovedit- un mod de gândire şi manifestare creştin-ortodoxă, sângerează cauzei europene prin poziţia sa geografică de două mii de ani, stavilă imperialismului euro-asiatic şi reprezintă un **punct cheie** şi **cumpănă** de echilibru plănuitei Europe comunitare. Fără aşezarea României în ordinea firească existenţei sale prin **elite** proprii, construcţia organizatorică europeană rămâne experiment sortit caduc, cu un viitor previzibil spre forme nihilist-anarhice.

ÎNDOIELI ŞI CEAŢĂ

Alexandru NEMOIANU

Viaţa României este bântuită de îndoieli şi acoperită de ceaţa lipsei de speranţă. Lucrurile sunt cum nu ar trebui să fie şi oamenii bâjbâie îndureraţi în căutarea unor certitudini.

Din păcate, această stare rea este rezultatul combinat a două situaţii nefericiete.

In primul rând grupul care în România controlează puterea, administraţia Iliescu-Văcăroiu (alt nume predestinat!), atinge noi şi noi performanţe de cinism şi nerusinare.

Pentru o vreme am crezut că grupul ce a luat puterea după revolta naţională anticomunistă din Decembrie 1989 ar fi fost compus mai ales din fripturişti şi că acel grup va dispare în relativ scurtă vreme. Adevărul este că ne-am înşelat.

Grupul care s'a instalat la putere în România în Decembrie 1989 s'a dovedit a fi puternic, unit în intenţii rele şi având la dispoziţie multiple mijloace de manevră.

Echipa condusă de Ion Iliescu a avut dela bun început un plan de lungă durată şi opţiuni tactice, stratageme de derutare, alternative coordonate şi bine puse la punct.

Din perspectiva istorică cea mai remarcabilă performanţă a acelui grup, de altcum unică până acuma în istoria Estului European, a fost aceea de asumare a unei identităţi. Această acţiune a fost cea mai îndrăzneaţă şi cea mai riscantă acţiune a acelui grup şi de succesul ei a depins desfăşurarea ulterioară a planului diabolic pregătit, de bună seamă, din vreme.

La patru ani după revolta naţională anticomunistă rămâne încă de necrezut cum a fost cu putinţă ca un grup de activişti de partid cu vechi state de plată şi care nici un moment nu s'au lepădat de trecutul lor murdar, să poată să se prezinte ca "autor" al revoltei anticomuniste. Dar încă mai dureros rămâne faptul că o bună parte a populaţiei României a acceptat această impostură şi s'a întors cu violenţă împotriva celor care căutau şi caută să îndrepte lucrurile în România. Farsa "convertirii" lui Ion Iliescu şi a ortacilor lui la sentimente mai bune este grotească dar faptul că ea a fost crezută are consecinţe tragice.

Al doilea aspect decurge din prezentarea anterioară şi el priveste o anume lene de a gândi şi un refuz de a face opţiuni necesare, dar dificile.

Pentru Români ca şi pentru restul locuitorilor din Răsăritul Europei se pune problema trecerii dela oroarea comunistă la un sistem de viaţă bazat pe valori reale şi sub lege. Desigur aceasta este o afirmaţie de maximă generalitate. Se poate spune că toate grupările politice din România sunt de acord cu acest lucru, chiar şi Ion Iliescu şi ortacii lui.

Dar din păcate între vorbe şi fapte este o mare diferenţă şi această diferenţă trebue rezolvată în România dacă o situaţie mai bună este realmente dorită.

În România comunismul a fost un cancer care a mâncat trupuri şi suflete. În România comuniştii, parcă mai vârtos decât în alte părţi, nu s'au mulţumit să jefuiască şi să chinuie ei au căutat să înjosească şi să compromită. Ei au căutat să sileasca pe toţi Românii să fie părtaşi la măcar una din relele ce le-au inventat în dorinţa de a-i pune pe toţi sub semnul întunericului. Planul era cu adevărat diabolic, căci complicitatea la rău şterge diferenţa dintre victimă şi călău sau o plasează doar sub specia cantitativului.

Ca descendenţi direcţi, fizic şi moral, din comunism, actualii guvernanţi ai României folosesc acest raţionament şi susţin că în România căderea lui Ceauşescu a pus capăt comunismului. Înarmaţi cu asemenea "teorie" toţi nelegiuiţii, dela cadriştii la torţionarii securişti, au ieşit la iveală şi în mod cinic şi agresiv lovesc în dreapta şi în stânga şi se pun cu temei în fruntea bucatelor.

Neruşinarea este evidentă şi insulta e groasă!

În România oamenii sunt cuprinşi de disperare văzând că cei ce au comis crime sunt oamenii zilei, apăraţi de "scutierii" lui Ion Iliescu şi promovaţi tot mai sus.

Dar faptul că grupul Iliescu şi-a dat arama pe faţă nu este de ajuns, a venit vremea acţiunii şi a bilanţului.

Românii, în grup şi individual, trebue să facă o opţiune clară. Ei trebue să aleagă între a tolera un regim de restauraţie comunistă şi între a lucra hotărât şi uniţi pentru înlăturarea lui.

După ce această opţiune va fi făcută, îndoielile se vor schimba în certitudini iar ceaţa de speranţă se va risipi facând loc unui cer senin.

MICA PUBLICITATE

CĂSĂTORII

*** Cetăţen american de origine română, cu situaţie bună, vârstă 28 ani, 1,90 înălţime, 85 kg, şaten cu ochi căprui. Doresc o relaţie serioasă, eventual căsătorie cu persoană plăcută, foarte serioasă, peste 1,65 înălţime, vârsta până la 30 de ani. Aştept răspuns însoţit de o fotografie recentă la adresa: P.O.Box 636641, Margate, Florida, USA 33063.**

*** Cetăţean Român stabilit provizoriu în Germania, vârsta 26 ani, de meserie croitor, suplu,sportiv, înălţime 1,72, prezentabil, vesel, sincer, credincios; caut tânără serioasă şi sinceră cu cetăţenie canadiană sau americană în vederea căsătoriei. Răspunsuri la adresa: Rudolph Beniamin, 90429 Au Strasse 98, Nürnlerg, Germania.**

*** Român, creştin în vârstă de 35 ani, 1,80 înălţime, cetăţean al statului Israel, doresc cunoştinţă în vederea unei prietenii serioase sau căsătorii bazate pe afecţiune şi respect reciproc. Răspunsul însoţit de fotografie la adresa: Dragosh Porumbescu, Str. Rashi 49-B 4, Tel Aviv, 63265, Israel.**

*** Doamnă prezentabilă, 31 de ani, 1,62 m, 50 kg, educată, de condiţie socială bună, fără obligaţii, gospodină, cu studii în domeniul contabilitate, doresc cunoştiinţă în vederea căsătoriei. Răspunsuri la adresa: David Cornelia, Str. Segarcea, Nr. 5,Bl A 13, Sc II, Et. III, Ap 27, Sect. 6, Bucureşti, România. Tel 726 04 50.**

*** Eugen, cetăţean Român-Canadian, înalt, prezentabil, sincer, foarte corect, caut o parteneră de viaţă, Românca, sufletistă, simplă, nefumătoare, nematerialistă, bună gospodină, brunetă, fără obligaţii, între 41-46 ani. Răspunsuri numai cu fotografie recentă. Eugen P, 634 Cambridge St, Winnipeg, Man., Canada, R3M 3G9.**

SERVICII

*** Pensionară, 56 ani, în putere, asistentă medicală, fără obligaţii, cu experienţă în ţară şi străinătate (referinţe), doresc să îngrijesc bolnavi, bătrâni sau house-sitter. Răspuns la: Crăciun Aurora, Bd. Griviţei 69, Bl.49, Sc.B, Ap. 28, Braşov 2200, România.**

Petreceţi o seară la
RESTAURANTUL ROMÂNESC
DIN KITCHENER
Casablanca
Restaurant şi bar
3101 Kingsway Dr., Kitchener, Ont.
Tel. (519) 748-1872

DENTAL OFFICE
Dr. AXENTE BUCSA & Anna Jarecka
absolvent CHICAGO UNIVERSITY
absolvent LONDON UNIVERSITY
VISA
• acceptăm urgenţe
• noi pacienţi bine veniţi
• consultaţie gratuită
• Sâmbăta tratamente
• vorbim românește şi englezește
Tel. (905) 318-6336
920 UPPER WENTWORTH ST.,
HAMILTON
(across from LIMERIDGE MALL)

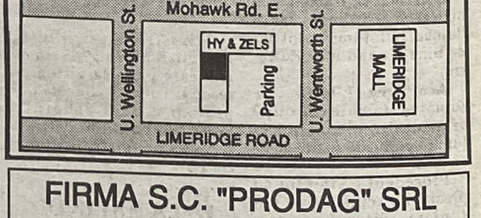

FIRMA S.C. "PRODAG" SRL
cu sediul în
România, Str. Progresului nr.8, Braşov
prin administratorii acesteia, D-nii Tatu Mihai şi Ganea Iorgu, vă oferă o proprietate pe o suprafaţă de 6 ha teren, amenajat cu grajduri şi anexe, în vederea creşterii şi îngrăşării a 5.000 capete bovine. Dorim colaborarea cu investitori americani şi canadieni, în vederea modernizării ca şi a prelucrării laptelui şi cărnii şi pentru construirea unei fabrici de bere.
Relaţii: Tel. (401) 766-3343 - SUA şi
Tel. (092) 16.53.00 sau
Fax (092) 15.13.44 - România

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

"CARITAS" S'A UMFLAT PÂNĂ A CRĂPAT

Dar "Caritas" nu s'a umflat cu aer ca broasca ce dorea să fie mare cât un bou, ci s'a umflat cu $$$, să fie bogată cât un tov.

Sistemul folosit, "piramida", nu-i nou, s'a încercat acum vreo 70 de ani, dar guvernul a stopat-o în fașă (Notă: în loc de bani se ofereau ceasuri, pantofi etc.).

S'au colectat între $1-3 bilioane, iar azi 1.500.000 de cetățeni își așteaptă recompensa banilor investiți (exemplu: pentru 1000 lei câpătați după 4 luni 8.000 lei). S'a descoperit că primii înfruptați din smântână au fost măreţiile din Guvern, din Parlament etc., iar unii nici n'au așteptat patru luni...

Falimentul piramidei mutilează prestigiul țării. Cine va acorda cu ușurință împrumut unui guvern care n'a oprit o megafraudă? Oamenii și-au retras economiile, s'au împrumutat, și-au ipotecat casele, ca până la urmă să rămână îmbrăcați ca Adam și Eva. Un suporter al inițiatorului - Ioan Stoica - e dl. Gheorghe Funar, primarul Clujului, care i-a pus la dispoziție stadionul pentru găzduirea victimelor care așteptau și o zi ca să fie jupuite.

La întrebarea de unde provin banii, dezinformarea își desfăcea marfa: Guvernul tipărește în secret banii ca să ajute poporul și în același timp să nu accelereze inflația, ori "Caritas" e spălătoria de bani a mafioților, a traficanților de stupefiante etc., zvonurile întăreau convingerea că izvorul nu mai seacă.

Ziarele au prevăzut falimentul, SRI a informat guvernul, dar mutenia Cotrocenilor a întărit zvonurile optimiste.

Despuierea cetățenilor ne duce cu gândul la "Epoca Fanarioților", dar fanarioții erau de alt neam.

Întrebat acum trei luni de sursa banilor, Dl. Ioan Stoica a spus că planul de a îmbogăți lumea îl va lua cu el în mormânt.

Sunt bănuieli că Dl. Stoica va lua cu el, dar nu în mormânt ci în Elveția - are pașaport și viză aprobată - o valiză cu vreo $40 milioane, avere ce-a acumulat-o investindu-și la "Caritas"!

Acum guvernul încearcă tot felul de paraşute ca să încetineze revolta celor jefuiți sub nepăsarea Parchetului, Parlamentului, Guvernului și C(otr)oceanului.

MARŞUL DISPERĂRII

Pe data de 18 Noembrie, Joi, agenția Reuter, anuță că la București a avut loc una dintre cele mai mari demonstrații de protest muncitorești antiguvernamentale dela revoluția din 1989. Organizat de Confederația Națională a Sindicatelor Libere Frăția și cartelul Alfa, peste 50.000 de muncitori au demonstrat pe străzile Bucureștiului, ca urmare a eșuării negocierilor cu guvernul Văcăroiu, în ceea ce privește nivelul salariului minim și al indexării salariilor datorită creșterii exagerate a prețurilor. S'au strigat lozinci ca:"Jos Văcăroiu", "Jos guvernul comunist" .

•••

AFACERILE ŞOMAJULUI

E normal să trăiești mai bine când ai de lucru, dar în România unii trăiesc tot așa de bine și când n'au de lucru.

Acordarea ajutorului de șomaj se calculează după salariul din ultimele trei luni (o perioadă foarte scurtă, n.r).

Procedeul e simplu: cu prealabile aranjamente pecuniare, viitorul șomer e angajat cu un megasalariu, dar după trei luni i se desface contractul de muncă, omul e declarat "șomer" și primește remunerație în acord cu media salariului pe ultimele trei luni.

Mulți s'au "șomejat"și primesc peste 100.000 de lei lunar (cifra record e de 183.704 lei) și asta la o leafă medie de 40-45.000 de lei).

Ministerul Muncii și Protecției Sociale au înaintat Parlamentului un nou proiect de lege.

•••

SOMALIA ŞI 5,5 MILIARDE LEI

România a cerut dela Națiunile Unite suma de 5,5 miliarde lei, suma reprezentând cheltuielile pentru instalarea și funcționarea unui spital militar de campanie instalat în Mogadishu, Somalia. Spitalul e lângă aeroport, are 40 de paturi și 236 de specialiști.

•••

NU CA'N BOSNIA!

În orașul Medgidia, județul Constanța, s'a redeschis Liceul teologic musulman. Un fapt apreciat de minoritatea turco-tătară din Dobrogea. Subliniem că acest drept al minorităților a fost acordat din voia bună și blândețea Românului.

•••

PE HÂRTIE TOTUL E "MIŞTO"

Ministrul Agriculturii, Dl. Iulian Mincu: "Avem de mâncare până la viitoarea recoltă. Tot ce trebue să importăm e doar zahărul". Promisiunea abundenței se bazează pe "statisticile oficiale".

•••

DELA RABINUL ŞEF CITIRE!

Dl. Dr. Moses Rozen, rabin șef, într'un interviu acordat revistei "Expres Magazin" și inserat sub titlul "Alți actori, aceeași piesă" (Eminescu) afirmă că "Românii nu sunt antisemiți". Ne pare bine că în sfârșit Dl. M. R. a văzut după atâta amar de ani adevărul. În același articol rabinul șef mai adaugă, că "Poporul român nu mai acceptă restaurația".

•••

ÎN LUPTĂ CU DEZINFORMAREA

Se tipărește, se citește și ți se oferă cot la cot "Mein Kampf", "Manifestul", poeziile lui Radu Gyr sau cele două istorii ale Mișcării Legionare.

Autorii preferați de tineri și intelectuali sunt Petre Țuțea, Constantin Noica, Nicolae Steinhardt, (Monahul dela Rahia) și Mircea Eliade.

•••

MONARHIŞTII MANIFESTEAZĂ

Cu ocazia celor 72 de ani dela nașterea regelui Mihai, a avut loc în capitală un marș organizat de Partidul Național regalist. S'a traversat capitala cu pancarde, fotografii, apoi regaliștii s'au strâns în Aula Facultății de Drept, unde s'au ținut discursuri și s'a cântat "Trăiască Regele". Poliția a privit dar n'a intervenit.

•••

DINCĂ ŞTIE DAR NU SPUNE

Ion Dincă, fost mare demnitar comunist, azi anchetat de Comisia Parlamentară, încearcă să dezlege nodul Revoluției. El și-a recunoscut vina, dar nu și pedeapsa. După audierea în plenul Comisiei, Dincă a promis că va prezenta, într'un cerc restrâns, stenograma din 6 Decembrie 1989, a convorbirii dintre Ceaușescu și Gorbaciov.

•••

NUMAI DOLARI SAU MĂRCI

În coloanele "Mica publicitate" unde se oferă spre vânzare case, automobile etc., prețul cerut nu e în lei, ci în dolari sau mărci germane. Inflația merge cam cu 15% lunar.

•••

Desen de Nicolae LENGHER

"GALLUP" ÎN LOC DE CENZURĂ

Sub celălalt regim comunist, obligația de a lăuda șeful cădea în sarcina massmediei, dar Dl. Iliescu e original: și-a înființat o agenție de sondare a opiniei publice, dându-i numele de Gallup, la fel ca binecunoscuta agenție din Vest.

Azi, în loc de laude, se publică statistici: Dl. Iliescu e iubit 80%, e admirat de 85% și e zâmbăreț 100%.

•••

CE NE SPUN VIZITATORII

E criză de lapte, dar se găsește praf de lapte... Orașele sunt luminate, murdare și noaptea e periculos să mergi pe stradă... Din ce în ce mai mulți țărani vin la oraș ca să-și vândă produsele... Nu găsești suc de mere sau coniac românesc, dar în schimb ai Pepsi, Coca Cola și Fanta... Producția de petrol e cam jumătate din ce-a fost înainte de război... La schimbul oficial, o călătorie cu trenul București-Timișoara (cca. 450 mile) costă $5... La hotel, avion și la stațiuni se cere carnet de identitate, pentru o odaie la Continental, Timișoara, băștinașul plătește $8 și vizitatorul $45... Sunt atâtea partide ce se identifică prin inițiale încât lumea-i confuză... Ce găsești pe piață azi nu găsești mâine și viceversa... Datorită Turcilor care au monopolizat brutăriile, pâinea e foarte gustoasă... Taxiurile nu mai sunt o problemă, dai telefon și te iau dela ușă... O duc prost noii absolvenți și bătrânii, tinerii au totuși 3 speranțe: să plece, să plece și iar să plece... Cei care o duc foarte bine sunt securiștii din Secția economică... Nu e criză de bani falși, găsești lei și dolari... Războiul din Iugoslavia a dirijat traficul stupefiantelor prin România... Extremele de dreapta și stânga s'au strâns în jurul publicației "Vatra Românească"... "95 la sută din membrii actualei conduceri a țării sunt foști membri ai partidului comunist" a declarat Dl. Constantin Ticu Dumitrescu, senator PNŢ-CD... Securitatea a publicat lista informatorilor, iar de pe listă, curios, lipsesc actualii conducători...

•••

CINE-I MAI MINCINOS?

La concurs, avem doi candidați:

Pe Dl. PREŞEDINTE care, într'un interviu acordat ziarului "Washington Post", a spus că'n România agricultura este complet privatizată, dar în același timp statisticile oficiale spun că până acum s'au înmânat doar 11% titluri de proprie-tar.

Dl. Iliescu, Președintele României: Adevăr 11%, Minciună 89%.

Pe DIRECTORUL SERVICIULUI DE INFORMAȚII (SRI), care a promis că manuscrisele confiscate în trecut de Securitate vor fi înapoiate autorilor, prin intermediul Muzeului Literaturii Române, dar instituția luată cu asalt de scriitori și ziariști, a silit pe directorul ei, Dl. Alexandru Condeescu, să convoace o conferință de presă, unde a declarat că nu a primit nici un fel de manuscris, totul fiind un bluff al SRI.

Dl. Virgil Măgureanu, directorul SRI: Adevăr 0%, Minciună 100%.

Declarăm învingător pe Dl. Virgil Măgureanu!

•••

CU PLANURILE PE DOS

În loc să se cumpere mașini moderne pentru a mări producția de cărbuni, guvernul importă cărbuni.

•••

Prețuri: un aspirator 200.000 lei, un aragaz 180.000 lei, un fier de călcat 110.000 lei, un pat de lemn pentru noii căsătoriți 170.000 de lei, iar dacă adaugi la familie un copil, primești 4.500 lei lunar, costul unei jumătăți de kilogram de salam de Sibiu.

•••

La TIB-93 (Târgul Internațional din București) au participat 614 firme românești și 577 firme din 26 de țări!

•••

Primăria Municipiului București a donat 300 milioane lei pentru renovarea Ateneului Român.

•••

După 15 Ianuarie 1994 bancnotele de 100 lei și monedele de 5 lei, tipărite sub vechiul regim vor fi scoase din circulație.

•••

Dl. Constantin Ene a fost numit reprezentantul României la U.E.O. (Uniunea Europei Occidentale).

•••

Până acum "Caritas" prin sistemul de investiții a făcut circa 200.000 de milionari.

•••

S'au aprobat 10 miliarde lei pentru construcția locuințelor din București și 12 miliarde pentru construcțiile din restul țării.

•••

Incomoda revistă "22" a fost evacuată din locuința pe care o închiriase până'n 1994 pentru a face loc unei organizații care există doar pe hârtie: "Alexandru Cuza".

•••

La Bonn s'a semnat un acord militar între România și Germania.

•••

O reducere de 50% se acordă pensionarilor pentru 6 călătorii anuale cu trenul. Șomerii, pensionarii și membrii familiilor ce se află în întreținerea lor cumpără medicamentele cu 75% reducere.

•••

Cetățenii n'au plătit apa (prea scumpă), primăria n'a plătit furnizorul (termocentrala Halânga) și furnizorul n'a mai furnizat apă caldă. Cetățenii din Turnu Severin sunt de patru luni fără apă caldă.

•••

Salariul minim brut pentru trimestrul al IV-lea a fost fixat la 40.202 lei lunar. (Un pește între 3-4 kg. costă 10.000 lei).

•••

Deși legea autovizualului precizează că nu se acordă licență decât stațiunilor independente s'a aflat că stațiunea de radio "Secolul XXI" aparține liderilor partidului Văcăroiu.

•••

S'au anulat suprataxele vamale de import la whisky, vinuri, parfumuri și alte obiecte de "strictă necesitate".

•••

În primele opt luni ale anului valoarea importurilor a fost de 3.4 miliarde, iar a exporturilor de 2.5 miliarde.

•••

Tulcea: 14 cazuri de holeră și doi morți.

•••

În Septembrie 1993 erau 1948 copii bolnavi de SIDA, 222 în București. Cei mai mulți îi găsim în județul Constanța; în județele din Nord-Vest nu există nici unul.

•••

Colonelul Vasile Troneci, directorul Biroului Național Interpol spune că "Nu ni s'a solicitat niciodată urmărirea lui Alexandru Drăghici".

•••

Radu Bălan, Ion Popescu și Cornel Pacoste, lideri comuniști implicați în omorurile dela Timișoara (Decembrie 1989) vor fi pe curând eliberați. Motivul: bătrâni și bolnavi.

•••

La Topoloveni (Muscel) s'a dezvelit bustul marelui om politic, Ion Mihalache.

•••

"Singurul lucru pe care guvernul îl administrează cu oarecare rezultatele este minciuna". Opinia fostului premier Roman despre actualul premier Văcăroiu.

•••

Din cauza serviciului făcut alene, numărul navelor străine care se aprovizionează în porturile românești a scăzut.

•••

Ca ajutor economic, patru nave au fost închiriate la preț redus pe timp de patru ani Republicii Moldova.

•••

Rata șomajului a crescut dela 9,2% la 9,4% și sunt temeri că va crește la 10%.

•••

În cursul anului 1993 numărul bolnavilor de Trichineloza Spiralis s'a ridicat la 2.700, de 15 ori mai mult ca în trecut.

•••

Ca urmare a acordării Statutului de Națiune Favorizată firma SMTCI-USA a comandat mobilă în valoare de cca. $20 milioane.

•••

S'a încheiat un acord de cooperare militară româno-slovacă.

•••

Fără a se anunța, cu data de 6 Noembrie tarifele CFR-ului au fost majorate cu 30%. E a patra majorare din acest an. Motivul - scumpirea carburanților.

•••

Cunoscuta firmă germană de armament Krup e interesată în a promova turismul. O delegație a vizitat Bucureștiul.

•••

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

COREEA DE NORD DIN NOU ÎN PRIM PLAN

În Iunie 1950, regimul comunist al Coreei de Nord, condus de Kim Ir Sen, a ordonat trupelor sale să invadeze Coreea de Sud. Naţiunile Unite au format pentru prima oară o armată de intervenţie, condusă de Generalul MacArthur şi alcătuită în majoritate din Americani. Aceasta a eliberat capitala Coreei de Sud, Seul, iar forţele ONU au intrat în Coreea de Nord cucerind şi capitala acesteia, Pyongyang. În Octombrie, însă, a început o infuziune masivă de aşa zişi "voluntari chinezi" care au reuşit să împingă forţele ONU către Sud şi să recucerească Seulul, în Ianuarie 1951. Au urmat lupte grele, care au dus la retragerea Chinezilor din Seul. MacArthur a cerut în repetate rânduri atacarea bazelor chineze din China, pentru a opri fluxul de aprovizionare al forţelor comuniste. Preşedintele democrat Truman, însă, l-a demis la 11 Aprilie 1951. Înlocuitorul său, Ridgway, a continuat un război de uzură până la 27 Iulie 1953, când cu toate protestele Coreei de Sud, trupele ONU au fost retrase. Americanii au avut de suferit 157.000 de răniţi şi 35.000 de morţi.

KIM IR SEN

De reamintit că, în acest război au avut loc, pentru prima dată în istorie, lupte aeriene la care au luat parte avioane cu reacţie. Astfel, s'au confruntat avioanele ruseşti Mig, pilotate de Chinezi, cu avioanele americane de tip F.

Coreea de Nord a fost sprijinită atât de China comunistă cât şi de URSS. Ea a rămas şi în prezent singurul bastion comunist de tip stalinist, condus tot de Kim Ir Sen (81 ani). Cultul personalităţii acestuia, ca şi gigantomania construcţiilor l-au influenţat negativ şi pe Nicolae Ceauşescu, încă dela începutul decadei '70.

In ultimele luni, Coreea de Nord a creat din nou o stare de tensiune în politica internaţională, prim refuzul de a permite Agenţiei Internaţionale pentru Energie Atomică, să inspecteze programul ei de energie nucleară. Ea şi-a anunţat şi retragerea din convorbirile pentru tratatul împotriva răspândirii armelor nucleare.

Se crede că regimul comunist al lui Kim Ir Sen are un complex secret de producere a armelor nucleare lângă Yongbyong, la 100 de km Nord de capitala Pyongyang. Nord-coreenii au perfecţionat şi racheta de tip Scud (folosită de Irak), pe care au şi încercat-o acum câteva luni deasupra Mării Japoniei. Noua rachetă, Rondong 1, are capacitatea de a transporta bombe nucleare la câteva sute de kilometri. Preşedintele Coreei de Sud, Kim Young, a declarat că nordicii au suficient material pentru a putea fabrica cel puţin trei bombe atomice, iar Japonezii cred că rachetele Rondong 1 pot să lovească orice punct al arhipelagului lor. Se bănuieşte că acest tip de rachetă a şi fost livrat Iranului.

Odată cu încetarea ajutoarelor din partea patronilor din URSS şi China, situaţia economică a Coreei de Nord s'a agravat mult. Sunt speculaţii că în disperare de cauză, regimul din Pyongyang ar putea încerca o invadare a Coreei de Sud şi chiar atacuri cu rachete asupra Japoniei.

Administraţia americană a declarat că nu trebue să se permită Coreei de Nord să construiască arme nucleare, iar un atac asupra Coreei de Sud (unde sunt 35.000 de militari americani), va fi considerat un atac asupra SUA. Comentatorii mai optimişti cred însă că Nord-coreenii utilizează un şantaj nuclear pentru a obţine unele avantaje. În acest sens, pledează faptul că administraţia Clinton, conform obiceiului, a şi început să facă primii paşi înapoi, anunţând şi aici o nouă strategie de ultimă inspiraţie.

Astfel, deşi Washingtonul mersese la început ferm pe sancţionarea cu un embargou economic, noua strategie caută să convingă regimul lui Kim Ir Sen, cu metode mai conciliante, ca acesta să colaboreze. Se sugerează suspendarea manevrelor anuale comune americano-sud-coreene (o veche doleanţă a comuniştilor), relaţii economice şi chiar primii paşi spre o recunoaştere diplomatică, dacă Coreea de Nord va permite inspecţii asupra bazelor sale nucleare şi va relua convorbirile cu vecina ei din Sud, privind viitorul armelor nucleare din peninsula Coreea.

Trebue remarcat că în cazul prăbuşirii regimului comunist nord-coreean, Coreea de Sud va avea de suportat coşmarul economic al unei unificări. Vor fi necesare multe miliarde de dolari pentru reindustrializare modernă şi hrănirea Nordului care a suferit timp de o jumătate de secol rigorile unui regim economic de tip stalinist. Pentru Japonia, aproape tot atât de periculoase ca şi rachetele, pot deveni eventualele valuri de refugiaţi coreeni, care vor dori să vină în arhipelag.

ÎN BOSNIA A ÎNCEPUT CALVARUL UNEI NOI IERNI

Rigorile unei ierni, mai aspre ca cea din anul trecut, au început să se abată asupra Bosniei. Capitala Sarajevo a continuat să fie bombardată cu unele întreruperi, iar trupele sârbe nu au încetat să întoarcă din drum majoritatea convoaielor cu ajutoare în îmbrăcăminte şi hrană, pentru cei care sunt nevoiţi să trăiască printre ruinele oraşelor şi satelor distruse. Promisiunile de încetare a obstrucţionării convoaielor s'au dovedit doar vorbe goale.

După aproape doi ani de asediu, nimeni în Sarajevo nu mai crede că cineva din lumea occidentală va veni să-i salveze, ca să oprească bombardamentele şi focul ochitorilor, care fac mereu victime printre populaţia civilă, mai ales copii, femei şi bătrâni.

Arkan şi grupul terorist "Tigri"

Speranţa că SUA, NATO sau Comunitatea Europeană vor putea opri pe Sârbi să continue genocidul, a fost înlocuită cu un sentiment amar, generat de ipocrizia Occidentalilor. Mai mult, Comunitatea Europeană a ameninţat că îşi va retrage trupele din forţele de pace, dacă guvernul din Sarajevo nu va face compromisuri.

În această stare de blazare a puterilor vestice, care parcă aşteaptă ca situaţia din Bosnia să se rezolve dela sine, Sârbii şi-au continuat jocul de-a şoarecele şi pisica. Când ameninţările occidentale au luat o turnură serioasă, şi-au oprit acţiunile lor ofensive, pentru a le reîncepe apoi după scurtă vreme. Ei şi-au întărit poziţiile din jurul capitalei cu artilerie şi tancuri şi speră ca Sarajevo să capituleze până la urmă.

Pe data de 19 Decembrie, se vor ţine în Serbia alegeri parlamentare. Preşedintele Milosevici care a căutat mereu să exalteze sentimentul naţional, a încurajat tacit apariţia pe firmamentul politic a unei noi stele ultranaţionaliste. Este vorba de Zelico Raznatovici, supranumit Arkan. El este liderul Partidului Unităţii Sârbe şi programul său naţionalist se bazează pe crearea Serbiei Mari. Considerat un erou popular, un adevărat haiduc, trupele sale paramilitare, "Tigri", au fost implicate în acte de cruzime atât în Croaţia cât şi în Bosnia. El este însă urmărit de Interpol, pentru crime, spargeri de bănci şi evadări în mai multe ţări europene. Se crede că a fost agent al poliţiei secrete a fostei Iugoslavii.

NOUA CONSTITUŢIE ÎNTĂREŞTE PUTERILE LUI ELŢÎN

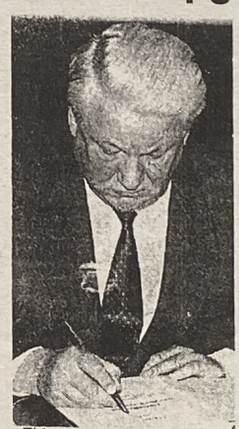

Elţîn semnează Constituţia

După cum s'a anunţat, proiectul noii Constituţii a Rusiei, a apărut la începutul lui Noembrie, urmând să înlocuiască Constituţia elaborată în 1978, sub regimul lui Brejnev, care la rândul ei înlocuise Constituţia lui Stalin concepută în 1936, după o serie de alte constituţii comuniste.

Noua Constituţie rusă are 137 de articole şi se bazează oarecum pe Constituţia franceză, care acordă preşedintelui puteri mai mari. Astfel, acesta va putea numi pe membrii guvernului sau pe cei ai ramurii judiciare. Preşedintele va avea nevoie de aprobarea Dumei (Camera inferioară a Parlamentului) pentru numirea prim-ministrului, dar dacă acesta se va opune de trei ori consecutiv, el poate dizolva forul legislativ. Preşedintele nu are nevoie de aprobarea parlamentului pentru demiterea primului-ministru. Duma va avea însă controlul asupra bugetului.

Noua Constituţie proclamă că Federaţia Rusă este un stat democratic, federativ, cu formă de guvernare republicană. Documentul garantează libertatea religioasă şi a cuvântului, libertatea presei şi cea de adunare, libertatea de strămutare şi cea de călătorie, libertatea de a poseda o proprietate privată şi în mod deosebit de a putea fi proprietar de terenuri agricole (tabu în regimul comunist!)

Pentru alegerile parlamentare din 12 Decembrie, au fost înscrise 13 partide. Partidul pro-Elţîn, blocul Alegerea Rusiei, este condus de economistul reformist Igor Gaidar. Alegătorii vor vota pentru alegerea celor 450 de membri ai Dumei şi în acelaşi timp vor trebui să se exprime prin da sau nu, asupra noului proiect de constituţie.

Boris Elţîn recunoaşte că puterile preşedintelui sunt mari, dar consideră că în situaţia actuală a Rusiei, în care de-abia acum încep să ia naştere partide democratice, pentru a instala ordinea şi a stârpi criminalitatea, acest lucru este necesar.

Ca şi în alte ţări foste comuniste, care încearcă să treacă la un regim de piaţă liberă, situaţia economică a Rusiei continuă să fie încă dezastruoasă, cu inflaţie care se crede că va ajunge la 1200%, până la sfârşitul anului. Salariul mediu este de 80.000 de ruble, iar cel mai ieftin salam costă 3000 de ruble kilogramul, astfel că 37% din populaţie este în stare de pauperitate.

Coadă la pâine, la Moscova

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

ÎN LOC DE BILANŢ

George AUGUSTIN

S'a împlinit un an de când Iliescu a fost reales preşedinte al României şi Clinton a fost ales preşedinte al Statelor Unite. Alăturarea este numai întâmplătoare, realizările fiecăruia dintre ei, curioase.

România a fost primită în acest timp în Consiliul Europei şi a obţinut mult râvnita Clauză a Naţiunii celei mai Favorizate - cu care nu prea ştie ce să facă - iar Statele Unite n'au realizat nimic în favoarea lor, preşedintele având ca prim obiectiv al politicii sale, drepturile homosexualilor în armată. Sfârşitul acestui an este favorabil politicii de diversiune, dezinformare şi de întărire a comunismului neo, cripto sau vechi şi complet nebulos pentru politica americană.

Focarele în acţiune de acum un an n'au fost stinse nici în Bosnia, nici în Somalia, la care s'a mai adăugat şi Haiti. Cuba continuă să rămână stalinist-comunistă, iar opinia publică din Statele Unite nu ştie nici acum, după treizeci de ani, de cine şi de ce a fost ucis preşedintele Kennedy.

Deasupra tuturor semnelor de întrebare apărute permanent şi de pretutindeni în lume, se ridică tot mai înalt spectrul crizei economice. Populaţia planetei s'a mărit, necesităţile de trai au sporit datorită nivelului realizat în ţările occidentale după cel de-al Doilea Război Mondial; migraţiunea fostelor popoare coloniale spre hulitele metropole capitaliste a devenit îngrijorătoare ca şi fluxul spre Occident al marelui număr de nemulţumiţi din fostele ţari de sub cortina de fier.

Utopicele paragrafe din Charta ONU, Acordul dela Helsinki şi alte tratate lipsite de simţul realităţii, care prevedeau dreptul fiecărui cetăţean de a emigra şi a-şi alege ţara unde îi place să trăiască, au început să fie răsluite rând pe rând de ţările europene.

Franţa, inundată de Africanii din ţările Magrebului, Anglia invadată de Asiatici şi Africani şi Germania asaltată de sutele de mii de azilanti, au început să pună zăvoarele la uşi. Numai spre paradisul din Răsărit al ţărilor comuniste cu nume schimbat, nu se îndreaptă nimeni din proletarii din toate ţările.

Aceste seisme sociale au creat - cum era şi normal - noi probleme conducătorilor de popoare.

Presiunea Statelor Unite asupra Franţei, spre exemplu, de a nu mai subvenţiona agricultorii francezi, nu a avut nici un rezultat. Piaţa Comună îşi are propriile ei probleme care nu se armonizează întotdeauna cu politica economică americană.

Prinsă de mai mulţi ani în menghina unei recesiuni care nu vrea să slăbească, economia Statelor Unite caută cu disperare noi pieţe de desfacere şi o extindere pe planuri lărgite. Ideea unei comunităţi economice de tipul celei europene în care să fie cuprinsă întreaga Americă de Nord, a apărut ca o mare deschidere spre viitor.

Concepută de republicani încă de pe timpul Administraţiei Reagan, această idee care prevedea o colaborare economică între Statele Unite, Canada şi Mexic, a fost finalizată în acordul NAFTA(North American Free Trade Agreement).

Destul de tentantă, această idee s'a lovit totuşi dela început de opoziţia atât a unor cercuri de afaceri interesate din ţările respective, cât şi de atitudinea contrarie a unor partide din opoziţie. Astfel, în campania electorală de anul trecut, Partidul Democrat din SUA a criticat acordul şi unul din punctele din programul candidatului democrat la preşedinţie, Clinton, a fost revizuirea acordului. Ajuns la Casa Albă şi confruntat cu realităţile pe care nu le cunoştea fiind în opoziţie, preşedintele Clinton şi-a schimbat optica şi a trebuit să aducă o campanie persuasivă - intrând în conflict cu sindicatele americane - pentru a obţine numărul de voturi necesar ratificării acordului. Drept urmare, sindicatele americane au publicat o listă cu senatori şi congresmeni care au primit bani dela sindicate pentru campania electorală, pentru a le susţine interesele, ameninţându-i că la viitoarele alegeri vor fi împotriva lor.

În Canada situaţia a fost şi mai dramatică. Marele procent obţinut în alegeri de actualul partid de guvernământ a fost determinat şi de faptul că a promis în campania electorală că nu va ratifica acordul NAFTA în condiţiile în care este redactat, dar evenimentele viitoare îl vor obliga să-l accepte aşa cum este, cum s'a întâmplat şi în SUA.

Deşi se pare că Mexicanii ar fi mai avantajaţi de acest acord, există şi în Mexic o opoziţie destul de puternică împotriva lui.

Diferenţa dintre Comunitatea Economică Europeană şi NAFTA este în primul rând de marele decalaj existent în componenţa celor două comuniţăti.

În Europa, Germania, Franţa, Anglia, Italia şi Ţările de Jos erau ţări industrializate, cu un potenţial uman pregătit şi cu mici deosebiri între gradul de tehnicitate dintre ele.

În America, colosul tehnic USA este pe departe superior Canadei şi Mexicului luate la un loc, iar standardul de viaţă este cu mult diferit, în special comparat cu cel din Mexic.

Canada dispune de un imens teritoriu, superior ca suprafaţă pe cap de locuitor, faţă de Statele Unite chiar, cu mari rezerve de materii prime neexploatate şi o populaţie redusă la mari centre urbane.

Mexic suferă de o explozivă rată a natalităţii, cu o uimitoare creştere a populaţiei, care nu mai poate fi înghiţită de slaba dotare a procesului de producţie.

Cu aceste deosebiri dintre ele şi cu încă multe altele, este greu de prevăzut o armonizare a intereselor fiecărei ţări, o liberă circulaţie între ele şi un standard de viaţă echivalent.

Administraţia americană şi-a dat seama de aceste greutăţi şi de faptul că nu-şi poate impune politica ei în Europa şi încearcă o nouă formulă economică.

În luna Noembrie a acestui an, a avut loc la Seattle, statul Washington, o întâlnire la nivel înalt între reprezentanţii Statelor Unite şi ai ţărilor din Asia şi Australia, pentru lansarea unui nou acord economic A.P.A. (Asia-Pacific-America).

Nimic spectacular nu s'a putut realiza, reliefându-se în schimb o mare diversitate de vederi şi sinuozităţi asiatice la care Americanii nu le-au prea putut face faţă.

Această întâlnire văzută ca "Aventura Clinton", părea dela început sortită eşecului. Faptul că la ea a luat parte China comunistă denotă ori ignoranţă, ori duplicitate în politica externă a Statelor Unite. Dacă aceasta ar însemna un avertisment dat politicii economice japoneze, este o mare greşeală tactică.

După prăbuşirea comunismului în Europa, China a rămas singura mare putere comunistă şi anti-capitalistă, cum nu se mai sfiesc să afirme conducătorii ei.

Ambiguitatea politicii externe americane a întărit convingerea comuniştilor chinezi că din partea Statelor Unite -singura putere intactă din lume după prăbuşirea URSS- nu-i ameninţă nici un pericol. Tendinţele de liberalizare pe care le-au avut Chinezii pentru un scurt timp, au luat sfârşit în Piaţa Tien An Min, când tancurile comuniste au strivit sub şenile şi pe studenţii protestatari şi machetele Statuii Libertăţii, ridicate ca simbol în Piaţă. Ceea ce s'a trecut cu vederea şi nu s'a comentat, este faptul că Chinezii au trecut la represaliii după vizita lui Gorbaciov la Beijing, care, se pare că i-a pus la curent pe conducătorii Chinei, că noua împărţire a lumii stabilită la Malta nu afectează China comunistă, care poate rămâne în poziţia de statu-quo.

Statele Unite au continuat să acorde Chinei , Clauza Naţiunii celei mai Favorizate, iar ţările comuniste din Europa şi-au trimis la adăpost în China pe toţi vinovaţii de crime împotriva umanităţii şi cât mai multe cadre tehnice pentru a întări potenţialul de război chinez.

Informat de agenţii Mossadului, despre crearea unei noi puteri militare în China, statul Israel s'a grăbit să intre în acţiune, vânzând Chinei tehnologia militară obţinută dela Americani, racheta Pioneer şi alte secrete obţinute prin spionaj dela Americani, obţinând în acest fel recunoaşterea de către China a statului Israel şi stabilirea de relaţii diplomatice între cele două ţări. Se pare că în felul acesta s'a căutat rezolvarea crizei refugiaţilor Evrei din URSS, care dispuneau de calificări superioare şi nu puteau fi plasaţi pe posturile lor în administraţia redusă a statului Israel.

Astăzi China dispune de un mare potenţial militar tehnic şi nuclear, situându-se pe locul doi după Statele Unite. Aceasta îi permite să ignoreze chiar avertismentele ONU, cum a fost cazul cu testarea unor explozii nucleare recente. În paralel, o acţiune susţinută de fabricare de armament nuclear se duce şi în Coreea de Nord, iar anemicele proteste americane îl lasă indiferent pe Kim Ir Sen, şi nu este exclus ca în curând să asistăm la o mare surpriză din partea comuniştilor coreeni, în Extremul Orient.

Sfârşitul întâlnirii dela Seattle nu a fost un "happy end". Conducătorul chinez s'a oprit la Havana unde a avut o lungă convorbire cu Fidel Castro, promiţându-i ajutorul Chinei.

Revenindu-şi după şocul din 1989, comuniştii se organizează insistent pentru noi lovituri, iar Americanii dezbat drepturile homosexualilor în armată.

EFEMERIDE

Este un obicei înrădăcinat la unii de a persista într'o atitudine oricât de absurdă, ridicolă şi nocivă ar fi ea. Oameni care se droghează cu minciună şi ură, semănând peste tot diversiune şi întreţinând duşmănii. Indivizi care prin acţiunile lor dăunează însăşi colectivităţii etnice din care fac parte pentrucă reacţia naturală de auto-apărare a celor lezaţi nu mai are timp de selecţie între intriganţi şi oamenii de treabă.

Criminali notorii au existat de când lumea şi sadismul nu este o noutate. Societatea omenească a făcut legi pentru a-i pedepsi şi plăteşte organe speciale pentru a o proteja.

Dacă un individ scoate un pistol şi trage, chiar în vânt, în plină stradă, este arestat şi condamnat. Dacă însă un individ trage într'un neam întreg şi propagă o atitudine agresivă în scris, nu suferă nici o penalitate, în plus mai este şi renumerat pentru "travaliul" său.

Este cazul cotidianului new-yorkez "The New York Times" care nu scapă nici o ocazie de a ataca România şi Neamul Românesc cu articole publicate de reporterii săi din Europa, care deşi se găsesc la faţa locului, scriu despre realităţile din România cum ar scrie despre influenţa cozilor de peşte asupra curenţilor marini.

Un asemena ne-domn Henry Kamm umple trei sferturi de pagină din cotidianul amintit, în ediţia de Miercuri, 12 Noembrie 1993, cu pomposul titlu "Sfârşitul comunismului a înrăutăţit rasismul anti-ţigănesc". Of, nostalgia comunismului după care tânjesc henrykammii.

Articolul respectiv este amplificarea articolului publicat tot în "The New York Times" la 23 Septembrie 1992, sub semnătura ne-Românului Andrei Codrescu şi acuză toate ţările care s'au eliberat de comunism de anti-ţigănism.

Cu o perfidă insinuare, termenul de Rom înlocuieşte pe acela de "Gypsy" creind o confuzie totală în rândul cititorilor necunoscători ai problemei.

Luând rând pe rând: Austria, Ungaria, Cehia, Slovacia şi România, autorul atacă aceste ţări, susţinând că în timpul comunismului ţiganii se bucurau de toate drepturile, iar după prăbuşirea sistemului marxist-stalinist, paşnicii, nevinovaţii porumbei ai păcii, ţiganii, sunt victime ale rasismului naţional şi trebue întreprinse măsuri pentru protejarea lor. Cerând însă părerea localnicilor, aceştia nu agreazâ deloc cu concluziile lui Henry Kamm. Astfel, Cehul Jan Vick, deputat, declară: "Noi nu putem aştepta ca ţara să fie invadată de crimele (ţiganilor)", iar cetăţenii din Budapesta, Praga, Bratislava şi Bucureşti declară la unison că ţiganii sunt leneşi, murdari, hoţi şi criminali. Mai mult decât atât, primarul Josef Pacal din Medzev, Cehia, spune că singura soluţie de eradicare a criminalităţii ţigăneşti este executarea ţiganilor borfaşi, criminali şi teroriştі.

Trecerea în revistă a problemei ţigăneşti la celelalte ţări era numai pregătirea terenului pentru atacul împotriva României. O fotografie mai mare decât o carte poştală, unde o ţigancă şi trei puradei zâmbesc şi dansează, este arătată ca suferinţă a ţiganilor într'un "ghetto" de lângă Bucureşti.

Culmea îndrăznelii însă, este publicarea unei hărţi a Europei reprodusă după prof. (?) Ian F. Hancock, preşedintele federaţiei internaţionale a romilor, unde se arată că în Europa ar trăi 8.805.000 de ţigani dintre care numai în România sunt... 3.500.000. Caraghiosul de Andrei Codrescu dădea acum un an numai trei milioane, dar ce contează 500.000 în plus, cum nu contează nici dacă ar fi scris cinci sau şase milioane. Hârtia este răbdătoare.

Să luăm însă datele nostalgicelor timpuri ale comunismului, când ţiganii beneficiau de toate drepturile, după spusa articolului.

Ignorând numărul de 409.723 de ţigani la recensământul României din 1992, fiind post-comunist şi revenind la epoca de glorie, regretată de autor, vedem că la recensământul din 5 Februarie 1977, în România se găseau doar 227.398 ţigani. Cum or fi crescut ei de au ajuns în 16 ani 3.500.000, un spor de 1540% nu ne putem explica; oricât de prolifice ar fi ţigăncile, dar tot nu pot naşte 16 copii pe an.

În timp ce ziariştii necinstiţi îşi beau cafeaua la hotelurile de lux din Europa de Răsărit şi-şi scriu articolele pentru a umple spaţiul ziarului şi a frâna orice investiţie în fostele ţări comuniste, ţiganii din aceste ţări au îngrozit Europa cu tâlhăriile lor. În Dobrogea şi judeţul Ilfov sătenii au fost obligaţi să-şi facă singuri dreptate, în judeţul Harghita Ungurii şi Românii, uniţi în a se apăra, au trecut la pedepsirea crimelor ţiganilor, fără a mai aştepta sentinţele unor judecăţi corupte.

Ne-domnul Henry Kamm să pună mâna pe o carte de istorie de cursul primar - la nivelul său intelectual - şi să vadă câte din ţările Europei au făcut acum un secol dezrobirea ţiganilor. Pentru aceasta este însă nevoie şi de un dram de onestitate.

Zahu PANĂ

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului cu cel putin 4 saptamâni înainte.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
12 LUNI
pentru numai
$ 30
PE TOATE CONTINENTELE

CRONICA VREMII

RETRAGEREA P.S.S. EPISCOPUL VASILE PUŞCAŞ

——Ion BOIERU——

În luna Iulie a anului 1993, P.S.S. Vasile Puşcaş, Episcopul Diecezei Române Catolice din Statele Unite, s'a retras din viaţa administrativă a Bisericii, în conformitate cu canoanele Vaticanului. Aceasta, după o impresionantă pastoraţie de 50 de ani, în care se includ şi cei zece ani de Episcopat. O jumătate de veac, de dăruire şi activitate intensă în ogorul spiritual al Bisericii române catolice.

În răstimpul pastoraţiei, viitorul ierarh, primul episcop al credincioşilor români catolici din America, şi-a câştigat o vastă experienţă în comunităţile româneşti şi americane, în diferite locuri unde a păstorit, cu categorii sociale deosebite. Dar, ceea ce a fost esenţial în dezvoltarea personalităţii sale, a fost faptul că a luat un contact direct, în afară de viaţa de familie, cu realitatea românească, făcând primii doi ani de studii teologice la Academia Teologică din Oradea, unde s'a format în cel mai autentic climat cultural, spiritual şi etnic, cu influenţe profunde, care s'au resimţit de-a lungul întregii sale cariere eclesiastice. În fond, aceasta a fost distincţia primară a personalităţii şi activităţii sale. P.S.S. nu şi-a pierdut niciodată tonalitatea românească, aici, în lumea nouă, unde s'a născut şi unde a fost confruntat cu o mentalitate şi cu moravuri deosebite, de acelea pe care le aducea în traista moştenirii spirituale familia sa, din România.

Legăturile sale, atât cele din subconştient, cât şi acelea din conştient, cu realitatea românească (spirituală, culturală, istorică etc.) au fost permanente şi rodnice, în armonia unei personalităţi pe care şi-a făurit-o în confruntarea celor două lumi, acea românească şi acea americană. Nu s'a pierdut în imensitatea continentului american şi nu i-a fost ruşine niciodată de moştenirea sa spirituală şi etnică. Dimpotrivă, a ştiut să-şi formeze o identitate proprie, care l-a ajutat să se acomodeze realităţii în care trăia.

Un moment istoric semnificativ, care avea să-i coloreze întreaga viaţă eclesiastică a fost, pentru viitorul vlădică, anul 1948, când Biserica Blajului, din ţară a fost desfiinţată, brutal, abuziv şi ilegal, de către regimul comunist cu concursul unor ierarhi ortodocşi, care au început să colaboreze cu politica marxistă.

Preoţii greco-catolici din Statele Unite, au reacţionat viguros şi au creat instrumentele necesare de luptă, cu ajutorul cărora să se orienteze în cuprinsul noilor situaţii, în care se găsea Biserica Mamă, a Blajului, în ţară.

Atunci, pr. Vasile Puşcaş, a făcut parte dintre întemeietorii puternicei asociaţii ARCA (Asociaţia Românilor Catolici din America), care avea ca obiectiv principal unificarea eforturilor parohiilor române catolice, pe linia intereselor spirituale, etnice şi naţionale. La vremea aceea parohiile române catolice erau răspândite sub jurisdicţia episcopilor latini, după regiunea în care erau situate. Paralel cu ARCA, s'a creat şi o Conferinţă a Preoţilor greco-catolici. Această conferinţă reprezenta adevărata linie de orientare a Bisericii din America, în conformitate cu spiritul Blajului, care era, pentru preoţii uniţi, un centru de gravitate spirituală şi naţională.

Secretarul Conferinţei Preoţilor a fost, aproape cea mai mare parte din timp, pr. Vasile Puşcaş. În această poziţie a reuşit să păstreze o linie specific românească şi sănătoasă, să fie într'o permanentă vigilenţă, ca să se menţină clare toate obiectivele Bisericii române catolice din ţară. În perioada istorică, de după 1948, toate preocupările Românilor catolici din America au fost legate, în interiorul parohiilor, de starea generală a celor din România, a Bisericii Blajului şi de severitatea opresiunii comuniste, care ameninţa chiar dispariţia întregului neam românesc, a întregului specific etnic şi a spiritualităţii străvechi creştine.

Ca secretar al Conferinţei Preoţilor, pr. Puşcaş a avut o atitudine fermă, constantă şi ireductibilă la orice compromis cu regimul comunist. Şi, a reuşit să menţină această linie de orientare, de-a lungul anilor, chiar atunci când în aparenţă, Vaticanul avea şi o ramură mai flexibilă a diplomaţiei sale, în speranţa că ar putea obţine unele uşurări şi beneficii în favoarea bisericilor catolice, de după Cortina de fier.

Cum timpul trecea şi nu se mai arătau zorile unor schimbări la faţă în aceste ţări, de după Cortina de fier, cam după treizeci de ani, când teroarea anticreştină şi anti-românească nu slăbea deloc, atunci, ARCA şi Conferinţa Preoţilor greco-catolici şi-au pus problema salvării, pe termen lung şi cu alte mijloace, căci credeau mereu, că, până la urmă comunismul va fi înfrânt şi va dispare. Grija mare era pentru viitorul Bisericii române catolice. Atunci, ARCA şi Conferinţa Preoţilor au hotărât să consolideze structura Bisericii române catolice, din America, pentru a asigura măcar în lumea liberă continuitatea existenţială a Bisericii Blajului, pentru a putea menţine un focar de viaţă creştină, care să facă posibilă "re-creştinarea" poporului român, atunci când se vor ivi condiţiile favorabile.

Şi iată-i pe Românii catolici din America pornind cu jalbele în proţap să ceară Vaticanului un episcop, un ierarh a cărui cârje să însemne tărie spirituală şi supravieţuire. Pr. Vasile Puşcaş a fost printre susţinătorii acestei idei salvatoare. Şi, lupta a fost dramatică, cu memorii, cu delegaţii, cu intervenţii pe diferite căi şi forme şi, pe de altă parte cu amânări, cu promisiuni, cu respingeri, de multe ori inexplicabile. Până la urmă, Papa Ioan Pavel al II-lea a fost inspirat şi convins de nevoia imperioasă a unui episcop pentru Românii catolici din Statele Unite, ca o pavăză contra viitorului plin de incertitudini. ("Dobbiamo fare qualche cosa per la Chiesa Romanea", spusese Papa unuia dintre apropiaţii săi. "Trebue să facem ceva pentru Biserica Română"). Alegerea a căzut asupra pr. Puşcaş şi, în 26 Iunie 1983, a fost sfinţit ca Exarch, mai târziu ca episcop şi oraşul Canton a fost ridicat la rangul de reşedinţă episcopală. Acum au început să se îngrămădească problemele şi momentele unor decizii importante. Poate este prea devreme să se înşire toate cele întâmplate, dar putem menţiona câte ceva.

Noul Vlădică, a lucrat cu sârguinţă să rezolve favorabil problemele de urgenţă, să asigure bunul mers financiar, să rezolve problema vacanţelor de preoţi. Şi a reuşit să dea fiecărei parohii îngrijirea pastorală de care avea nevoie, cu toate posturile vacante care s'au făcut. A trecut la extensiunea pastoraţiei, prin înfiinţarea a două misiuni, la New York şi în California. A ajutat pe mulţi, din cei ce aveau nevoie de ajutor, indiferent de confesiunea religioasă a persoanei, şi, peste toate a urmărit cu atenţie toate manifestările româneşti din America şi a contribuit la multe dintre ele. A fost un real susţinător, moral şi financiar al celor trei ROMFEST-uri, căci avea o viziune globală a unităţii româneşti, şi spunea că "oriunde este o treabă românească", trebue să participăm şi noi. A ajutat masiv Biserica din ţară şi urmărea cu atenţie toate desfăşurările vieţii sociale din România.

P.S.S. Vasile Puşcaş a fost un ierarh disciplinat, cu o viaţă cumpătată, de multe ori rezolva problemele de mentalitate călugărească, dar se bucura de contactul direct cu cei din comunităţile româneşti şi era interesat de preocupările lor, de familiile lor şi de realizările lor. A fost mare prin viziunea şi concepţia integralistă, căci vedea, peste toate diferenţierile interioare, unitatea etnică şi spirituală a poporului român şi a unităţii culturale a neamului românesc. A fost integrat în adevărata dimensiune spirituală a neamului şi a vibrat la toate nuanţele de creativitate naţională, căci s'a simţit un adevărat Român în toate fibrele existenţei sale. Firepte, toate acestea sunt valabile şi astăzi, căci P.S.S. este retras în ordinea vieţii sale monahale, ca o dimensiune specială a existenţei sale. S'a retras numai din rânduiala administrativă a Bisericii, dar rămâne mai departe preocupat de grijile spirituale şi de biruinţa Bisericii Blajului, în ordinea şi învăţătura în care s'a format, dela bun început.

Înfăptuirile sale ca episcop vor continua, încă multă vreme să asigure tăria de nebiruit a Bisericii Catolice din America, şi să fie un model pentru acei care-l vor urma. Sunt convins că toţi credincioşii care l-au cunoscut, de orice confesiune, îi urează: "Întru Mulţi Ani, Stăpâne!"

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

NOTE ŞI COMENTARII

"EVENIMENTUL ZILEI"

În urma Revoluţiei din Decembrie 1989 au apărut în ţară o sumedenie de ziare şi reviste de toate nuanţele şi de toate culorile. Politice, apolitice, independente, intransigente şi cu alte subtitluri care mai de care mai sonor şi atrăgător. Cele politice se împart în pro-guvernamentale şi anti-guvernamentale. Celelalte, vorba vine, se scaldă şi ele în apele Iordanului; când cu Iliescu, când împotriva lui Iliescu. Când cu Văcăroiu, când împotriva lui Văcăroiu. Ca să nu-l mai amintim pe tovarăşul Asztalos zis Măgureanu.

Mă rog, după împrejurări şi după cum bate vântul. Dintre toate acestea, "Evenimentul Zilei" ce apare zilnic în două ediţii, una dimineaţa, cu titlul în roşu şi alta de prânz, cu titlul albastru, este, prin informatica ce aduce, **cel mai popular ziar din România post-revoluţionară.** Îl citesc servitoarele, şoferii, funcţionarii în drum spre birou sau spre casă, îl citesc deputaţii şi senatorii, miniştrii în cap cu primul ministru, nemai amintind pe omul de pe stradă, dacă are în buzunar "un sutar" cât costă în prezent, iar dacă n'are, îl vezi scotocind prin gunoaie, căutându-şi "hrana cea de toate zilele", adică... ziarul.

Dar, ce anume face acest ziar pentru a sta şi a rămâne atât de popular? Articolele pe cât se poate de scurte, sau titlurile cât se poate de mari? Sau poate, fotografiile - pe cât se poate de proaste - ale "cadânelor" mai ales, cu pieptul gol şi scenele obscene?

Este adevărat că în "Evenimentul Zilei", care se tipăreşte încă cu vechea ortografie, se poate afla şi citi ceea ce nu se poate afla şi citi în celelalte cotidiene din ţară. Şi spre a lămuri cititorii noştri, le vom da câteva din titlurile unor articole. Astfel, în numărul 332 se poate citi că: "Mioara Cornelia N. a fost supusă la perversiuni sexuale chiar de comandantul navei"; "Infractorul şi-a uitat pălăria la locul tentativei de viol"; "Caseta cu inima Reginei Maria naşte o vie controversă" etc. Din numărul 386: "Patru Turci au înjunghiat doi Români"; "O fetiţă a fost îngropată în ziua când trebuia botezată"; "Tinerele fete sunt amăgite că vor ajunge misionare în India"; "La fiecare 13 ale lunii Lidia doarme cu capul spre Nord ca să aibă vise erotice"; "Strigoii îi alungă dansând goală în întuneric" şi alături - fotografia "divei" cu pieptul gol, ceea ce era tabu pe vremuri. Din numărul 391: "O mamă şi-a fiert copilul în cadă"; "În Kenya, refugiaţii somalezi sunt violaţi cu spor"; "Manuela vrea să facă dragoste cu doi bărbaţi dela "Alba". În sfârşit şi din numaul 405 câteva titluri titilante: "Homosexualii cer sprijinul lui Adrian Năstase"; "Nicoleta Deleanu a fost violată de propriul său tată"; "Două persoane au făcut amor în sala de aşteptare a gării Buzău". O pagină întreagă este dedicată aventurii amoroase a ministrului Culturii, Petre Sălcudeanu, a cărui fotografie numai în izmene e publicată în acest număr drept supratitlu "Cine l-a descheiat pe Petre Sălcudeanu la prohab?", "Marin Dichiseanu a fost bătut la cap de Sarita Montiel să-i facă un copil". Asta bineînţeles, printre articolele cu caracter politic intern sau extern, ca de exemplu: "Americanii cred că Bill Clinton e mai prost decât nevastă-sa".

Dar iată o ştire cu adevărat senzaţională pe care o redăm mai jos în întregime: **"România este locul ales de Dumnezeu pentru a-şi arăta puterea sa pe pământ"** şi care a fost reprodus de către revista "Curierul Românesc", de unde-l preluăm:

"În cursul acestei luni, în provincia Zairul de Jos (Bas Zaire) din Zair, o bătrână băştinaşă, aparţinând tribului Ba Ndibu a avut o revelaţie ciudată. I s'a arătat în faţa ochilor spiritul lui Tata Diagenda Kuntima, părintele bisericii creştine kimbanguiste din Zair, care i-a făcut următoarea profeţie: locul ales de Dumnezeu pentru a-şi arăta puterea sa pe pământ va fi România. Aici va flutura un adevărat drapel al credinţei, care îi va lumina pe locuitorii acestei ţări.

Bătrâna susţine ca n'a fost un vis şi că numele de România i-a fost dictat chiar de Tata Diagenda Kuntima, ea neavând de unde să ştie de existenţa acestei ţări. În plus, este şi analfabetă.

Întâmplarea a avut în Zair efectul unei adevărate bombe, stârnind vii comentarii printre locuitori. Singurii care nu s'au mirat au fost creştinii kimbanguişti, care au considerat că Dumnezeu are motivele lui să aleagă România ca pământ binecuvântat.

Precizăm că denumirea de creştini kimbanguişti provine dela numele lui Simon Kimbangu, profet negru, care a trăit pe aceste meleaguri africane în perioada 1887-1951."

E greu de conceput că într'o ţară condusă până mai ieri de un ateist şi dărâmător de biserici (Nicolae Ceauşescu) şi în prezent condusă de un liber cugetător (Ion Iliescu), aceste profeţii pot deveni realitate. Sau poate, - dacă ştirea aceasta este autentică - tocmai din aceste motive. Cine este acela care să spună că el cunoaşte căile Domnului?

Nicolae NOVAC